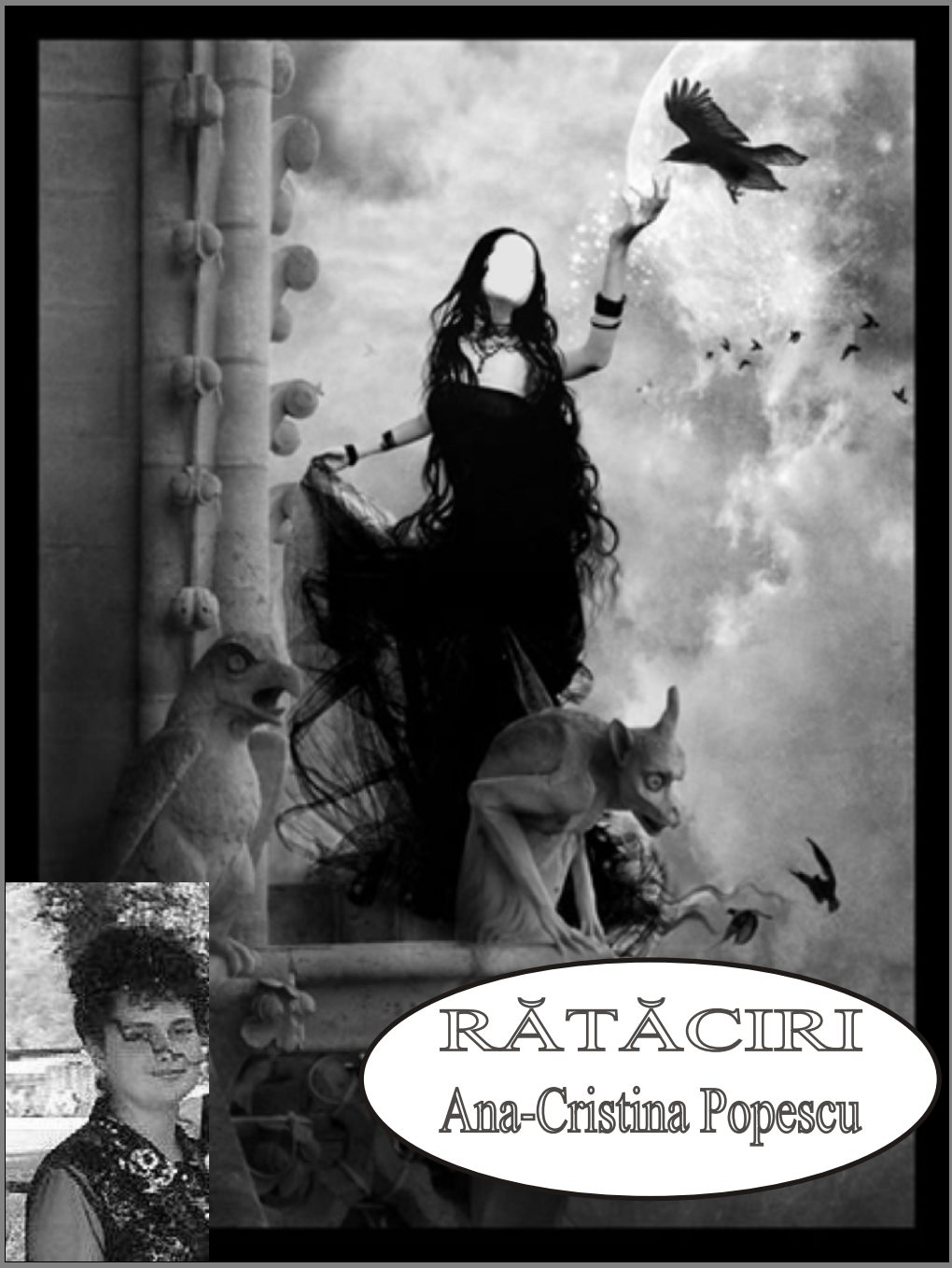

RĂTĂCIRI

Ana-Cristina Popescu

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

Ana-Cristina Popescu

RĂTĂCIRI

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2014

RĂTĂCIRI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Popescu, Ana-Cristina
Rătăciri / Ana-Cristina Popescu. - Brăila: Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2014

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

CAPITOLUL I

PICĂTURA DE CEARĂ

Era noapte. Edwina s-a lăsat pradă gândurilor ce-i frământau simţurile. O lumânare îi păta chipul cu umbre galben-roşiatice. O picătură de ceară a scăpat din cercul lumânării şi a poposit biruitoare pe pielea albă a Edwinei.

La început a fost mai greu. A simţit arsura în toată fiinţa. Totul a început cu o picătură de ceară căzută întâmplător. A răsărit din întuneric ca o scânteie de o clipă şi s-a dizolvat pe pielea fină a Edwinei. După această picătură au urmat altele şi altele. Picăturile de ceară au prins curaj. Nu se mai ruşinau că provocau arsuri în timp ce se lipeau de o fiinţă pierdută în ceaţa nopţii. Treptat a început să se obişnuiască. Picătura de ceară şi-a lăsat sigiliul. Lumânarea se topea succesiv aruncând picături adânci în viaţa Edwinei.

Încetul cu încetul Edwina s-a adaptat cu durerea arsurii. Măsura timpul mort dintre picăturile de ceară. A ajuns să depindă de ele. Arsura lor dureroasă o ţinea în viaţă. Fiecare picătură de ceară îi provoca o durere profundă dar fără ele nu mai putea trăi.

La un moment dat s-a adunat prea multă ceară. Edwina simţea că se sufocă sub presiunea acesteia. Omul nu reuşeşte să atingă perfecţiunea, deşi aspiră spre aceasta şi ajunge să se sufoce printre piramidele de ceară ale idealului.

Noaptea şi picătura de ceară i-au adus aminte Edwinei de ceva îndepărtat ...

S-a întâmplat cu puţin timp în urmă. O picătură de ceară a scrijelit fiinţa Edwinei într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă. A căzut ca o frunză îngălbenită de vreme la ea în suflet. Era atâta de firavă însă acestă fragilitate pârjolea fără milă fiecare colţişor al făpturii. A sângerat toată fiinţa ei sub povara primei arsuri. S-a revoltat pe îndrăzneala picăturii de ceară. După prima picătură de ceară au urmat altele. Acestea păreau nişte gutui rătăcite în căutarea razelor de soare. Ar fi dorit să se coacă dar soarele refuza să le dăruiască desăvârşirea. Războinice au început să bată la poarta sufletului Edwinei căutând un pat cald pentru a se putea

topi în voie. Edwina le-a primit. Nu se mai putea împotrivi lor. Erau trimise de soarele ce-i guverna viaţa. Dacă le refuza acest capriciu o lăsau în întuneric. În cele din urmă picătura de ceară a refuzat să mai cadă, abandonând-o. Toamna a apus răpusă de brumă şi îngheţ timpuriu iar picătura de ceară a închis ochii pentru eternitate. Absenţa picăturii a trezit izvorul fiinţei şi lacrimile păreau că nu se mai astâmpără. Au căzut atât de multe, încât izvorul a secat la un moment dat iar Edwina se simţea moartă. Orice voinţă de viaţă a părăsit-o. A mai cunoscut picături de ceară dar ca picătura de ceară din acea toamnă în care a apus orice voinţă de viaţă nu a mai întâlnit. Plângea. La început plânsul era un fel de bocet. Bocea după picătura care a apus şi care nu se va mai întoarce niciodată. I-a întors cu nepăsare chipul. Nu a avut nici măcar milă de făptura ce a primit să ardă pentru ea şi doar pentru ea, de făptura ce a considerat-o parte din ea, de făptura ce i-a făcut altar şi a înălţat-o mai presus de ea, divinizând-o.

Sufletul ars de jarul picăturii nu-şi mai putea găsi echilibrul. Mângâierea nu cunoştea drumul spre el. Nu avea cui să se plângă. Era singură iar singurătatea doare cel mai rău. Picătura a părăsit-o şi odată cu ea sprijinul, echilibrul în viaţă, propriul eu.

Edwina a avut atâta încredere în picătura de ceară şi aceasta i-a întors spatele. Acum îşi simţea fiinţa goală, săracă. Toată deşertăciunea pământească îi trecea prin faţă şi nu putea să se lege de nimic trecător ca să poată uita picătura de ceară, ca să poată uita adevărata viaţă ce a fugit fără să-şi întoarcă măcar o dată privirea înapoi.

Acum noaptea s-a aşezat peste toate, o noapte grea, o noapte ca un sfârşit de veacuri. Frumuseţea de altă dată nu-şi mai zărea chipul oglindit în apa cristalină a vieţii. Şi-a uitat picăturile de rouă de când bruma nopţii i-a înveşmântat fiinţa. Întunericul a înghiţit fericita clipă ce a pâlpâit o fracţiune de secundă cu speranţa eternităţii.

Edwina a gustat o secundă eternitatea. A început să construiască în secunda paradisiacă munţi de vise. A păşit spre răsărit. Pe urmă s-a avântat spre raza soarelui de amiază. Nu s-a oprit şi a alergat mai departe. Dorea să cucerească înălţimile. Soarele a privit spectacolul şi a topit picătura de ceară ce a îndrăznit să urce spre el. Acum ea nu mai ştie cine este, unde este

şi ce face. E dezorientată.

Sigiliul de ceară a fost abandonat în noapte iar durerea arsurii părea o floare de primăvară ce nu a avut timp să zâmbească soarelui fiind acoperită de ultimul cojoc al Dochiei. Lumânarea s-a topit iar viaţa făpturii nu-şi mai găsea sensul. Aştepta să se topească şi ea dar toamna refuza să-i ofilească sufletul şi să-l scuture în veşnicie.

Nu era Edwina omul care să trăiască în trecut şi să viseze la un viitor plin de ceară. Prezentul îţi clădeşte secunda adevăratei vieţi. Acestă secundă a părăsit-o. Fără prezent Edwina se simţea moartă. Nu putea să fugă în viitor ca să se ascundă de prezent ca de o clipă ce a trecut demult. Ce putea să-i ofere viitorul fără adevărata picătură de ceară ce a abandonat-o? Cu siguranţă nu-i putea oferi nimic. Nu poţi oferi viaţă trupului ce a refuzat să mai palpite lăsându-şi simţurile putreziciunii. Ar fi început o luptă pe care nu ar fi câştigat-o. Cei care trăiesc într-un viitor inexistent se luptă fără izbândă. Îşi jelesc soarta şi nu primesc ajutor. Această categorie de oameni nu se-ntreabă niciodată cine sunt, ce sunt, ce fac şi unde să află. Nu se uită în jur şi nici nu pătrund în sine înşişi.

Era târziu. Ceara s-a sfârşit sub presiunea luminii. Edwina se ascundea în întuneric nedorind să mai păşească spre ziuă.

În scurta-i clipă omul îşi iubeşte soarele geamăn mai mult decât pe el însuşi. Nu reuşeşte să se iubească pe el cum îl îmbrăcă în iubire pe acel ceva aidoma lui. E în firea omului să se dăruiască, să devină o jertfă pe altarul vieţii. Asupra lui ar lăsa să se abată toate furtunile doar ca să protejeze acea picătură de ceară ce i-a atins sufletul ca un sărut sălbatic. Doar din când în când omul mai aude printre valurile înspumate un glas ca un ecou al paradisului pierdut „Adame unde eşti?“ (Facere 3, 9) Aude glasul divin şi tace. Nici el nu ştie unde se află. E aşa de pierdut printre valuri, mereu la un pas de a se îneca. S-a aruncat în valuri, cu toate că divinul i-a oferit protecţie. Unde ar putea să spună că este? Nici el nu ştie. Nu cunoaşte drumul drept. S-a rătăcit într-o iluzie a picăturii de ceară. Divinul îl întreabă şi omul tace. Divinul îl caută şi omul se ascunde. Tace ca un surdomut şi încearcă să se ascundă într-o viaţă pătată de picături de ceară.

CAPITOLUL II

BOTEZUL LUMINII

Nu există clipă în care lumina vieţii să nu-şi reverse botezul asupra unui nou sâmbure ivit sălbatic în această lume crudă.

În urmă cu treizeci de ani lumina şi-a picurat botezul peste alţi doi sâmburi ce se luptau să prindă rădăcini în viaţă, Pavel Stanca şi Edwina Ştefănescu.

Luna lui cuptor se pregătea să plece în concediu. Mai erau câteva zile şi gustar îşi reintra în drepturi. Soarele dădea semne de oboseală iar pământul putea să-şi mai odihnească şi el faţa trudită de prea multă caniculă. Un alt soare a început să-şi reverse căldura zâmbind vieţii, Edwina Ştefănescu.

Edwina Ştefănescu a deschis un nou capitol vieţii în urmă cu treizeci de ani. A fost aşteptată cu toată dragostea de familie. S-a născut într-un micuţ orăşel din judeţul Caraş Severin, Oţelu Roşu, în cartierul Ohaba Bistra.

Cartierul Ohaba Bistra a fost iniţial un micuţ sătuc care s-a contopit în anul 1960 cu Ferdinand, Cireşa şi Mal, devenind oraş. Oraşul şi-a luat numele de la uzina din localitate, Oţelu Roşu. Locuitorii cartierului Ohaba Bistra nu şi-au uitat niciodată tradiţile şi obiceiurile specifice satelor din Banatul de munte. Nici locuitorii fostelor aşezări rurale Cireşa şi Mal care la rândul lor sunt cartiere ale oraşului Oţelu Roşu nu s-au depărtat de farmecul aparte al tradiţilor şi obiceiurilor bănăţene.

Până ce Edwina a împlinit şase ani Oţelu Roşu a avut o industrie puternică datorită uzinei. Cu toate acestea locuitorii din cartierul Ohaba Bistra nu se dădeau înapoi de la muncile agricole. Acest cartier a avut şansa să scăpe de fenomenul colectivizării datorită apartenenţei la mediului urban.

În primii ani de viaţă Edwina era lăsată adesea în grija străbunicilor ei, Simion şi Călina Ştefănescu. Străbunicii Edwinei erau oameni deosebiţi. Blândeţea lor mai poate să fie întâlnită doar pe chipul bătrânilor sfinţi, chip imortalizat în icoane.

- Moşule!

- Da, draga moşului.
- De unde vine numele de Ohaba Bistra?
- E o întreagă poveste, drăguţa moşului.
- Numele aşezărilor omeneşti au poveşti?
- Toate numele au o poveste.
- Şi numele meu are o poveste?
- Şi el are o poveste.
- Care este povestea numelui meu?
- Mama ta a citit o poveste despre o prinţesă pe nume Edwina. A dorit să porţi numele acelei prinţese, deşi noi am fi dorit să porţi numele Sfintei Ana. Te-ai născut de Adormirea Sfintei Ana şi aşa s-ar fi cuvenit.
- Ce drăguţ! Port numele unei prinţese.
- Şi tu eşti o prinţesă. Eşti prinţesa casei noastre.
- Şi numele Ana este frumos.
- De ce socoteşti că e frumos?
- E simplu, melodic, pe cât pare de tradiţional, pe atâta noutate ascunde.
- Gândeşti înţelept pentru vârsta ta. Abia ai împlinit şase ani.
- Ştiu să scriu şi să citesc, deşi abia în toamnă o să merg la şcoală.
- Omul înţelept este şi modest, Edwina.
- Dar eu nu mă laud că ştiu să scriu şi să citesc. Am precizat aşa.
- Eu cunoşteam deja acest lucru. Toată iarna te-a învăţat Mărie literele.
- Mi-am dorit să le cunosc. Vroiam să pot citi şi eu ziarele tatălui meu.
- E bine că ai învăţat. Cu un lucru nu sunt de acord ...
- Care?
- Mama ta, Mărie, nu te lasă să vorbeşti în graiul nostru strămoşesc.
- Eu cunosc graiul strămoşesc. Dar aşa este. Când vorbesc în grai mama mă ceartă. Îmi spune că trebuie să vorbesc corect literar dacă doresc să merg la şcoală.
- Vorbirea în grai nu te împiedică să înveţi dar mama ta nu poate înţelege acest lucru.
- La grădiniţă am fost singurul preşcolar care a reuşit să recite

corect poezia *R, Răţuşcă, Rămurică*.

- Iarăşi te lauzi.

- Nu mă laud. Îţi povesteam.

- De când ai început să vorbeşti, ai făcut corect acest lucru. Ai avut o dicţie perfectă.

- Ce înseamnă dicţie?

- Este o artă de a pronunţa corect şi clar cuvintele.

- Şi literele?

- Da ... şi literele. Fiecare literă corespunde unui sunet.

- De ce fiecare literă corespunde unui sunet?

- Pentru că sunetul este cea mai mică unitate sonară a unei limbi.

- R.

- Acest sunet împreună cu altele se îmbină în silabe şi mai apoi formează cuvântul.

- Silabe?

- Da. Ca-să.

- Gră-di-nă. Am priceput. Grădină are trei silabe. Este foarte intersant acest joc.

- Nu este un joc. Este ştiinţă.

- Am cam înţeles. E ca la covăcie. Bunicul Onu bate fierul după ce l-a înroşit în foc. Fierul are şi el sonoritatea lui sub presiunea barosului. Pe urmă se desăvârşeşte într-o potcoavă precum literele într-un cuvânt.

- Cam aşa ceva. Dar ce faci cu silabele?

- Nu m-am gândit. E posibil ca potcoava să conţină şi ea silabele ei?

- E posibil.

- Nu mi-ai spus povestea numelui Ohaba Bistra.

- În secolul al XIV-lea s-a numit simplu, Bistra.

- Ce înseamnă secol?

- Un secol reprezintă o sută de ani.

- Secolul al XIV-lea câţi ani înseamnă?

- Înseamnă de o sută de ori patrusprezece, o mie patru sute de ani.

- Eu abia am împlinit şase ani. Tu câţi ani ai?

- Am optzeci de ani.

- Mai ai mult până la o sută de ani?
- Socoteşte şi tu. O sută de ani fără optzeci fac douăzeci de ani.
- Eu câţi ani mai am până la douăzeci?
- Douăzeci fără şase ani fac ...
- Nu-mi spune. O să calculez eu.

Edwina a luat dintr-un sac douăzeci de boabe de porumb. Din cele douăzeci de boabe de porumb a pus şase boabe la o parte. A numărat restul boabelor de porumb şi erau în număr de patrusprezece.

- Am calculat, patrusprezece.
- Bravo.
- Nu mi-ai povestit de ce s-a numit Bistra localitatea.
- S-a numit aşa datorită râului Bistra.
- Povesteşte-mi în continuare!
- Ţi-aş povesti dar mă tot întrerupi cu alte întrebări.
- Doar când nu înţeleg.
- În anul 1700 a primit numele de Ohaba Bistra.
- De ce?
- Banatul a trecut sub stăpânire austriacă iar *Ohaba* se traducea prin termenul de loc, aşezare, aşezarea de pe Bistra.
- De unde şti atâtea lucruri?
- Am învăţat la şcoală. ... A trecut prin multe şi Banatul nostru drag. După douăzeci de ani de stăpânire turcească a fost cucerit de Imperiul Austriac. Acum ne bucurăm de libertate. Copiii de astăzi nu vor mai cunoaşte greutăţile.
- Îţi plăcea la şcoală?
- Iubeam şcoala dar uram să învăţ în ungureşte.
- Şti ungureşte?
- Da. Am studiat când Banatul se afla sub dominaţie autro-ungară.
- Spune-mi câteva cuvinte în ungureşte.
- Mi-am jurat că nu voi mai rosti niciun cuvânt în acea limbă câte zile am.
- Unul singur.
- Îmi pare rău, nu pot.
- Cu siguranţă a fost tare rău atunci.
- Nu doresc să-mi mai aduc aminte.

- Buna Călina de ce nu a mers la şcoală?
- Nu au dat-o părinţii.
- De ce?
- Au trimis-o cu oile şi cu vacile la păscut.
- Dar ea este deşteptă.
- Cum ai ajuns tu la concluzia acesta?
- Ştie să calculeze repede. Se gândeşte ...
- La ce?
- De exemplu de câte ori merge cinci în şapte.
- A!
- Dă-mi şi mie o bucată de pâine din lighean!
- Ţi-e foame?
- Nu mi-e foame dar îmi place pâinea neagră pe care o tai tu momeală la vacă.
- Îţi dau pâine bună. Asta este pentru vacă.
- Eu vreau să iau o bucată din lighean.
- Pâinea acesta e neagră şi uscată.
- Mie aşa îmi place.

Fără să stea prea mult pe gânduri Edwina a luat o bucată de pâine neagră din momeala pregătită de străbunicul ei pentru vacă şi a mâncat-o. Pentru ea a fost cea mai delicioasă bucată de pâine. Nu a stat să analizeze că vaca mănâncă momeala din acelaşi lighean din care ea a sustras bucata de pâine. Momeala era necesară pentru ca vaca să dea mai mult lapte. Bucăţica aceea de pâine a fost specială. În primul rând era neagră iar ea nu a mai mâncat niciodată până atunci pâine neagră. Gustul acelei pâini i-a plăcut mai mult decât pâinea proaspătă de casă făcută de bunica ei Cristina. Nu i-a plăcut pâinea, că avea o bunătate aparte, i-a plăcut acea bucată de pâine pentru curiozitatea de a descoperi ceva nou, de a cerceta ceva necunoscut.

- Moşule! s-a adresat Edwina străbunicului ei.
- Ţi-a plăcut pâinea? a întrebat-o străbunicul.
- Da.
- Să nu-i spui lu' Mărie că te-am lăsat să mănânci pâine neagră, că mă ceartă.
- Nu-i spun. Eu ...
- Tu?

- Mă duc până la Pavel să-l întreb dacă vrea să ne jucăm.

În anul în care s-a născut Edwina s-a ivit pe lume şi Pavel Stanca.

Nici nu a trecut bine Sfântul Ilie cu trăsura-i încărcată de fulgere şi tunete că Pavel Stanca a bătut la porţile vieţii în localitatea Rugi din judeţul Caraş Severin. Posibil ca Sfântul să-şi fi pus pe fruntea lui Pavel binecuvântarea de zeitate a focului şi apei, pentru că băiatul s-a dovedit în timp a fi un veşnic neînţeles. Aşa cum focul şi apa nu puteau să zidească casă împreună, nici Pavel nu se putea integra în comunitatea din care făcea parte.

Pavel şi-a făcut simţită prezenţa alături de familia sa într-un fel neobişnuit. Aceasta se afla la fân când din scorbura unui nuc bătrân s-a auzit plânsul unui copilaş. Copilaşul a fost nimeni altul decât Pavel. S-au făcut cercetări spre a i se afla identitatea dar toate demersurile au rămas fără rezultat şi Pavel a fost adoptat de familia Stanca.

Când Pavel a împlinit şase ani a fugit de acasă la mătuşa lui, Ilinca Savu, din localitatea Oţelu Roşu. S-a agăţat de o căruţă încărcată cu legume până în localitatea Caransebeş. De aici a luat trenul până în localitatea Oţelu Roşu. A avut şi bani de bilet, căci a ajutat la strânsul fânului cu o zi în urmă pe nişte vecini.

Distanţa dintre localităţile Rugi, Caransebeş şi Oţelu Roşu nu era mare dar pentru un copil de şase ani era cât un munte ce fugea spre soare cu cât credeai mai asiduu că o să-i atingi vârful. Localitatea Rugi e învecinată cu Păltiniş iar Păltiniş este prima localitate de după Caransebeş dacă apuci drumul Reşiţei. De la Caransebeş la Oţelu Roşu este o distanţă de douăzeci de kilometri şi treci prin localităţile Iaz, Obreja şi Glimboca, ultima fiind situată în imediata vecinătate a oraşului, aproximativ doi kilometri.

Ilinca Savu, sora bunicii lui Pavel, locuia singură de mai bine de zece ani. Soţul ei a trecut la cele veşnice lăsând-o singură, iar copii nu i-a dăruit Dumnezeu. Pe Pavel l-a primit Ilinca cu braţele deschise. Era ca un dar trimis de Dumnezeu pentru a-i mângâia bătrâneţile.

Părinţii lui Pavel după ce au aflat de noua ispravă a fiului lor au hotărât să-l lase un timp în grija rudei din Oţelu Roşu. Gheorghe şi

Elena mai aveau patru copii acasă iar Pavel făcea cât toţi la un loc. Era o uşurare pentru ei să nu-i mai poarte de grijă o vreme.

Pavel Stanca era un copil singuratic. Nu-i plăcea să se joace sau să comunice cu alţi copii. Lumea vieţii lui era natura. Îi plăcea să-i cerceteze fiecare colţişor.

În localitatea Oţelu Roşu Pavel Stanca a întâlnit-o pe Edwina Ştefănescu. Era vecina mătuşii sale. La început a evitat-o. Pe urmă a început să-i accepte prezenţa. Simţea că Edwina nu este la fel ca ceilalţi copii ce nu ştiau altceva decât să alerge cât era ziulica de lungă prinşi în cercul unuia dintre jocurile copilăriei.

- Eu zic să nu te mai osteneşti cu deplasarea la Pavel, i-a răspuns străbunicul Edwinei la întrebare. El va refuza să se joace cu tine şi nu doar cu tine. El nu are niciun tovarăş de joacă. Mai bine adună-ţi vechii prieteni de joacă, pe Dan, Nicoleta, Raluca, Florin, Lili şi Neluţu. Astăzi vă las să vă ascundeţi în pod şi în grajdi.

- Altă dată nu ne lăsai să urcăm în pod.

- Acum o să vă las. O să fiu atent la voi să nu vă loviţi. Ar fi bine să-l uiţi pe Pavel şi să nu te mai duci niciodată la ciudatul acela.

- De ce este ciudat?

- Nu socializează cu nimeni.

- Socializează?

- A socializa înseamnă a se integra într-un colectiv, a comunica cu alte persoane.

- Este foarte sociabil cu mine.

- Nu înţelegi nimic.

- Înţeleg că este respins de cei din jur.

- Ieri şi-a făcut în grădină o colibă din tuleii de astă toamnă a Ilincăi ca să urmărească cine ştie ce scorneli ale lui şi a dormit toată noaptea ca un pustnic.

- Ce-i acela pustnic?

- Pustnicul este un călugăr ce se izolează de lume pentru a duce o viaţă retrasă şi aspră.

- Poate că lui Pavel îi place singurătatea.

- Omul nu este făcut să fie singur.

- Poate nu şi-a găsit prieteni care să-i împărtăşească convingerile.

- Cred că tatăl tău, Pătru, te-a învăţat prea multe cuvinte noi şi nu le pricepi sensul.

- Ce sunt cuvintele noi?

- *Convingerile* de exemplu este un cuvânt pe care un copil de şase ani îl foloseşte fără să-l înţeleagă.

- Dar eu îl înţeleg.

- Ce înţelegi tu din acest cuvânt?

- Că Pavel nu a găsit încă un prieten care să-i semene.

- Poate te va găsi pe tine.

- De ce te-ai supărat pe mine?

- Pentru că nu îmi place să stai în preajma acelui copil.

- Ce este cu el?

- E diferit de toată lumea.

- E rău să fii diferit de toată lumea?

- E şi rău, e şi bine.

- Nu înţeleg.

- E rău să nu te poţi acomoda cu viaţa cotidiană dar este bine să nu-ţi faci un idol din lume.

- Ce-nseamnă cotidiană şi idol?

- Cotidiană înseamnă viaţa de zi cu zi iar idol este o fiinţă sau un lucru faţă de care unii oameni manifestă o iubire exagerată, patimă.

- Aşa cum are Ioşca patimă pentru băutură?

- Observ că ai înţeles.

- Băutura este idol?

- Este idol pentru cei ce o preţuiesc în mod exagerat.

- Dar eu nu am treaba nimănui şi nici lumea nu are treaba mea.

- Eşti prea mică să le înţelegi pe toate.

- Dar eu înţeleg orice.

- Eşti bună de cercetaş.

- Ce însemnă cercetăş?

- O persoană care cercetează, observă lucrurile cu atenţie, le studiază, caută să afle informaţii.

- Eu când o să cresc mă voi face cercetaş.

- Eu zic să nu-i furi meseria vecinului tău Pavel.

- El vrea să se facă cercetaş?

- După comportamentul lui ar cam dori acest lucru.

- Înseamnă că se potriveşte cu mine în această privinţă.
- Nu se potriveşte cu tine deloc.
- Dar are şi el nevoie de un prieten.
- Să-şi găsească un prieten asemenea lui, nu pe tine.
- Ai devenit foarte egoist.
- Mă gândeam la binele tău. Nu vreau să înveţi lucruri nefolositoare de la el.
- Există lucruri nefolositoare?
- Există şi astfel de lucruri.
- Dar cum înveţi care lucruri nu sunt folositoare dacă nu cercetezi?
- Iarăşi încerci să pricepi prea multe şi pe urmă faci un ghiveci din toate.
- Aşa cum face buna Călina acum.
- Ea face un ghiveci de legume, tu o să faci unul din prea multe informaţii.
- Poate reuşesc să-l determin pe Pavel să vadă şi el altfel lucrurile.
- Nu prea cred.
- De ce?
- Felul lui de a fi este diferit de al altora.
- Tata îmi spunea că oamenii care au scris poveşti au fost diferiţi de cei din jur. Poate şi Pavel are ceva ce-l face diferit de noi toţi.
- L-ai înălţat cam prea mult pe vecinul tău.
- Lui Pavel îi place să deseneze.
- Poate o să devină vreun pictor.
- Pot să mă duc până la el?
- Nu.
- O să-i spun mamei că m-ai lăsat să mănânc pâine neagră.
- Aşa îţi păstrezi tu cuvântul dat.
- Mă laşi, te rog frumos, să mă duc la Pavel?
- Poţi să mergi.
- Mulţumesc.

CAPITOLUL III

RĂŢUŞCA CEA URÂTĂ

- Pavel!
- Nu mă deranja.
- Ce faci?
- Meditez.
- Nu înţeleg.
- Cu alte cuvinte mă concentrez asupra unui lucru, îl studiez din toate punctele de vedere.
- Ce lucru?
- Deja m-ai deranjat mai mult decât crezi dar, pentru că eşti singura mea prietenă adevărată, te iert.
- Iertare!
- Ţi-am spus că te-am iertat.
- Am crezut că este frumos să rostesc chiar eu cuvântul iertare.
- Vezi albina aceea?
- Care?
- Cea care s-a aşezat pe una dintre florile pitite în iarba de sub măr.
- O văd.
- O urmăresc de foarte mult timp.
- De ce?
- Îmi place să-i studiez truda. Nu stă mai mult de câteva clipe ascunsă între petalele ruşinate ale unei flori. O cercetează şi zboară la alta.
- De ce?
- Pentru că vrea să adune cât mai mult nectar.
- Eu am crezut că doreşte să înveţe de la fiecare floare câte ceva nou.
- Face şi acest lucru.
- Nu-mi place acestă insectă.
- De ce?
- Pentru că nu este credincioasă unei singure flori.
- Nu poate să fie credincioasă unei singure flori, fiindcă trebuie

să adune mult nectar.

- Este şi egoistă pe deasupra. Ia nectarul unei flori lăsând-o săracă şi nici nu se oboseşte să o mai mângâie cu un zumzet. Fără nicio remuşcare zboară imediat la altă floare. Sunt aşa de inocente florile acestea. Îmi pare rău de ele. Albina nu le este prietenă.

- Greşeşti Edwina. Albina le este o bună prietenă. Nu le lasă sărace. Ajută florile să dea roade, să se transforme.

- Cum să le ajute dacă le culege nectarul?

- Nici eu nu înţeleg chiar totul. Cercetam lucrul acesta până ce ai apărut tu.

- Dacă te deranjez plec.

- Te rog să rămâi.

- Tu o să te comporţi vreodată cu mine cum se comportă albina cu florile?

- Dacă este necesar să te ajut să rodeşti.

- Atunci nu-mi eşti prieten adevărat. Albina ajută florile să aducă rod dar pe urmă le părăseşte şi le uită.

- Nu le uită. Se întoarce la ele pentru un nou cules.

- Atunci vor fi alte flori şi probabil alte albine, căci mi-a spus tata că insectele nu trăiesc mult ... Tu o să mă uiţi pe mine?

- Nu ştiu.

- Cum poţi să spui că nu şti? Eu nu o să te uit pe tine niciodată. Şi dacă vei pleca departe o să îmi amintesc mereu de tine.

- Înseamnă că îmi semeni cât de cât dacă îţi vei aminti de cineva care a fost mereu prigonit de toţi.

- Poate. Oricum albinele sunt nişte interesate. Culeg nectarul şi apoi părăsesc floarea fără nicio remuşcare.

- Din moment ce floarea nu mai are nectar albina e nevoită să zboare spre o alta.

- Cu alte cuvinte dacă eu nu mă mai pot juca cu tine îţi găseşti altă prietenă şi mă uiţi.

- În acestă privinţă nu ai dreptate. Eu nu sunt acceptat de ceilalţi copii. Avem opinii diferite despre tot ceea ce ne înconjoară.

- Am adus cu mine o carte de poveşti.

- Ce să faci cu ea?

- Tata mi-a citit toate poveştile din această carte şi una dintre ele ţi se potriveşte.

- Care poveste?

- Răţuşca ce urâtă.

- Vrei să spui că sunt un băiat urât.

- Nu ai înţeles nimic.

- Explică-mi tu.

- Nu eşti urât dar nu te faci înţeles de cei din jur.

- Răţuşca cea urâtă era înţeleasă de cei din jur?

- Nu era înţeleasă, pentru că era considerată urâtă.

- Era urâtă ca mine.

- Tu nu eşti urât.

- Dar cum sunt eu?

- Eşti un neînţeles.

- Vrei să-mi povesteşti despre răţuşca urâtă?

- Să-ţi citesc câteva fragmente pe care le-am subliniat.

- Tu şti să citeşti?

- M-a învăţat mama.

- O să te rog să mă înveţi şi pe mine să citesc. Eu nu ştiu să citesc decât natura.

- După ce citeşti ce se petrece în natură, reproduci acest lucru prin desen?

- Nu doar prin desen redau profunzimea naturii. Îmi place să şi modelez obiecte.

- Câte cuvinte noi cunoşti!

- M-a învăţat multe pictorul satului, Burdea.

- Îmi dai voie să-ţi citesc?

- Te ascult.

- „Ce răţoi mare! se gândi mama raţă. Să fie într-adevăr pui de curcă? Am să văd eu după ce am să-l bag în apă.“[1]

- Aşa a gândit şi mama mea după ce a văzut ce poamă sunt. A început să creadă că moaşa m-a schimbat la naştere cu băiatul vecinului.

---

[1] Hans Christian Andersen, *Poveşti*, Răţuşca cea urâtă, Traducere Ioana Patrichi, Editura Tana, Muşăteşti, Argeş, 2007, p. 6.

- Te-a dus şi pe tine la apă?

- Nu m-a dus la apă dar a început un studiu de caz prin care mi-a analizat trăsăturile fizice şi le-a comparat cu cele ale membrilor din familie.

- Şi ce a constatat?

- Că sunt copilul ei.

- „Alături de celelalte răţuşte intră în apă şi puiul cel mare şi urât, înotând la fel ca ele. / E puiul meu, nu e de curcă, se bucură raţa. Dacă te uiţi la el mai bine, nici nu e aşa de urât.“[2]

- A devenit mai frumos, fiindcă a intrat în apă?

- Îţi place să glumeşti. Puiul nu a devenit mai frumos. Orice mamă îşi vede copilul frumos şi se bucură pentru realizările lui ca de exemplu acţiunea puiului de a înota.

- Dar dacă unii părinţi nu-şi văd copiii mai buni decât sunt?

- Este foarte rău. Acei copii vor creşte fără a cunoaşte dragostea şi vor face lucruri greşite în viaţă. Mi-a povestit moşul meu că un om are nevoie de protecţie. Orice om îşi doreşte să fie iubit şi să iubească. Unii oameni nu au parte de afecţiune nici în cadrul familiei şi se pierd în viaţă. În singurătate energia lor abia pâlpâie şi talentul ascuns nu dă roade.

- Vrei să spui că eu nu o să pot picta fără dragoste?

- Nu o să poţi picta fără dragoste. Trebuie să iubeşti ca să poţi face ceva. Dacă nu iubeşti pictura nu poţi să schiţezi nici măcar o linie.

- Eu nu m-am referit la acestă dragoste, ci la dragostea celor din jurul meu.

- Tu ai dragostea mea.

- E adevărat. Prietenia ta mă inspiră în desenele mele.

- Sunt unii oameni lipsiţi de orice afecţiune şi atunci se ataşază de câte ceva în viaţă şi o fac greşit. Îşi revarsă toată dragostea asupra acelui lucru iar acel ceva le întoarce spatele.

- Cine ţi-a spus ţie acest lucru?

- Unchiul Ion i-a povestit tatălui meu nişte probleme prin care

---

[2.] Idem, *Ibidem*, p.6.

a trecut un pacient.

- Unchiul tău este medic?

- Da.

- Şi tu asculţi conversaţile adulţilor fără ca ei să ştie?

- Nu e frumos acest lucru dar învăţ multe din discuţile lor. Doar discuţile femeilor ce vin pe la buna nu-mi plac. Ele nu fac altceva decât să vorbească de rău pe unul sau pe altul.

- Şi ce a mai povestit unchiul tău?

- Că acel pacient iubea de fapt dragostea şi nu acel ceva asupra căruia avea impresia că îşi revarsă căldura sufletească.

- De ce iubea dragostea?

- Pentru că avea nevoie de ea. Nu a cunoscut-o. De fapt se iubea pe sine însuşi sau pur şi simplu iluzia de a iubi.

- ... Mai citeşte un fragment.

- „... iar una ciupi de moţ puiul cel urât.“[3]

- Bietul puişor.

- Te rog să nu mai fi ironic. Este vorba de un puişor neînţeles care era alungat de toţi.

- Am înţeles ce frumos se purtau cu el. Îmi imaginez cum se simţea, aşa cum mă simt eu când toţi îmi întorc spatele ca unui tont.

- „E cam urâţică dar are o fire plăcută ...“[4]

- Puiul nu avea nevoie de milă ci de iubire. Până şi mila acesta era doar din vorbe.

- Era şi cu fapta „mângâindu-şi puiul cel urât pe moţ.“[5]

- Până când a ţinut această mângâiere?

- Foarte puţin a ţinut. Nici puful nu a căzut de pe el şi a fost alungat.

- Eram sigur că va fi alungat.

- De ce erai sigur?

- Pentru că cei care nu sunt aidoma lumii sunt prigoniţi de

---

3. Idem, *Ibidem*, p.7.
4. Idem, *Ibidem*, p.7.
5. Idem, *Ibidem*, p.7.

acesta. Lumea e prea mândră ca să-şi recunoască stângăcia în faţa unui geniu.

- Foloseşti cuvinte pe care nu le cunoşti.

- Cunosc toate cuvintele ce le-am folosit.

- Atunci spune-mi ce înseamnă geniu?

- Un om înzestrat cu o capacitate creatoare ca de exemplu pictorul de care ţi-am vorbit.

- Burdea.

- Exact.

- Pot să citesc un alt fragment?

- Acela în care răţuşca urâtă a fost alungată de propria-i familie. În loc să-i ofere protecţie şi dragoste a alungat-o să se descurce singură în viaţă.

- „Până şi surorile ajunseseră să-i spună: Poate până la urmă, are să te prindă pisica, urâtule! / Mai bine te-ai duce undeva departe, să nu fii văzut, îi spunea mama raţă."

- Cu alte cuvinte să se ascundă sub pământ că e mai bine decât în viaţă.

- Eşti rău.

- Ştiu.

- Au primit-o nişte păsări străine pe răţuşcă.

- Se pare că este mai bine primită printre străini decât în locul unde a văzut lumina zilei. Foarte egoite păsări erau în acea zonă. Semănau cu oamenii de la mine din sat. Până nu te-am cunoscut pe tine nu am avut niciun prieten.

- „Tare urâtă mai eşti. Dar asta nu înseamnă nimic, poţi să rămâi printre noi, numai să nu te măriţi cu cineva din familia noastră."

- Poftim. Până şi aici îi este interzis să se ataşeze de cineva. Îi este interzis să iubească. Famila ta nu mă prea îndrăgeşte. Mă acceptă până la un punct.

- Ţi-am spus că te vei identifica cu *Răţuşca cea urâtă*.

[6.] Idem, *Ibidem*, p.8.

[7.] Idem, *Ibidem*, p.8.

- Ai avut dreptate. O ajută şi urâţenia pe răţuşcă la ceva sau chiar nu are niciun scop în acestă viaţă?

- Ai răbdare.

- Pe mine felul meu cidat de a fi mă ajută să văd lumea diferit şi să încerc să o modelez prin artă.

- „Mulţumesc, Doamne! Răsuflă ea uşurată, bucurându-se acum de urâţenia ei care o salvase de câine ..."[8]

- Asta chiar mi-a plăcut. Dar ceva înălţător nu a reuşit să-i ofere urâţenia?

- Încă se afla la stadiul de cercetare. „- Ce-o fi cu tine? se indignă găina. Nu ai ce face şi te duc gândurile la prostii. Pune-te să faci ouă, sau începe să torci şi-or să-ţi treacă! / - Dar este atât de minunat să pluteşti […] / - Astea sunt plăceri?! […] / - Nu mă-nţelegeţi, spuse răţuşca întristată. […] / - Tare cred că voi pleca în lumea largă."[9]

- Fiecare are scopul său în viaţă, nimeni nu poate să fie ca altul.

- „Nu putea să uite acele păsări nu le ştia numele […] Nu, nu era vorba de niciun pic de pizmă pentru ele doar admiraţie şi iubire. Nici nu putea să-i treacă prin gând să-şi dorească să semene cu ele."[10]

- Cred că îşi dorea să fie asemenea păsărilor pe care nu le putea uita. Cu siguranţă acela era visul ei.

- Şi tu îţi doreşti să devi pictor, pentru că te reprezintă, te defineşte.

- Păsările acele o defineau pe Răţuşca cea urâtă?

- „Dar în loc să-şi vadă chipul de boboc cenuşiu despre care toţi spuneau că e atât de urât, oglindirea îi arătă o lebădă. Era ea însăşi o lebădă. […] Lebăda care a venit acum era cea mai frumoasă. […] Pe când eram răţuşca cea urâtă nici în vis nu am trăit atâta fericire ca acum!"[11]

[8.] Idem, *Ibidem*, p.9.
[9.] Idem, *Ibidem*, p.10, 11.
[10.] Idem, *Ibidem*, p. 12.
[11.] Idem, *Ibidem*, p. 13.

- Până la urmă răţuşca era de fapt o lebădă.

- Până la urmă băiatul de lângă mine nu este doar un ciudat, o răţuşcă urâtă şi alungată de toţi. El este o fiinţă deosebită. El este cel mai bun şi cel mai adevărat prieten. Băiatul de lângă mine este un micuţ geniu.

CAPITOLUL IV

EDWINA, RUBINELE NU SUNT GALBENE!

Cerul roşiatic se reflecta în ochii apei. Bistra îşi mâna agitată undele sângerii în timp ce pădurea din vecinătate îşi întindea oasele obosite după truda unei zile caniculare. Zona de agrement Gura Jgheabului din localitatea Oţelu Roşu este situată în mijlocul unei naturi edenice. Pădurile de foiase şi râul Bistra încercuiesc zona izolând-o de contactul cu viaţa agitată a orşului. Pavel şi Edwina s-au jucat toată ziua în pădure. Un conglomerat de arbori şi ierburi a fost principala ţină a copiilor. Au studiat până şi cel mai mic detaliu ce-l ascundea natura. Spre seară scorbura unei sălcii bătrâne le-a captat toată atenţia.

- Eu m-am ivit pe lume dintr-o scorbură.
- Moşul mi-a spus că pe copii îi aduce barza.
- Acestea sunt poveşti Edwina.
- Mie îmi plac poveştile.
- Ai avea curajul să intri cu mine în scorbura acestei sălcii. Este foarte încăpătoare?
- Când sunt cu tine nu mi-e teamă de nimic.
- O să descoperi o nouă poveste.
- În scorbură?
- Dincolo de scorbură.

Amândoi au intrat în scorbura sălcii. Un tunel de lumină i-a înfăşurat. Era o lumină oarbă şi rece. Atingerea scorţuroasă a tunelului au simţit-o până în cel mai îndepărtat colţişor al fiinţei. Contactul cu acesta i-a detaşat de tot ceea ce este pământesc. Au fost prizonierii lui câteva clipe. Eliberarea de tunelul ce i-a purtat în pântece au început să o simtă ca pe o cădere într-un hău guvernat de o bulă de lumină galben-verzuie. Edwina părea că se pierde în această lume fără fund dar glasul lui Pavel i-a trezit făptura împietrită.

- Curaj! Păşeşte fără teamă.

Încălzită de prezenţa prietenului drag a reuşit să străbată hăul infernal ce avea la poalele lui o altă scorbură, o scorbură aidoma

celei pe care au părăsit-o de curând. Noua scorbură îşi avea ieşirea la poalele unei stânci. Privită din faţa muntelui de piatră părea că este înghiţită de acesta.

- Păşeşte Edwina!

Edwina a prins curaj. Pavel a luat-o de mână. Întinderea din faţa scorburei înghiţită de piatră părea aridă. De jur împrejur stalagmite uriaşe ţineau locul copacilor. Mirosul de sulf le îneca nările. Iarba era un conglomerat de fire fosforescente care la fiecare atingere scotea câte un geamăt. Bucăţi de piatră erau presărate din loc în loc. Alături de rocile pietroase tronau forme cristaline minuscule ce se spărgeau odată cu mişcarea ierbii dând naştere la o muzicalitate sinistră.

- Mi-e temă.

- Sunt cu tine Edwina.

- Să nu mă laşi singură niciodată.

- Eu sunt mereu cu tine, chiar dacă tu nu înţelegi acest lucru.

- E ziuă sau noapte?

- S-ar putea să nu existe timp.

- Doar eternitatea nu se supune timpului.

- E greu de înţeles timpul acestei dimensiuni. Cerul este atât de îndepărtat de parcă ar dori să se rupă de tot ceea ce-l înconjoară. Niciun astru al zilei sau al nopţii nu-i brăzdează faţa. Nu este nici ziuă şi nici noapte. Pare a fi seară sau dimineaţă. Lumina de un albastru-verzui acoperă întinderea. Izvorul ei înainte de a-şi întinde năframa îşi adapă forma din două direcţii opuse.

- Mi-e frică.

Pavel a luat-o de mână pe Edwina, pe urmă a strâns-o la piept şoptindu-i:

- Sunt cu tine. Am vrut să-ţi arăt secretul meu. Ascultă şi priveşte.

Ce i s-a părut cu o clipă mai înainte Edwinei sinistru a început să suporte o transformare colosală. Apăsarea infernală a fost acaparată de o linişte guvernată de o muzică blândă. Iarba şi-a calmat geamătul înlocuindu-l cu murmurul unui glas de sirenă. Toată întinderea moartă a prins viaţă. Pietrele se mişcau. Lumina săruta întinderea ce a luat chipul unei poieniţe. O adiere ca un fior

rece îi trecu fetei pe şira spinării şi se făcu frig. Pavel simţi şi o luase mai strâns în braţe ca să o încălzească. Au stat aşa mult timp. E posibil să fi trecut câteva ore. Schimbul energetic rezultat în urma îmbrăţişării i-a făcut mai puternici pe amândoi. Freamătul organismelor vii din silicaţi le vrăjea auzul. Două organisme vii din carbon au păşit într-o altă dimensiune unde silicatul era viaţă.

- Ce frumos este totul!

- Aceasta este lumea mea Edwina.

- Nu înţeleg.

- Ţi-am spus că am fost descoperit într-o scorbură şi nimeni nu a reuşit să-mi afle părinţii naturali.

- Tu aparţi acestei lumi?

- Pe umărul meu drept se află un cerc multicolor. E un semn din naştere.

- Acum înţeleg de unde ţi se trage pasiunea pentru pictură.

- E greu să mă înţelegi Edwina.

- Eu te înţeleg, pentru că ţin la tine foarte mult.

- E adevărat acest lucru. Dragostea este singura care poate descifra orice enigmă.

- O să te las o fracţiune de secundă singură, fără braţele mele protectoare. Trebuie să merg spre râul a cărui cântec a început să pătrundă fiecare particulă a acestui loc. Mi-e sete de culoare iar râul îmi poate oferi acest lucru din plin. Să nu pleci din acest loc.

- De ce?

- Eşti o străină aici şi nu vreau să ai probleme.

- Locul nu poate să mă recunoască că sunt prietena ta?

- Ba da Edwina dar există şi lucruri potrivnice.

- Aşa cum sunt şi pe pământ.

- Văd că ai înţeles.

- Acum poţi să mergi.

Pavel s-a depărtat de Edwina. Ea a observat la câţiva paşi nişte roci galbene. S-a apropiat de ele şi a început să le adune în poala rochiei. Pierdută printre galbenele pietricele nici nu a observat că Pavel s-a întors.

- Ce faci Edwina?

- Adun rubine.

- Edwina, rubinele nu sunt galbene!

- Atunci ce sunt aceste pietre?

- Ţi-am spus să nu pleci din locul în care te-am lăsat. Acum le-ai deranjat.

- Pe cine?

- Ai deranjat ouăle creaturilor acestui loc.

- Aceste pietre sunt ouă?

- Da. Aşează-le pe locul de unde le-ai ridicat.

Edwina a lăsat să-i alunece pietricele galbene adunate în poala rochiţei. Acestea în cădere s-au fisurat şi din ele au început să se ivească nişte licurici ce se măreau cu fiecare fracţiune de secundă.

- E timpul să ne întoarcem.

- Creaturile devin mai colosale cu fiecare clipă.

- Încă nu au ajuns la maturitate.

- Sunt periculoase?

- Nu doresc nimănui să le cunoască.

- Pot să te iau de mână?

- Da Edwina, poţi ... Haide înapoi. Am stat prea mult aici. S-a făcut târziu.

Au fugit amândoi în scorbura pietroasă urmăriţi de creaturile abia ivite din ouă. În urma lor scorbura şi-a închis ochii punând hotar unei lumi necunoscute.

- Edwina!

- Da Pavel.

- În noaptea aceasta te-am dus într-o altă lume. Această lume va rămâne secretul nostru.

- O să mă părăseşti vreodată?

- Nu Edwina.

- Şi dacă îţi uiţi promisiunea?

- Cum să uit de ceea ce iubesc cel mai mult?

- Atunci o să-mi fi alături mereu?

Pavel a sărutat-o protector pe frunte spunându-i:

- Când crezi că sunt departe vino aici şi intră în acestă scorbură. Într-o clipă voi fi lângă tine. Sărutul meu de pe fruntea ta şi scorbura vor fi o cheie către mine.

Era noapte. Doi bărbaţi au luat la picior pădurea de la Gura

Jghebului cu lanterne în mână.

- Edwina!

- Pavel!

Cei doi copii dormeau în scorbura unei sălcii bătrâne.

- Petre i-am găsit.

- Unde Onule?

- Au adormit în scorbură.

- Trezeşte-i. Ar fi cazul să meargă acasă.

- Tată? Bunicule?

- Să-ţi fie ruşine Edwina. Te-ai sălbăticit asemenea băiatului acesta.

- O să discutăm cu ea acasă Pătrule.

- În noaptea aceasta am avut cel mai ciudat vis, a început să vorbească Edwina aflată încă sub vraja somnului.

- Taci, a întrerupt-o Pavel.

- Cum îndrăzneşti să-i spui fiicei mele să tacă?

- Nu-l certa pe Pavel. Eu sunt vinovată. Am fost obosită şi am adormit. Pavel nu m-a lăsat singură.

- Ce-ai visat?

- Nimic important.

- Să mergem acasă!

Din acea zi Edwinei i s-a interzis să se mai joace cu Pavel.

CAPITOLUL V

NORII DEASUPRA PĂDURII

Luna septembrie şi-a făcut simţită prezenţa prin stropii mari şi grei de ploaie care cădeau fără milă peste natura palidă, tristă şi speriată asemenea unui pacient în faţa unui diagnostic sumbru.

Edwina şi Pavel au fost invitaţi la petrecerea dată de vecinul lor Dan cu ocazia zilei de naştere.

Un lucru i s-a interzis Edwinei, să se mai joace cu Pavel. Nu înţelegea cum va putea să-şi asculte părinţii şi să nu-şi rănească cel mai bun prieten în acelaşi timp. În urmă cu un an când s-a luat la trântă ca un băieţoi cu Dan ca s-o salveze pe Elena, o prietenă din localiatea Moceriş, judeţul Caraş Severin, ce venise în vizită la nişte rude, de mânia acestuia, fiindcă i-a distrus fără voie mingea în timp ce se jucau *Raţele şi vânătorii*, a crezut că ea şi Dan nu vor mai comunica niciodată dar până seara s-au şi împăcat. Au putut să fie văzuţi împreună cu alţi tovarăşi ai copilăriei jucându-se *Pânza*. Cum putea să nu se joace cu Pavel care nu a necăjit-o cu nimic? Se frământa ca un om mare. Dacă nu şi-ar asculta părinţii s-ar simţi vinovată. Părinţii ei o iubesc enorm iar ea nu putea ieşi din cuvânul lor. S-ar fi simţit ca şi cum i-ar fi făcut de ruşine în faţa lumii întregi, mai ales că părinţii lui Dan au aflat pedeapsa ce a primit-o în urma greşelii de a rămâne peste noapte în pădure. Cu siguranţă aceştia le-ar povesti imediat părinţilor ei că nu a fost ascultătoare. Un singur lucru i-a mai rămas, să încerce să vorbească cu Pavel şi să-i explice.

Printre invitaţi se aflau şi adulţi. Aceştia au început să danseze. Copiii au uitat de preocuparea lor zilnică, jocul, amânând-o pe mai târziu şi au păşit alături de persoanele mature în spaţiul alocat dansului. Pavel a invitat-o pe Edwina la dans.

- Prietena mea îmi acordă un dans?

- Da.

Cei doi au început să danseze. Ochii lui Pavel încercau să descifreze frământările ce se citeau pe faţa prietenei lui. Edwina se simţea sfâşiată în două, o parte din ea dorea să danseze pentru

eternitate cu cel care îi era singurul prieten adevărat iar o altă parte nu dorea să-şi supere părinţii.

- Ce se întâmplă cu tine Edwina? Eşti foarte îngândurată. Pot să te ajut cu ceva?

- Părinţii mei nu mă mai lasă să comunic cu tine.

- Înţeleg. Nu este nicio problemă.

Fără să mai rostească alte cuvinte Pavel a încetat dansul conducând-o pe Edwina la masă. Aceata nedumerită de reacţia băiatului a rămas împietrită. Ar fi dorit să danseze cu el până ce melodia va ajunge la final dar nu mai avea nicio putere să-l roage acest lucru. O durea că nici măcar un dans nu i-a putut fi alături prietenului ei. Un timp s-au urmărit pe furiş unul pe altul cu privirea. Copiii s-au plictisit repede pe ringul de dans şi au început să se joace *Ascunsa*. Edwina a fost aceea care trebuia să-i găsească pe toţi. Pe Pavel l-a căutat cel mai mult şi zadarnic. Părinţii lui Dan au anunţat-o să nu-l mai caute, căci el s-a retras din joc pentru a merge acasă. Nici Edwina nu s-a mai jucat. S-a aşezat la masă alături de adulţi şi s-a cufundat într-o lume a tăcerii. Nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în jur. Îşi dorea ca petrecerea să ia sfârşit pentru a-l întâlni pe Pavel pe furiş si a-i cere iertare. Se simţea ca o trădătoare ce a călcat în picioare o prietenie adevărată. O durea sufletul când şi-l imagina pe Pavel rănit de respingerea ei.

Seara a coborât din văzduh pe nesimţite iar copiii s-au retras pe la casele lor. Edwina a sunat la uşa casei lui Pavel ca să-i ceară iertare. A răspuns mătuşa lui anunţând-o că Pavel a plecat la Rugi. În timp ce se jucau ascunsa au venit părinţii lui după el ca să-l ieie acasă pentru că de luni trebuia să meargă la şcoală. Niciun mesaj nu i-a lăsat Pavel. A plecat departe, trist şi singur. Edwina a simţit cum rana din suflet i se adânceşte. Nu putea să aştepte până în vacanţa de iarnă ca să-l întâlnească. Trebuia să-i spună că-i pare rău, fiindcă l-a necăjit.

Duminică dimineaţa Edwina s-a dus împreună cu Nicoleta şi Raluca până la Jgheabu. Era departe Zona Jgheabu de Ohaba dar aşa cum au mai făcut câte o escapadă la vreun film fără ştirea părinţilor, căci bunicii Ralucăi lucrau la Casa de Cultură puteau să

ajungă şi până la Jgheabu. Acolo Nicoleta şi Raluca s-au dat în leagăne în timp ce Edwina a căutat în pădure salcia a cărei scorbură i-a adăpostit noaptea pe ea şi prietenul ei. Îşi amintea cuvintele lui Pavel despre scorbură, sărut, cheie. Când a ajuns în locul unde ştia că se află salcia a constatat că aceasta a fost tăiată. Un ciot lemnos a mai rămas din ceea ce le-a fost adăpost într-o noapte feerică. Lacrimile Edwinei au căzut peste lemnul uscat de parcă ar fi dorit să-l trezească la viaţă. Nişte nori negri mişcaţi de durerea fetei au acoperit pădurea.

- Raluca priveşte!

- Unde?

- Sunt foarte mulţi nori deasupra pădurii.

- Ai dreptate Nicoleta.

- Să o căutăm pe Edwina şi să mergem spre casă.

- Unde să o căutăm? Ne-a spus să o aşteptăm aici dar ea văd că nu s-a mai întors. Poate că a plecat spre casă fără noi.

- Edwina nu face aşa ceva.

- E problema ei că nu s-a întors. Dacă o mai aşteptăm ne vom atrage asupra-ne mustrările părinţilor.

- Bine. Mergem acasă. O să vină şi ea.

- O să înţeleagă că nu am putut să o mai aşteptăm. Ea nu este supărăcioasă ca alţii.

Edwina a cuprins ciotul lemnos cu braţele strigându-l pe Pavel. O picătură de apă i-a lovit fruntea. Atingerea ei i-a amintit de un sărut tăinuit din noapte. Lipsea scorbura sau nu avea suficientă credinţă ca s-o reînvie. Acelei picături i-au urmat altele. Acestea cădeau peste tot. Edwina acoperea lemnul uscat ferindu-l de apa rece. Hainele i s-au udat şi apa se strecura prin ele umezindu-i pielea. Pavel a plecat. I-a întors atât de repede spatele. Putea să o aştepte. Trebuia să înţeleagă că ei vor rămâne prieteni şi interdicţia de a comunica unul cu altul era un moft al părinţilor ce s-ar fi rezolvat. Picăturile reci de ploaie o ardeau pe Edwina ca picăturile de ceară ce le-a simţit pentru prima dată în noaptea de Înviere pătându-i degetele. Într-un târziu, ca trezită din somn, Edwina şi-a amintit de Nicoleta şi Raluca. Şi-a şters cu palmele faţa udă de picături de ploaie şi lacrimi. A ridicat ochii spre norii

ce acopereau pădurea şi i-a văzut foarte deşi. Nu dădeau niciun semn de retragere. A pornit grăbită spre leagăne şi a constatat cu uimire că prietenele ei nu mai sunt. A crezut iniţial că s-au adăpostit de ploaie pe undeva şi a început să le caute. Negăsindule a înţeles că au plecat fără ea spre casă. Edwina a ajuns acasă odată cu cireada de vite ce se întorcea de la păscut.

- Mâine începi şcoala şi tu baţi uliţele. Treci în casă!

- Imediat mamă.

Norii deşi ce-au acoperit pădurea s-au aşternut şi peste fiinţa Edwinei. Pavel nu i-a spus că ar merge la şcoală în localitatea Rugi. Ea credea că or să fie colegi de clasă. În curtea Şcolii din Ohaba s-au jucat toată vara. Câteva case despărţea locuinţele lor de şcoală. Ar fi fost prea frumos să fi învăţat împreună.

Sărbătorile de iarnă nu s-au lăsat mult aşteptate. Edwina spera ca Pavel să vină la mătuşa lui de sărbători. Ajunul Crăciunului i-a luminat ochii Edwinei cu speranţa unei reîntâlniri mult aşteptate. S-a dus şi ea la focul ce a fost făcut cu o noapte înainte de ajun. Toată luna decembrie copiii au adunat crengi uscate şi cauciucuri pentru a menţine focul întreaga noapte. Pavel nu a venit. Dimineaţa piţărăii au umplut toate uliţele. Se auzeau peste tot cuvintele „Dă-mi şi mie un piţărău / Cât de rău / Să mă duc cu Dumnezeu.“ La poarta fiecărei case se aflau coşuri pline cu piţărăi, nuci, mere şi câte o bucată de cârnaţ pentru a avea belşug în casă. Şi-ar fi dorit Edwina să-l zărească şi pe Pavel alergând după piţărăi cu hainele murdare şi faţă cănită cu cenuşă ca şi a băieţilor ce s-au muncit cu focul toată noaptea. Pavel nu şi-a arătat chipul. Seara Edwina s-a dus în colindă împreună cu Nicoleta şi Raluca. De la mătuşa lui Pavel a reuşit să obţină adresa lui. După Crăciun i-a scris. Spera ca Pavel să fi învăţat literele cât de cât ca să poată citi scrisoarea ce i-a trimis-o.

---

27 decembrie
Oţelu Roşu

Scumpul meu prieten,

Am tot aşteptat un semn de viaţă de la tine. Ai plecat atât de repede, încât nu am avut timp nici să ne luăm rămas bun. Te rog să mă ierţi, pentru că te-am rănit ultima dată când ne-am văzut. Mi-e foarte dor de tine.

După ce ai plecat am fost la Jgheabu ca să te întâlnesc dar salcia în a cărei scorbură ne-am adăpostit în acea noapte nu mai este. A fost tăiată.

Am aşteptat sărbătorile de iarnă cu speranţa că o să te întâlnesc dar nu a foast aşa.

Aştept un semn de viaţă de la tine. Sper că m-ai iertat şi o să ne întâlnim cât mai curând.

Un *AN NOU* luminos îţi doresc.

Cu prietenie şi dor,
Edwina.

În localitatea Rugi prietenul Edwinei trăia în lumea lui plină de culoare. A primit scrisoarea amicei sale dar nu a citit-o. Nu ştia să citească încă. Poştaşul i-a spus că are o scrisoare pentru el de la Edwina Ştefănescu. Pavel a pus scrisoarea în cutia lui cu vopsele ştiind că Edwinei îi este dor de el şi regretă că l-a rănit. Simpla prezenţă a plicului cu numele fetei pe el îi spunea acest lucru. Nu era necesar să se mai străduiască să citească textul.

Edwina a aşteptat în zadar un semn de la prietenul ei. Peste două luni părinţii ei şi-au instalat telefon fix. Acest telefon i-a trezit în suflet speranţa că o să-l poată auzi pe Pavel. A făcut rost de numărul de la poşta din localitatea Rugi şi a lăsat vorbă unei operatoare să-l anunţe pe Pavel să vină la telefon mâine zi la ora treisprezece, după ce va termina cursurile. În locul lui Pavel a venit sora lui, Florica. Aceasta i-a spus Edwinei că Pavel era plecat de două zile la stână împreună cu Gheorghe ciobanul. Edwina i-a lăsat Floricăi numărul de telelefon rugând-o să i-l dea lui Pavel ca să o poată suna.

A ajuns numărul de telefon la Pavel dar el l-a aruncat foarte indiferent în cutia cu vopsele alături de scrisoare.

Edwina a aşteptat mult timp apelul telefonic al prietenului ei.

De câte ori suna telefonul tresărea sperând că la capătul celălalt al firului este el.

Timpul neîndurător a adus după el vacanţa de vară. Pavel nu a mai venit la mătuşa lui. Edwina i-a expediat o altă scrisoare. În locul datei scrisoarea avea un desen făcut de Edwina. Acesta înfăţişa un ochi ce lăcrima. Spera că desenul să îmblânzească inima împietrită a amicului său.

Dacă nu reuşesc literele să-i vorbească, gândea Edwina, probabil va reuşi acestă performanţă desenul. Micul artist îi cunoştea limbajul.

Prieten drag,

Nu am mai primit nicio veste de la tine.

Ţi-am lăsat un număr de telefon ca să putem comunica. Nu ştiu daca ai ajuns în posesia lui. Ţi-am trimis şi o scrisoare.

Aştept cu nerăbdare să vi în vizită la mătuşa ta ca să te întâlnesc.

Mi-e foarte dor de tine. Dacă e ceva care să-mi lipsească în această viaţă, acel ceva eşti tu.

Te rog nu lăsa norii să îşi ţese pânza peste pădurea verde a prieteniei noatre.

A ta,
Edwina.

Pavel a primit scrisoarea dar nu s-a deranjat să o deschidă. Acum ştia să citească. Ce-i drept, mai greoi, dar ştia. A aşezat-o lângă prima scrisoare şi a continuat să-şi vadă de culorile sale ce-i animau viaţa.

CAPITOLUL VI

BEZELE NEGRE

Anii au trecut. Edwina era în clasa a XII-a. Peste opt luni, în vară, împlinea optsprezece ani. A fost invitată de Mihăiţă, un coleg de clasă şi totodată vecin ce locuia pe uliţa mică din Ohaba, la petrecerea de majorat. A sosit printre ultimii invitaţi. De cum a intrat pe uşă a observat un tânăr foarte frumos ce stătea de vorbă cu alţi tineri de vârsta lui în jurul mesei festive. Era tipul de băiat a cărei frumuseţe i-ar putea atrage privirile Edwinei. Idealul ei masculin era un băiat brunet, înalt, cu faţa luminoasă şi care avea muşchii bine lucraţi. S-a uitat în ochii lui. Aceştia îi aminteau de ochii unui băieţel pe care nu i-a uitat niciodată. Oare tânărul frumos să fie prietenul ei din copilărie de care nu a mai ştiut nimic de unsprezece ani?

Muzica i-a ademenit pe tinerii adolescenţi să invite fetele la dans. Unul dintre colegii Edwinei, Radian Alexandrescu, s-a grăbit să o invite şi pe ea la dans. Edwina însă şi-a fixat privirea în ochii tânărului necunoscut iar acesta atras ca un magnet de privirea ei a aleragat să o invite şi el la dans. Colegul Edwinei a rămas fără parteneră înainte de a ajunge pe ringul de dans.

Niciodată până atunci Edwina nu a fost obraznică. Şi-a umilit colegul fără voie. Ceva din interior a obligat-o să facă acest lucru. Nu s-a putut opune pornirii interioare. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu a mai reuşit să analizeze situaţia. S-a lăsat purtată de inimă pentru prima dată în viaţa ei.

Tinerii şi-au început dansul. În braţele străinului frumos Edwina a simţit o fericire inexplicabilă. Doar când a fost copil a mai avut acest sentiment de fericire şi protecţie lângă Pavel.

- Ţi-am înţeles chemarea din privire şi te-am salvat de colegul tău insistent ce-ţi dădea târcoale.

- Mulţumesc.

Colegul Edwinei părea ca un intrus ce dorea să cucerească o parcelă dintr-un colţ de paradis. Străinul a oferit Edwinei protecţia necesară iar colegul acesteia s-a retras umilit ca după o

bătălie pierdută.

- Ce mai faci tu, Edwina?

- Pavel?

- Da.

- Ai fost mereu prezent în gândul meu. Sufletu-mi ţi-a păstrat vie imaginea în fiecare clipă.

- Nici eu nu te-am uitat. Mi-ai fost tare dragă.

- De ce nu mi-ai dat niciun semn de viaţă în tot acest timp?

- Te-am lăsat să creşti.

- Ai fost rău.

- Şi albinele lasă florile să rodească.

- Albinele! Îţi place să fii ironic.

- Te-am încercat.

- Nu am uitat niciun moment al copilăriei noastre.

Melodia şi-a etalat ultimele note. Tinerii s-au întors cu toţii în jurul mesei. Pavel a condus-o pe Edwina la locul ei iar el s-a aşezat lângă ceilalţi băieţi. Aperitivul aştepta să fie gustat de către cei invitaţi la petrecere. O altă melodie îndulcea auzul celor prezenţi. Pavel a gustat deliciosul aperitiv după care a invitat-o din nou pe Edwina la dans.

- A trecut atâta timp pe lângă noi Pavele şi l-am lăsat să zboare fără a-i culege fructele.

- Fiecare şi-a făurit un drum în viaţă.

- Ideal ar fi fost ca drumul să fie presărat cu prezenţa ta. Viaţa acesta este atât de scurtă iar omul lasă fericirea să zboare alergând după cele materiale. Nimic din cele materiale nu-i vor rămâne după moarte. Dragostea este singura energie care se va sfărma în toate ungherele fiinţei lui întru eternitate.

- Ai studiat prea mult Edwina.

- Eu nu-ţi vorbesc din cărţi, ci din suflet.

- Îmi place mult melodia acesta.

- Şi mie îmi place Guns N' Roses.

- O să-ţi continui studile după ce termini liceul?

- Da. Tu?

- Mie nu mi-a plăcut cartea.

- Ţie ţi-au plăcut culorile.

- E adevărat.
- Mai pictezi?
- Da Edwina. Pictura este viaţa mea.
- Mă bucur pentru tine.
- Tu ai vreo pasiune?
- Pasiunea vieţii mele este prietenul meu din copilărie pe care astăzi l-am revăzut după ani de zile.
- Glumeşti?
- Nu glumesc. M-a fascinat mereu felul tău de a fi.
- Eşti o visătoare.
- Datorită ţie am început să scriu poezii.
- Totuşi ai o pasiune, poezia.
- Am pictat natura prin versuri.
- Culoarea şi versul ...
- Tu mi-ai deschis ochii spre frumuseţile acestui univers.
- Eu vreau să mă însor.
- Cu cine?
- Cu tine.
- De când dorinţa de a te căsători? Nu mi te puteam imagina un familist niciodată.
- Mătuşa mea este grav bolnavă.
- Am auzit ceva despre acest lucru.
- Mi-a lăsat mie întreaga ei proprietate. O singură dorinţă a avut, să mă însor. Eu vreau să-i îndeplinesc această dorinţă cât timp se mai află lângă mine. Îşi doreşte să mă vadă aşezat la casa mea.
- Apreciez cât de mult îţi iubeşti şi respecţi mătuşa.
- Ce spui? Te căsătoreşti cu mine?
- Da.
- O să te rog să fii înţelegătoare. Eu o să discut şi cu alte fete, doar aşa. Tu o să fii aleasa inimii mele. Trebuie să am şi o altă portiţă deschisă în caz că vei reuşi la facultate.
- Şi dacă reuşesc la facultate ...
- O să aleg altă fată.

Edwina ar fi dorit să adauge că facultatea nu ar fi o piedică în calea căsătoriei lor. Putea să-şi finalizeze studile şi căsătorită.

Răspunsul lui Pavel „O să aleg altă fată.“ ce i-a întrerupt şirul comunicării nu a mai dat voie cuvintelor să spună mesajul sufletului ei. Ţinea mult la Pavel. Era iubirea vieţii ei şi totuşi nu putea să comunice cu acesta. Fără comunicare totul se poate stinge.

- Atunci nu ai nimic împotrivă ca eu să discut şi cu alte fete?

- Nu.

Alt răspuns nu putea da Edwina. Pe Pavel îl considera al ei. Poate mai târziu, după ce va reuşi la facultate, va putea să-i explice că studile nu ar trebui să stea în calea căsătoriei şi a fericirii lor. Acum nu-i mai putea spune nimic. Era fericită că este lângă băiatul ce a adus culoare în viaţa ei. Petrecerea s-a terminat după ce mama lui Mihăiţă a pus pe masă nişte delicioase bezele negre. Bezelele cu ciocolată au fost mai bine primite decât tortul aniversar. Când tatăl Edwinei a venit după ea Pavel i-a trimis pe ascuns o bezea, un sărut simbolic cu vârful degetelor.

Ajunsă acasă Edwina a trecut prin filtrul minţii toate momentele petrecerii. Ştia că de acum nu o mai desparte decât un pas de Pavel. Dar oare acel pas era uşor de făcut? Părinţii ei vor încerca să-i oprească elanul. De tăria ei de caracter depindea totul. De fiecare dată când dorea să pună o piatră de temelie în viaţa ei se gândea dacă acestă piatră va face plăcere şi părinţilor. Nu putea să treacă peste dorinţa lor. Oare dragostea faţă de Pavel va învinge aceste principii ale ei sau se va pierde asemenea unei bezele în noapte?

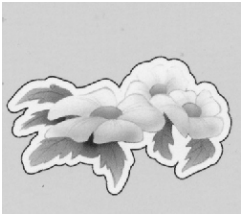

CAPITOLUL VII

PRINTRE VALURI

A trecut o săptămână de la petrecerea de majorat a lui Mihăiţă. Edwina şi-a dat întâlnire cu Pavel la serbarea organizată de clasele a XII-a pentru bobocii claselor a IX-a. Pavel nu a stat mult la serbare. A întâlnit-o pe Edwina o clipă şi a plecat. Aceasta nu s-a mai bucurat de niciun moment al serbării. La balul organizat după serbare a rămas doar de ochii lumii. Gândul ei era la Pavel. A acceptat să danseaze toată seara cu un coleg, Fabian.

Fabian Florescu locuia şi el în cartierul Ohaba. Era un băiat inteligent, respectuos şi cuminte. El a prins drag de Edwina dar Edwina nu-l putea privi altfel decât ca pe un simplu prieten. Ce-i drept, avea toate calităţile morale care ar fi cucerit oricare fată. Nici fizic nu era mai prejos. Avea părul blond, puţin ondulat, ochii albaştri, trăsăturile feţei plăcute, un corp atletic. Edwinei nu-i plăceau băieţii blonzi oricât de frumoşi ar fi fost ei. Ar fi trecut poate peste acest standard mai ales că sufletul băiatului era mai frumos decât înfăţişarea dacă dragostea pentru Pavel nu i-ar fi inundat întreaga fiinţă.

A doua zi, duminică, după Sfânta Liturghie, Fabian s-a înfăţişat la uşa Edwinei cu un buchet mare de trandafiri roşii. Era luna decembrie dar el a făcut rost de superbele flori. Pe lângă flori i-a oferit şi o cutie cu bomboane de ciocolată. Părinţii Edwinei au fost cei care i-au deschis uşa. El le-a cerut permisiunea de a ieşi cu Edwina la un film. Atât tatăl Edwinei, cât şi mama ei îl îndrăgeau pe Fabian. Îl cunoşteau de copil şi-i apreciau familia din care făcea parte. Au fost de acord ca Edwina să iasă în oraş cu Fabian. Oricine i-ar fi văzut împreună nu puteau spune altceva decât că cei doi se potrivesc. Amândoi erau frumoşi, cuminţi, inteligenţi, proveneau din familii respectabile.

Filmul nu i-a stârnit prea mult interes Edwinei. Nu era genul de film gustat de ea. În timpul filmului Fabian a încercat timid să-şi întindă mâna peste spătarul scaunului Edwinei. A fost bine că a rămas doar la acest gest pentru a nu se confrunta cu respingerea fetei.

În jurul orei 16^{30} au părăsit sala de cinematograf şi au traversat

parcul din centrul oraşului. Decembrie s-a dovedit neîndurător în acel an, pentru că zăpada a căzut fără milă peste întreaga natură iar gerul a zidit pe alocuri poduri de gheaţă. Cismele Edwinei patinau pe straturile de zăpadă îngheţată iar Fabian i-a spus să se ţină de braţul lui. N-au reuşit să facă decât câţiva paşi că s-au întâlnit cu Nelu Plăcintă, prietenul lui Pavel. De când Pavel s-a reîntors la mătuşa sa s-a împrietenit cu Nelu. Acesta l-a ajutat în gospodărie până ce a pus toate lucrurile cap la cap şi astfel au rămas prieteni. Şi-au dat bineţe, pe urmă fiecare şi-a văzut de drum.

Luni când Edwina s-a întors de la şcoală s-a întâlnit pe stradă cu Pavel. Poate a fost o întâmplare, poate acesta a aşteptat ca ea să termine cursurile şi să se întorcă acasă, cert este că s-a apropiat de ea, a salutat-o, pe urmă i-a spus că Nelu l-a informat că a văzut-o ieri în oraş.

- Da, am fost în oraş.

- Foarte bine.

- O să ne întâlnim în noaptea de Anul Nou. La ora douăzeci şi patru te aştept în faţa porţii. Vreau să fiu primul care să-ţi spună *La mulţi ani!* Să nu uiţi!

- Fireşte că n-o să uit. Dar până atunci mai sunt trei săptămâni.

- Vor trece repede.

Pavel de acum era schimbat. Copilul de altă dată s-a pierdut asemeni unei bărci rătăcite printre valurile vieţii. Nu avea încredere în ea şi fără încredere nicio relaţie de prietenie nu putea să dureze. Pavel de altă dată ar fi avut încredere în ea. Cel de acum şi-a făcut o imagine greşită. Şi-a spus în sine că nu este serioasă. Nici Edwina nu s-a obosit să-i explice că între ea şi Fabian nu este nimic. Totul a fost o întâmplare. De ce i-ar fi explicat? Orice explicaţie putea să fie mai acuzatoare decât tăcerea. Comunicarea şi încrederea şi-au luat zborul. Dragostea licărea căutând sprijinul celor două păsări ce s-au pierdut în zare.

Zilele au trecut repede. Edwina aştepta cu nerăbdare clipa în care o să-l întâlnească pe Pavel. Înainte ca Anul Nou să-şi facă simţită prezenţa Fabian Florescu a încercat să mai comunice cu Edwina. Aceasta a mai primit câteva buchete de trandafiri de la el şi a acceptat invitaţia lui la un suc pentru a sta de vorbă. I-a explicat că între ei nu poate să fie nimic mai mult decât o simplă

relaţie de prietenie şi Fabian a înţeles. Până şi bunica lui Fabian a întrebat-o pe bunica Edwinei când au ieşit de la biserică despre cei doi adolescenţi.

- De ce Cristino nepoţii noştri nu mai vorbesc?

Cristina, bunica Edwinei şi-a chestionat la rându-i nepoata despre lipsa ei de comunicare cu Fabian iar răspunsul fetei a fost scurt şi convingător.

- Eu vreau să reuşesc la facultate, bunico.

În noaptea de Anul Nou Edwina a ieşit în poartă motivând că doreşte să participe la focul de artificii de care se ocupa familia Lupu în fiecare an. Ora douăzeci şi patru a sosit. Până şi focul de artificii a închis ultimul ochi scânteietor, doar Pavel nu şi-a arătat chipul. A aşteptat cu nerăbdare noaptea de Anul Nou. Cu fiecare clipă ce trecea inima îi bătea mai tare. Gândul la clipa întâlnirii îi emoţiona întreaga fiinţă. A dat *La mulţi ani* cu familia, vecinii, doar cu Pavel, nu. Tristă s-a întors în casă. Pavel nu s-a ţinut de cuvânt. Pentru prima dată şi-a călcat o promisiune. Edwina putea să-i găsească scuze, ca de exemplu o glumă a prietenilor ce i-au mutat ceasul cu mai multe minute în urmă, dar a refuzat să mai analizeze situaţia. A acceptat-o aşa cum este şi nu i-a mai căutat nicio rezolvare.

Imediat după anul nou, familia Lădariu de pe drumul mare au făcut nuntă fiului lor. La nuntă au fost invitaţi atât Pavel, cât şi Edwina. De această dată au stat împreună la masă. Au putut comunica, dansa, zâmbi. La un moment dat Pavel a încercat să o sărute pe Edwina. Aceasta şi-a întos faţa refuzând sărutul.

- Am înţeles de ce m-ai refuzat. Ţi-e ruşine.

Edwina nu i-a răspuns nimic. L-a privit în ochi şi a continuat să danseze cu el. Ce putea să-i spună? Ea nu ştia să sărute. Nu a lăsat niciun băiat să o sărute. I-ar fi oferit cu toată dragostea primul sărut lui Pavel dar nu aşa. Puritatea primului sărut trebuia să fie oferit departe de ochii lumii, într-un cadru romantic, cu toată dragostea. Mai avea un fix Edwina, să ofere primul sărut doar soţul ei, după nuntă, dar cum îl vedea numai pe Pavel soţul ei, îi putea oferi sărutul şi înainte ca ei să se căsătorească însă nu aşa cum a încercat el să-l obţină. Nu s-a gândit Edwina că poate Pavel a dorit să o discrediteze în faţa oamenilor printr-un sărut. Nici nu putea să-l creadă atât de josnic. Ea ştia un lucru. Pavel nu şi-a ales

momentul prielnic pentru ca ea să-i ofere cu dragoste primul ei sărut. Spera ca acel moment să fie cât mai curând dar poate dorinţa să nu corespundă valurilor sorţii.

Săptămâna următoare mătuşa lui Pavel a umplut tot satul, satul fiind cartierul Ohaba, că fiul ei Pavel o să se căsătorească cu Edwina Ştefănescu. Peste părinţii Edwinei această veste a căzut ca un trăznet. Au luat-o la întrebări pe Edwina iar aceasta le-a spus că nu a făcut altceva decât a dansat cu Pavel la nuntă. Ei se cunoşteau din copilărie. Până la urmă acesta era şi adevărul. Căsătoria a fost o discuţie care nu trebuia făcută publică în acest fel. Pavel a greşit din nou. Părinţii Edwinei le-au răspuns cârcotaşilor că a dansa cu cineva nu înseamnă a te şi căsători cu acea persoană şi să fie atenţi ce vorbe or să spună altă dată.

Edwina nu-l mai înţelegea deloc pe Pavel. Nu putea concepe cum de s-a putut schimba atât de mult. A aflat de la baba Ioana a lu' Gandăr că Pavel ar fi fost la un pas de a se însura cu o fată din localitatea Rugi, cu una Floare. Era tare frumoasă şi din familie bogată. Era blondă cu ochii verzi. Părinţii fetei s-au certat cu familia băiatului când a venit vorba de zestre şi nunta nu a mai avut loc. Poate Pavel a uitat-o pe Edwina demult şi a îndrăgit-o pe Floare. Nu îşi dorea să fie şi ea asemenea Anei din romanul Ion, mai ales că Ana era sfânta a cărei nume ar fi trebuit să-l poarte conform zilei de naştere.

La ziua de naştere a lui Marius Pleu, serbată la sfârşitul lui gerar, Edwina s-a întâlnit din nou cu Pavel. A fost invitată la dans de acesta şi ea a acceptat. În timpul dansului Edwina i-a spus că părinţii ei nu sunt de acord cu relaţia lor.

- Te-ai mai gândit la căsătoria noastră Edwina?

- Părinţii mei nu sunt de acord ...

- Înţeleg.

Pe urmă nu şi-au mai spus nimic. Au dansat aşa tăcuţi până ce melodia şi-a scuturat ultimele note. Pavel nu s-a mai uitat niciun moment la Edwina toată seara aceea.

Nu putea Edwina să nu-şi asculte părinţii, mai ales că aceştia aveau încredere în ea. Spera că Pavel va fi înţelegător şi că vor comunica pe urmă. Avea încredere că timpul le va suda prietenia de odinioară şi vor fi fericiţi.

CAPITOLUL VIII

PRINTRE ABURI

Peste drum de casa Edwinei Ştefănescu a locuit până în toamna anului ce a trecut o femeie bătrână şi singură. Soţul ei a păşit în veşnicie cu douăzeci de ani în urmă. Aşa a aflat-o Edwina, singură. Aşa au aflat-o toţi cei de vârsta Edwinei. Numele acelei femei era Ana dar oamenii şi-au făcut un obicei din a-i spune Ana lu' Marcu. Până şi copiii o strigau Ana lu' Marcu şi nu tanti Ana sau mătuşa Ana, etc. Marcu l-a chemat pe soţul ei.

Casa Anei lu' Marcu păstra vie amintirea locuinţelor rustice de odinioară. Copiii aveau obiceiul să îşi găsească locul de joacă în casa femeii. Nici ea nu avea nimic împotriva jocului lor. Ana lu' Marcu iubea foarte mult copiii. Ei nu i-a dăruit Bunul Dumnezeu copii dar a îngrijit de copiii altora. Adesea o vedeai ieşind pe geam şi strigând copiii la dânsa ca să le dăruiască bomboane. Marius Pleu a poreclit-o cândva Femeia cu bomboane. Alţii o considerau cea mai bună prietenă a lor. Ea le înţelegea jocul şi le tăinuia toate nebuniile copilăriei.

Intrarea în casa femeii se făcea prin curte. Aceasta era străjuită de un gard din scânduri şi o uşă micuţă de lemn. Curtea nu era îngrijită. Iarba îşi găsea locul prin toate ungherele. Obiectele vechi îşi întindeau oasele obosite prin colţuri în timp ce vlăstarii se înălţau ameninţător sperând să devină pădure.

Ca să pătrunzi în casă trebuia să urci cam pe la mijlocul curţii trei scări de lemn şi să deschizi o altă uşă de lemn. Această uşă te invita să păşeşti într-un gang îngust. Gangul făcea legătura cu cele două camere ce alcătuiau casa femeii şi totodată cu podul casei. Prima cameră servea drept bucătărie, iar a doua era mai mult cameră pentru oaspeţi, căci Ana lu' Marcu dormea în cuină (bucătărie). Avea în cuină un pat din lemn cu strujac. Strujacul este o saltea umplută cu ghije (pănuşă de porumb) şi acoperită cu pânză. Dulapuri nu avea în cameră. Avea o ladă de zestre unde ţinea două pricoviţe de lână, o pernă şi o poneavă. Hainele le ţinea pe o prăjină aşezată deasupra lăzii de zestre. Îmbrăcămintea ei era

alcătuită din poale, cătrânţă, opreg, ciupag, sfetăr, laibăr, cojoc, cârpă. Vesela o ţinea pe cele patru rafturi de lemn ale stelajului. Soba era de cărămidă iar podeaua era din pământ. Când se făcea câte o groapă în podea, locul era plombat cu lut amestecat cu apă. Lângă peretele dinspre răsărit era o masă şi câteva scaune de lemn fără spătar.

Camera de oaspeţi nu se deosebea prea mult de cuină. Podeaua era tot de pământ. Două paturi cu strujac se aflau de o parte şi de alta a camerei. În mijlocul camerei era o masă înconjurată de patru scaune. O ladă de zestre stătea lângă uşa de la intrare. Această cameră nu avea sobă. Ea putea să fie folosită doar vara, neavând posibilitatea ca să fie încălzită.

Adesea copiii urcau în podul casei să se joce. Scara de lemn de la mijlocul gangului ducea în pod. Acolo, pe întuneric, copiii se ascundeau după lăzile vechi. Una din lăzi era plină cu păsulă iar alta cu obiecte precum fus, răsucă, mai. Nişte saci plini de lână stăteau atârnaţi în câte un cui. Cucuruzul împiedica mersul copiilor făcându-i să alunce ca pe gheaţă. Câte o găină ascunsă prin pod îşi lua avânt deranjată de jocul copiilor. La rândul lor copiii se speriau de găina ivită din întuneric şi care făcea mult zgomot. Gangul femeii era plin de găini. Acestea se plimbau în voie pe gang de parcă ar fi fost la ele acasă. Curtea casei era mare dar păsările preferau să colinde gangul şi podul locuinţei. Obiectul ce le-a stârnit copiilor curiozitatea a fost războiul de ţesut. Cum Ana lu' Marcu nu mai era vrednică să-l folosească datorită vederii slăbite, copiii l-au perceput ca pe un obiect de joacă. În tinereţe Ana lu' Marcu a făcut bani frumoşi în urma muncii la război. Acum se mulţumeşte cu pensia de urmaş.

Întunericul de pe gang şi din pod dădea un aer sinistru jocului spre bucuria copiilor. Pe gang Ana lu' Marcu mai avea patru vedre, o troacă, un lighean şi câteva vase de lut.

Grădina casei era mare. Pomii o încercuiau. La intrarea în grădină se afla un grajdi şi un şopru. Ana lu' Marcu iubea mult animalele. Avea mai multe vaci, toate cu viţel. Pe o viţeluşă o striga Fata mică. Această viţeluşă a dat-o părinţilor Edwinei.

Într-o vară când Pavel Stanca, copil fiind, a necăjit-o pe

mătuşa sa şi-a găsit adăpost peste noapte în casa Anei lu' Marcu. Copiii ştiau că ea le întindea întotdeauna o mână de ajutor. Nicoleta, Raluca şi Edwina s-au jucat într-o zi cu mingea în apropierea cimitirului din Ohaba. În acest timp pe stradă a trecut o căruţă. Mingea şi-a greşit în acel moment direcţia şi a ajuns în faţa cailor. Ca urmare a acestei greşeli caii s-au speriat. Lina şi bărbatul ei, Manole Moisescu, nu mai puteau stăpânii animalele speriate. Fără să mai stea pe gânduri femeia a sărit din căruţă. Între timp Cherlea Ion, un martor al acestei întâmplări, a alergat în faţa cailor şi a reuşit să-i oprească. Lina s-a ales cu o fractură la picior iar Manole cu o tăietură în plamă. Tăietura i-a fost provocată de ham. Cureaua groasă şi tăioasă i-a făcut o rană adâncă în timp ce el se străduia să oprească caii din galop. După ce s-au liniştit caii, bărbatul supărat şi năucit de durere a luat-o la fugă după copii. Aceştia s-au adăpostit iniţial în cimitir. Revoltat de îndrăzneala acestora Manole a luat câteva pietre şi a început să le azvârle spre ei. Inspirate fetele s-au adăpostit în spatele crucilor presărate în calea lor, pe urmă au sărit gardul de piatră din spatele cimitirului ajungând astfel în grădina lui Dan. Au traversat grădina şi au pătruns în curte iar de acolo în stradă. Văzându-se libere un moment au alergat în curtea casei lu' Ana. Ana lu' Marcu nu a cunoscut isprava acelor fete. Ea curăţa crumpei ca să facă de mâncare. Foarte amabile fetele s-au oferit s-o ajute. În acea zi au devenit atâta de harnice, că toate treburile gospodăreşti ale Anei au fost făcute de ele. Seara s-au oferit să doarmă la ea ca Anei să nu-i fie urât singură. Atunci Ana lu' Marcu a intuit că la mijloc se află o problemă. Le-a lăsat în casă şi s-a dus să vorbească cu părinţii lor. Aceştia erau pregătiţi să le pedepsească zdravăn. Cu mari rugăminţi Ana lu' Marcu i-a convins să aplice fetelor o pedeapsă mai blândă. Toţi au fost copii cândva iar ele nu au făcut rău intenţionat. Dacă Manole le-ar fi nimerit pe fete cu vreo piatră se putea întâmpla o nenorocire. Mult mai vinovat îl considera Ana pe Manole. Un adult trebuie să fie un model pentru copii.

Ana lu' Marcu, prietena copiilor de pe uliţa mică din cartierul Ohaba a rămas sufletul lor ca un înger blând ce le-a fost mereu alături. Imaginea casei ei li s-a imprimat în memorie asemenea

unui muzeu al satului bănăţean.

În toamna anului trecut Ana lu' Marcu a părăsit locul ce era ca un cămin al tuturor copiilor de ieri. Dudul bătrân din faţa casei femeii şi-a trimis frunzele la dans cu vântul. Acestea i-au ascultat porunca şi s-au lăsat conduse de vânt prin văzduh. Vântul îşi cânta melodia dansând în acelaşi timp cu frunzele până ce acestea căzeau obosite pe pământul uscat şi tare. Ana lu' Marcu a fost trimisă şi ea de copacul vieţii la dans cu ultimul moment de trecere din viaţa omului, cu moartea. Era necesar să-i accepte dansul pentru a păşi în veşnicie şi a veghea de acolo asupra prietenilor ei mai mici. Odată cu femeia s-a stins şi casa acesteia. Nepoţii ei, copiii sorei lu' Ana au vândut casa unei familii din Găvăneşti, Oltenia. Acestă familie s-a mutat în Oţelu Roşu din pricina uzinei. Datorită acesteia aveau un loc de muncă sigur. Şi-au vândut locuinţa din localitatea natală şi pământul pentru a se stabili în Banat.

Vechea casă a început treptat să primească o nouă înfăţişare. În câteva luni imaginea arhaică s-a pirdut în umbra unei vile luminoase, zugrăvită în culori calde. Nici interiorul nu mai păstra nimic din amprenta trecutului. Camerele au fost mobilate imediat. Podeaua de la bucătărie a fost acoperită cu gresie iar cea a camerei de oaspeţi cu parchet. Coridorul întunecat ieri era acum luminos. Florile de asparagus ce-l împodobeau te făceau să te simţi ca într-o grădină vie unde armonia îţi linişteşte făptura adesea încărcată de greutăţile vieţii.

Acestă familie era alcătuită din trei membri, Marin şi Maria Cojocaru împreună cu fiica lor Claudia ce avea vârsta Edwinei.

Fiind oameni sociabili, familia Cojocaru, au fost acceptaţi repede de locuitorii din Ohaba.

Printre aburii memoriei mai putea să fie zărită casa de odinioară şi prietena copiilor de ieri, Ana lu' Marcu.

Claudia Cojocaru nu a iubit învăţătura. După ce a terminat cu greu clasele primare a refuzat să mai meargă la şcoală. Îi plăcea să meargă cu vacile pe izlaz, să ajute la munca câmpului. La şaisprezece ani a fugit de acasă cu Şimon Firicel, un ţigan de treizeci de ani. La cunoscut la o nuntă. Ştia ţiganul să cânte la

vioară şi făcea bani frumoşi din pasiunea lui. După trei luni, când ţiganul s-a plictisit de ea, Claudia s-a întors la casa părintească dar nu singură, ci împreună cu un prunc în pântece. Ca să nu le facă familia şi neamul de râsul satului, Maria Cojocaru a dus-o pe fiica ei, Claudia, la moaşa Veta care i-a omorât pruncul nenăscut. Trei luni s-a simţit rău Claudia după această intervenţie. A crezut că moare. Nu exista zi în care să nu sângereze câte puţin iar dacă îşi atingea burta cu mâna plângea de durere. În cele din urmă Bunul Dumnezeu s-a îndurat de Claudia şi ea a scăpat cu viaţă. S-a vindecat fără a face vreo infecţie care să-i fie fatală.

Greşeala Claudiei Cojocaru a rămas ascunsă printre aburii grei ai sufletului. Adesea aceştia se scurg prin ochii fetei sub formă de lacrimi.

În primăvară, când natura a început să-şi deschidă ochii adormiţi de albul zăpezii, prin Ohaba circula zvonul că Pavel Stanca se va însura după Paşte cu Claudia Marinescu. Nimeni nu se arăta interesat de acestă veste. Se ştia că va fi o nuntă în Ohaba. Claudia şi Pavel erau consideraţi străini şi gura satului nu prea se obosea să iscodească despre cei veniţi din alte zone. Singura care se frământa era Edwina.

La începutul lunii martie Edwina a mers după ghiocei în Poiana Ghiocelului, dincolo de Zona Jgheabu, lângă pădure, cu mai mulţi colegi şi cu diriginta lor. Pe la amiază s-a lăsat o ceaţă deasă peste poiană. Aburii albicioşi şi deşi scădeau vizibilitatea. Elevii împreună cu diriginta s-au grăbit să se întoarcă acasă, cu toate că drumul se ascundea de ei. Edwina s-a rătăcit de grup. Nimeni nu a observat acest lucru preocupaţi fiind de a descoperi drumul spre oraş. Lângă o salcie bătrână Edwina s-a oprit. Aştepta ceva. Poate aştepta ca aburii albicioşi să se retragă în văzduh eliberând natura. Sau poate aştepta ca ceaţa să dispară din viaţa ei.

- E atâta ceaţă în jur, a rostit Edwina. Pădurea s-a pierdut printre aburi.

- Aşa cum pădurea a dispărut învinsă de ceaţă şi viaţa omului se va pierde treptat printre aburii încercărilor, a adăugat Pavel.

- Tu, aici?

- Da.

- Cum ai ajuns aici şi când?

- Eram la cincisprezece minute în urma grupului vostru. Când voi v-aţi aşezat pe iarbă să mâncaţi eu am adunat ghiocei. Nimeni nu m-a observat. Am adunat ghiocei pentru Claudia. I-am promis o dovadă a dragostei mele şi cred că cea mai bună dovadă sunt ghioceii. Atunci când ceaţa a coborât peste pădure am ştiut că tu te vei rătăci de grup. De când ai fost mică făceai altfel lucrurile decât cei din jur. Am rămas în poiană ca să te ajut să găseşti drumul spre oraş.

- Nu era necesar, îl găseam şi singură.

- Pot să plec şi acum dacă te deranjez.

- Nu mă deranjezi.

- E foarte deasă ceaţa, a adăugat Pavel.

Gheorghe Boran, pădurarul, a auzit vorbă. Călăuzindu-se după sunete a reuşit să ajungă lângă Edwina şi Pavel. Lucra de ani buni ca pădurar în cadrul Ocolului Silvic din Ohaba. Se afla în timpul serviciului când ceaţa s-a lăsat peste pădure. Cu greu a reuşit să ajungă în poiană. În apropiere de poiană vocea tinerilor i-a fost călăuză.

- Ce de apă şi fum, s-a adresat pădurarul celor doi!

- E multă umezeală în ceaţa asta, l-a aprobat Pavel.

- E mult fum în pădure, a ţinut să precizeze pădurarul. A coborât fumul din pădure peste poiană şi acum se îndreaptă spre oraş.

- Nu e fum, e ceaţă, l-a contrazis Edwina.

- E fum şi o să se ridice treptat şi-a susţinut pădurarul opinia. Am mai întâlnit astfel de fenomene anii trecuţi. Apa şi fumul s-au luat de mână şi au pornit la colindă prin natură, a spus pădurarul.

- Ţinându-se de mână au format un strat gros de ceaţă, a adăugat Edwina.

- Aşa este ea. Nu o mai contrazice i-a explicat Pavel pădurarului.

- Cum sunt eu?

- Ca o leoaică ce-şi apără teritoriul.

- Mulţumesc pentru comparaţie.

- E timpul să căutăm poteca ce duce spre oraş, i-a îndemnat pădurarul pe cei doi.

Cu greu, cei trei rătăciţi prin ceaţă, au reuşit să descopere drumul spre oraş. Ajunsă acasă Edwina a mers în camera ei şi a deschis jurnalul. Nu a mai scris nici data, nici ora, a notat o întrebare şi câteva enunţuri pe una din filele învechite de atâta folosinţă.

Oare când voi fi izbăvită de alergarea mea printre aburi? Sunt prea mulţi aburi în viaţa mea. Iubirea mea s-a pierdut printre atâţia aburi. Greu o să găsească drumul spre lumină, mai ales că aburii trecutului au rădăcini adânci în copilărie.

CAPITOLUL IX

MARGINI DE TIMP

Gheorghe Boran, pădurarul, era un bărbat cam pe la treizeci şi cinci de ani. S-a născut într-o familie săracă şi cu mulţi copii din localitatea Bucova. La şcoală a fost premiant. În ciuda situaţiei financiare precare el şi-a continuat studile la oraş. A muncit într-o parte şi alta, a terminat şcoala şi a reuşit să devină pădurar. De mic şi-a dorit să lucreze într-un domeniu care să-i permită a proteja mediul înconjurător. Nu s-a însurat până la vârsta de treizeci şi cinci de ani şi cei din jurul lui credeau că n-o să se însoare niciodată. Ce-i drept nu a avut timp de însurătoare. Trebuia să se îngrijească şi de fraţii lui mai mici rămaşi în sat. El era singurul care-i putea susţine material. Ajuns la vârsata de treizeci şi cinci de ani s-a îndrăgostit de Claudia Cojocaru. A intrat în vorbă cu ea de câteva ori dar nu a îndrăznit să-şi deschidă sufletul în faţa ei şi rău a făcut, căci Pavel Stanca i-a luat-o înainte şi a cerut-o şi de nevastă.

Claudia Cojocaru era foarte frumoasă. Ochii ei verzi îţi furau privirea. Avea un păr blond şi bogat pe care indiferent cum şi-l aranja îi oferea o eleganţă aparte. Frumuseţea însă era singura ei podoabă. Ştiind că poate vrăji prin aspectul fizic se folosea de această calitate ca să fure inimi ca mai apoi să poată trăi şi ea bine. Prea mult nu o ducea mintea pe Claudia. A auzit de curând o discuţie la televizor ce avea ca temă timpul şi s-a gândit să-l cucerească pe Pavel şi cu iscusinţa ei. Îşi dorea Claudia să se mărite după nepotul Ilincăi, mai ales că Ilinca avea casă mare, pământ şi o sumă frumuşică la bancă.

Pavel Stanca în ziua în care Claudia a dorit să-l impresioneze prin inteligenţa ei a venit la ea acasă să-i ofere un buchet de ghiocei adunaţi cu o zi înainte din Poiana Ghiocelului. I-a dăruit ghioceii şi a invitat-o la cofetărie. Claudia a acceptat imediat invitaţia. În drum spre cofetărie Claudia a încercat să poarte o discuţie cu Pavel referitoare la timp.

- Ce părere ai despre timp, Pavele? a întrebat Claudia.

- Nimic nu poate să fie mai păcătos decât timpul.

- De ce?

- Pentru că te grăbeşte să devi ceea ce eşti şi nu-ţi lasă nicio portiţă de a modifica istoria dacă ai greşit.

- Nu înţeleg.

- Dacă scri un cuvânt greşit îl ştergi şi pe urmă îl înlocuieşti cu un altul. Omul dacă porneşte pe un drum greşit când vrea să se întoarcă înapoi ca să o ia de la capăt se trezeşte bătrân. Bătrân fiind nu mai are timp.

- Înţeleg. Bătrânul nu mai poate să fie tânăr din nou.

- Cam aşa ceva.

- Şi de ce ai numit timpul păcătos?

- Noi iertăm timpul care ne usucă pielea şi ne îmbătrâneşte. El nu iartă pe nimeni. Niciodată nu s-a întors din drumul său.

- Şi cum poate timpul să călătorească neîncetat? El nu are undeva margini care să-i oprească mersul?

- Ce ţi-a venit astăzi cu timpul? E bine să conştientizăm un lucru ...

- Care?

- Acum e timpul nostru, al meu şi al tău. Dacă nu avem de grijă să-l trăim o să treacă pe lângă noi nepăsător şi ne trezim bătrâni şi seci.

- Eu chiar nu te mai înţeleg. Vroiam să ştiu dacă timpul are margini şi tu mă necăjeşti cu timpul nostru.

- Timpul are margini când i le pune omul.

- Poate omul să pună margini timpului?

- Poate.

- Cum poate Pavele?

- Beţivul se îneacă în patima sa şi îşi mărgineşte timpul. Când pare să se trezească din somnolenţă trebuie să plece în lumea de dincolo de noi. Pot să-ţi dau nenumărate exemple.

- Eu vrea să ştiu dacă timpul propriu-zis are margini?

- Tu şti ce este timpul Claudia?

- Nu.

- Atunci de ce vrei să-i găseşti marginile?

- Nu ştiu.

- E bine.

- Ce este bine?

- Totul, inclusiv dorinţa ta de a descoperi dacă are timpul margini.

- Şi are?

- Are. Dacă tu te plictiseşti de mine pui margini timpului nostru.

- Iarăşi ai început cu filosofia.

- Când nu mai există timp Claudia, când timpul îşi va descoperi marginile, va începe veşnicia.

- Veşnicia începe la margini de timp?

- Da.

- Atunci de ce o relaţie destrămată mărgineşte timpul?

- Timpul acelui cuplu.

- Am ajuns.

Pavel a deschis uşa cofetăriei şi a invitat-o pe Claudia înăuntru. Au servit o prăjitură şi un suc. La o masă alăturată se afla Gheorghe Boran. De câte ori prindea ocazia se uita pe furiş la Claudia. La un moment dat şi-a spus lui însuşi că mâine o să îşi învingă timiditatea şi o să-i spună şi el Claudiei cât îi este de dragă.

Mâine, să vină ziua de mâine şi o să pândesc clipa în care Claudia pleacă de acasă cu treburi şi o să-i spun cât mi-e de dragă, îşi repeta în gând Gheorghe.

Ziua de mâine a venit. Claudia nu a plecat de acasă nici măcar după pâine. Gheorghe a aşteptat zadarnic momentul în care să-i vorbească. A treia zi a avut noroc. Claudia a plecat în oraş ca să facă cumpărături. Gheorghe s-a aflat la locul potrivit şi s-a oferit să o ducă cu maşina până în centrul oraşului iar fata a acceptat. În cele câteva minute în care o avea lângă el trebuia să-i mărturisească focul inimii şi a reuşit.

- Nici nu şti tu cât îmi eşti de dragă, i-a spus Gheorghe Claudiei.

- E prea târziu Gheorghe, mă mărit cu Pavel.

- Dacă te răzgândeşti să şti că eu te aştept.

- Nu o să mă răzgândesc.

Claudia a continuat din acea zi să se vadă pe ascuns cu Gheorghe. Mai erau două luni până la nuntă. I-ar fi fost drag Gheorghe dar nu avea ce să-i ofere. Pavel avea situaţie. Gheorghe stătea în chirie la unul Laie a lu' Păsat. La Bucova, în casa părintească a lui Gheorghe, locuia o famile numeroasă.

Gheorghe era un om simplu aşa cum i-ar fi plăcut Claudiei dar nu avea de ales, trebuia să-i întoarcă spatele pentru Pavel, să pună margini timpului fericirii odată cu luna lui florar. Problema era că a rămas grea, deşi ea a crezut că s-a dus de la ea norocul de a deveni mamă. De această dată nu a mai spus nimănui că aşteaptă un copil. O să i-l dăruiască lui Pavel. Mulţi copii se nasc şi la şapte luni, s-a încurajat Claudia. De un lucru se temea însă, ca Pavel să nu-şi dea seama că este înşelat şi să pună margini timpului care poate să-i ofere stabilitate şi siguranţă. Se temea să nu piardă totul pentru o clipă de rătăcire. Pasiunea nu-i putea aduce decât probleme. Nu era Claudia persoana care să culeagă eternitatea din iubire. Nu putea înţelege ea adevărata valoare a vieţii.

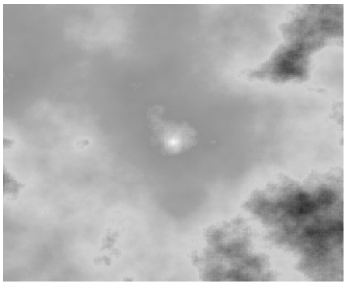

CAPITOLUL X

CÂNTARUL SUFERINŢEI

Oare câtă suferinţă poate duce un om? Niciun cântar nu ar fi suficient de performant să-i poată stabili greutatea. De când e lumea asta omul a suferit dezrădăcinări, războaie, a fost victima multor calamităţi, a fost focul viu a propriei dureri de când a păşit în acestă lume şi până când i-au apus ochii. Edwina ardea în focul sufletului ei. Pavel i-a întors spatele. E adevărat că ea a fost cea care l-a respins dar nu credea că prietenul ei din copilărie să fie atâta de laş. Nu a avut curajul nici măcar o clipă să încerce să lupte pentru ceea ce iubea cel mai mult în viaţă. Dar oare o iubea atât de mult pe Edwina sau sufletul fetei se înşela amarnic în simţăminte?

Săptămâna trecută Edwina trebuia să facă o lucrare având ca suport specia literară basmul. Profesoara de limba şi literatura română a împărţit elevilor din clasa a XII-a câteva subiecte ce aveau ca temă o lucrare prin care să le descopere abilităţile. Edwina s-a orientat spre basmele lui Hans Christian Andersen. Se regăsea pe sine în personajele basmelor lui Andersen. A ales *Crăiasa Zăpezii*. Sufletul îi spunea că Pavel, prietenul ei din copilărie, nu a uitat-o. Ştia că şi el ţine la ea poate mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. „Era un băiat şi o fetiţă şi, deşi nu erau fraţi, se iubeau la fel de mult ca şi cum ar fi fost.“[12] Aşa au fost şi ei în copilărie. Erau de nedespărţit. Ei nu au avut fraţi dar s-au avut unul pe altul şi s-au sprijinit în toate. S-au jucat împreună, s-au bucurat de fiecare rază de lumină şi nădăjduiau să fie alături unul de altul o viaţă.

S-a gândit Edwina să pornească în lucrarea sa de la citatul „Simt că m-a lovit ceva în inimă! Acum în ochi mi-a intrat ceva.“[13] şi să arate cât de impotantă este în viaţă o inimă curată şi un ochi limpede.

[12.] Idem, *Crăiasa zăpezii*, p. 101.
[13.] Idem, *Ibidem*, p. 103.

Când inima omului este lovită de întunericul greutăţilor, nici ochii nu mai percep lumina. Ochiul este oglinda inimii. Prin ochi poţi pătrunde la inimă. Când acesta este tulbure sau întunecat, inima nu mai are călăuză bună în viaţă.

Cu siguranţă atât inima cât şi ochii prietenului ei Pavel au fost loviţi de un ciob al oglindei diavoleşti.

Odată lovită inima unei persoane, aceasta nu mai reuşeşte să-şi adune gândurile pozitive, să se reîncarce energetic şi să redevină ceea ce a fost cândva. „De-a dreptul îngrozit, Kay vru să spună o rugăciune dar nu-i venea în minte decât tabla înmulţirii.“[14] Cu timpul va ajunge să se complacă în situaţia în care l-au împins anumite împrejurări ale vieţii şi să nu mai discearnă între bine şi rău, între frumos şi urât, între întuneric şi lumină. „De ce plângi? zise el. Acum nu mai am nimic şi, pe deasupra, eşti foarte urâtă aşa, schimonosită de plâns.“[15]

Cei care au ochii înceţoşaţi şi inima învăluită în beznă nu reuşesc să privească adevărata faţă a lucrurilor. „*Foarte nostim!* repeta diavolul întruna. Când prin mintea cuiva trecea un gând bun sau pios, oglinda îi arăta imediat chipul schimonosit.“[16] Epitetul *chipul schimonosit* ascunde lumina adevărată a lucrurilor, cea pe care cei loviţi de multele greutăţi ale vieţii refuză să o mai descopere. Ciobul, sâmburele răutăţii le înfăţişează imaginea unei lumi haotice şi cei loviţi se înecă în deşertăciune.

Răul se metamorfozează adesea. Înfăţişarea angelică poate ascunde o inimă de piatră. Căldura dragostei pe care o cauţi îţi poate îngheţa sufletul prin indiferenţa ce o descoperi dincolo de chip. „Crăiasa zăpezii îl sărută din nou pe micuţul Kay şi atunci el uită cu desăvârşire de Gerda, de bunica şi de toţi de-acasă. / - O singură dată dacă te mai sărut, sărutul meu îţi va aduce moartea. /Kay o privi şi văzu că era atât de frumoasă.“[17]

[14.] Idem, *Ibidem*, p. 105.
[15.] Idem, *Ibidem*, p. 104.
[16.] Idem, *Ibidem*, p. 100.
[17.] Idem, *Ibidem*, p. 106.

Crăiasa zăpezii i-a închis lui Kay ochii faţă de tot ceea ce a preţuit vreodată. Cei care l-au iubit necondiţionat au fost lăsaţi uitării. Printr-un sărut băiatul a fost vrăjit. Iuda Iscarioteanul printr-un sărut l-a vândut pe Mântuitorul Iisus Hristos. Sărutul malefic îi putea aduce lui Kay în orice moment moartea.

Ciobul din inimă şi din ochi, sărutul rece al morţii au adus după sine atracţia spre rău a băiatului, depărtarea de dragoste, de bunica şi Gerda, depărtarea de moralitate, pentru că tot ceea ce era bun îi părea urât.

În timp ce Edwina îşi concepea lucrarea îşi amintea de Pavel cel de odinioară. Ştia că şi Pavel al ei a păţit ceva asemănător lui Kay. Nu putea să se schimbe atât de mult. Dragostea lui faţă de prietena copilăriei nu avea cum să-şi închidă ochii. Sufletul Edwinei ar fi simţit dacă flacăra dragostei s-ar fi ofilit. Dar dacă se înşeală şi totul s-a risipit odată cu timpul? Suferinţa acestei îndoieli cântărea greu în sufletul fetei.

Teama de moarte a preocupat întotdeauna omul. „Kay e mort nu mai am nicio speranţă că se va întoarce, spuse Gherda pentru sine. Noi nu credem că este aşa, spuseseră razele de soare.“[18] Lumina este cea care nu lasă speranţa să se risipească. Cât timp sufletul prietenului trăieşte pentru prietenul său, acesta nu poate să fie mort, cel mult el nu vede datorită ciobului. Lipsa vederii l-a depărtat de adevăratul prieten. Cât timp prietenul trăieşte va trăi şi el prin acesta şi se va putea ridica din negura ce l-a cuprins.

„Kay era albastru, ba chiar negru-vineţiu de frig, dar nu simţea, căci Crăiasa Zăpezii îi alungase tremurul cu un sărut şi oricum inima lui era de gheaţă. Încerca să aşeze nişte bucăţi de gheaţă potrividu-le ca într-un joc, astfel încât să se îmbine în diferite figuri […] exista totuşi un cuvânt pe care nu reuşea sub niciun chip să-l pună cap la cap, şi acela era *veşnicie*.“[19] Veşnicia nu-şi găseşte perechea decât în iubire. Iubirea este singura care poate încălzi o inimă de gheaţă.

---

18. Idem, *Ibidem*, p. 107.
19. Idem, *Ibidem*, p. 126.

Fără iubire nu există acea veşnicie spre care omul aspiră. Doar iubirea este cea care îl însufleţeşte pe om. Ea este singurul lucru ce-l va însoţi în veşnicie. Nimic material nu poate păşi spre eternitate. Spiritualul este comoara cea adevărată iar fără iubire spiritualul nu există. Atunci când întâlneşti adevărata dragoste devi torţă vie în drumul spre infinit. „Atunci, micuţa Gherda începu să plângă amarnic, iar lacrimile ei fierbinţi, căzând pe pieptul lui Kay, îi pătrunseră până în inimă topindu-i gheaţa şi făcând să dispară, cu acesta, şi fărâma de oglindă.“[20] O lacrimă izvorâtă dintr-un suflet sincer, cald, iubitor poate să topească orice legătură întunecată, orice energie negativă. Ciobul şi gheaţa au fost biruite de focul dragostei. Veşnicia şi-a împletit coroană din diamantele iubirii. „se aşezară de la sine alcătuind cuvântul veşnicie.“[21] Descoperirea adevăratei iubiri aduce cu sine fericirea.

Adevăratul prieten merge până la capătul lumii şi dincolo de aceasta pentru cel care îl consideră parte din sufletul lui. „Mare noroc ai! spuse ea către Kay. Să meargă cineva până la capătul lumii pentru tine!“[22]

Aceia care sunt atât de puternici, încât să îşi primejduiască viaţa şi să meargă până la capătul lumii indiferent de consecinţe pentru prietenul lui vor cunoaşte pardisul fericirii. „Numai voi, cei buni precum copiii, veţi cunoaşte împărăţia cerurilor.“[23]

În timp ce Edwina scria lucrarea a atins din greşeală cartea cu poveşti a scriitorului Hans Christian Andersen şi aceasta a căzut pe jos deschizându-se la *Micuţa sirenă*. Şi-a amintit povestea ce a citit-o de multe ori în copilărie. Acum ştia sigur ce are de făcut. Trebuia să-şi sacrifice idealurile în favoarea dragostei. Oricum dragostea era cea mai importantă forţă din univers. Micuţa sirenă de dragul unui om şi-a sacrificat viaţa. S-a dus la vrăjitoarea ce-şi avea sălaşul în ape să-i ceară ajutor.

[20.] Idem, *Ibidem*, p. 127.
[21.] Idem, *Ibidem*, p. 127.
[22.] Idem, *Ibidem*, p. 128.
[23.] Idem, *Ibidem*, p. 128.

Aceasta a ajutat-o să scape de coadă dăruindu-i picioare dar i-a cerut limba în schimb. Fără limbă nicio sirenă nu mai poate să farmece prin glasul ei. I-au mai rămas Micuţei sirene doar blândeţea şi frumuseţea. Micuţa sirenă a mai fost avertizată că, dacă pământenul pe care l-a îndrăgit nu o va lua de soţie, ea va înceta să mai existe. „nu vei căpăta suflet nemuritor. În ziua în care el va lua pe alta de soţie, te vei preface, cu inima sfâşiată, în spumă de mare.“[24]

Băutura ce i-a oferit-o vrăjitoarea spre a-şi transforma coada în două picioare graţioase i-a provocat sirenei o durere crâncenă. „Bău licoarea tare şi îşi simţi trupul delicat spintecat de tăişul unei săbii.“[25] Coada s-a despicat în două metamorfozându-se. Precum o parte a trupului ei a fost separtă, tot aşa şi făptura ei s-a rupt în două, o parte rămânând cu amintirea familiei dragi din ape, o alta alergând spre cel pe care-l iubea şi a cărui viaţă i-a salvat-o de la înec cu câţiva ani în urmă.

Picioarele care i-au înlocuit coada îi provocau sirenei dureri insuportabile dar dragostea o întărea „la fiecare pas parcă ar fi călcat pe ace, dar suporta totul cu bucurie, cu atât mai mult cu cât ceilalţi nu vedeau decât încântătoarea ei graţie, nu şi chinul dincolo de aceasta.“[26] Cea care a ştiut să plutească pe valuri nu putea decât să încânte prin mişcările ei graţioase. „Iar ea continua să danseze cu tainică bucurie, deşi, de fiecare dată când atingea pământul, simţea o durere de parcă-ar fi călcat pe lame de cuţit.“[27]

O să-l ajut pe Pavel toată viaţa, o să-i dăruiesc suflet din sufletul meu şi n-o să las să se observe rănile sacrificilor, îşi spunea Edwina. Trebuie doar să mă întâlnesc cu el, să-i vorbesc, eu spre deosebire de sirena ce putea vorbi prinţului doar prin ochi, pot să-i comunic prin cuvânt că el este viaţa mea. Spunându-şi aceste lucruri Edwina a luat câteva fructe şi s-a dus la doda Ilinca, mătuşa lui Pavel pe care boala a ţintuit-o la pat.

[24.] Idem, *Micuţa sirenă*, p. 36.
[25.] Idem, *Ibidem*, p. 37.
[26.] Idem, *Ibidem*, p. 37.
[27.] Idem, *Ibidem*, p. 38.

- Sărut mâna doda Ilinca, a salutat Edwina pe femeia ce zăcea în pat după ce a intrat pe uşa casei.

- Să trăieşti draga mea. Mă bucur că ai venit pe la mine. Parcă acum te văd când erai mică şi te jucai cu Pavel în ocol.

- Cum vă mai simţiţi?

- Nu ştiu dacă mai apuc să trăiesc două luni ca să-l văd pe Pavel însurat la casa lui.

- O să trăiţi doda Ilinca.

- Să dea Dumnezeu.

- Doctorul ce a spus când a venit pe la dumneavoastră?

- Ce să spună doctorul, că o să fie bine, aşa spun toţi.

- Cum de v-a lăsat Pavel singură?

- S-a dus peste drum până la Claudia, nu cred că stă mult. E frumuşică Claudia, ce-i drept, dar nu o văd prea responsabilă să se ocupe de o întreagă gospodărie. E fluşturatică. Tu mi-ai fi fost tare dragă ca noră. Te văd aşezată, înţeleaptă, nu ai acea frumuseţe sălbatică ca a Claudiei, dar frumuseţea ta regală te înalţă mai presus decât a celeilalte fete. Mereu te-am asemănat cu Saşa Comăneşteanu din romanul *Viaţa la ţară* a lui Duiliu Zamfirescu. I-am spus lui Pavel să te aleagă pe tine dar mi-a explicat că tu îţi doreşti să termini o facultate.

Prin gândul Edwinei se unduiau câteva rânduri din cunoscuta poveste, *Micuţa sirenă* „Se întrista micuţa sirenă, căci ştia că ea ar fi cântat mai frumos decât toate celelalte. << Dacă ar şti că mi-am pierdut pentru totdeauna glasul doar ca să pot ajunge până la el >>, se gândea ea.“[28]

- Doda Ilinca, facultate nu văd cum ar putea sta în calea noastră. Eu aş putea ...

- E mai bine să se însoare acum. Peste câţiva ani nu ştiu dacă s-ar mai fi însurat. El de când îl ştiu a fost un ciudat. Până nu închid ochii vreau să-l văd la casa lui. Nu mai spune nimic Edwina. E mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt acum. „ochii ei spuneau mai mult decât cântecele sclavelor.“[29]

[28.] Idem, *Ibidem*, p. 37.
[29.] Idem, *Ibidem*, p. 38.

Pavel a intrat în cameră. A dat cu ochii de Edwina şi pentru o clipă a vrut să se întoarcă înapoi. Ceva l-a ţinut. S-a gândit să salute măcar.

- Bine ai venit pe la noi, Edwina.

- Bine v-am găsit, Pavele.

- Eu mai am treabă pe afară, te rog să mai stai tu puţin cu mătuşa mea.

- Nu ai nicio grijă.

- Mulţumesc.

Edwina a ajutat-o pe Ilinca să-şi ia medicamentele. Acestea au adormit-o imediat. Îndată ce Ilinca a adormit, Edwina a ieşit în ocol unde Pavel tăia lemne ca să vorbească cu el.

- Doda Ilinca a adormit. Am ajutat-o să-şi ia medicamentele pe urmă a luat-o somnul.

- Mulţumesc.

- Dacă aveţi nevoie vreodată de ceva puteţi apela la mine oricând.

- Îţi mulţumesc, eşti amabilă.

- În primul rând suntem vecini şi aşa se cade să ne ajutăm unii pe alţii.

- E adevărat ce spui tu.

- Dacă nu vreau eu să reuşesc la facultate?

- De ce să nu vrei?

- Pentru ca noi doi să fim împreună.

- Aşa te-ai gândit tu.

- Nu o să scriu nimic la examen.

- E alegerea ta.

- O să putem fi împreună?

- Te înşeli Edwina, noi nu putem să fim niciodată împreună. Eu o iubesc pe Claudia. M-aş fi căsătorit cu tine dacă nu o întâlneam pe Claudia. Tu o să rămâi mereau cea mai bună prietenă a mea. Tu mereu m-ai înţeles. De multe ori nu era necesar să mă folosesc cuvinte ca să mă înţelegi. Înţelegeai totul doar privindu-mă.

Edwina nu a putut decât să-şi amintească alte cuvinte ale poveştii lui Andersen. „Îmi eşti nespus de dragă, spunea prinţul. Ai inima cea mai bună, ţii la mine mai mult ca la oricine şi semeni

cu o fată pe care am văzut-o cândva, dar pe care n-am s-o mai regăsesc vreodată. Eram pe o corabie care s-a scufundat într-o furtună şi valurile m-au aruncat la ţărm lângă un templu ...“[30] Valurile vieţii au fost cele care au adus unul lângă altul doi copii din localităţi diferite ce au devenit prieteni şi tot ele, în zbuciumul lor, i-a depărtat. Nu putea Edwina să-l lase pe Pavel răpit de furtuna de pe mare. Dacă el a ales altă corabie spre fericire va trăi bucurându-se că-l ştia pe el departe de orice necaz. „Voi continua să-l iubesc şi-mi voi da şi viaţa pentru el dacă va fi nevoie.“[31]

- O să-ţi fiu mereu aproape.

- Te cred.

- Cândva am fost de nedespărţit. Acum o să veghez de departe asupra ta pentru ca tu să fii fericit.

- Încep să-i înţeleg pe cei care îmi spuneau că între un băiat şi o fată nu poate exista o simplă prietenie. Unul dintre ei acceptă prietenia cu gândul că poate în viitor celălalt îi va înţelege dragostea. Eu îl văd pe acesta care procedează aşa ca pe un trădător.

- Nu Pavel, te înşeli. Eu nu o să te văd altfel decât ca pe cel mai bun prieten al meu.

- Aş dori să te cred. Claudia este cea care mi-a întins o mână şi m-a salvat din propria mea lume, acea lume pe care bine o şti, Edwina.

- Lumea plină de culoare, o lume vie.

- Pentru mine era o lume a singurătăţii. Claudia a fost cea care mi-a întins o mână salvatoare.

Şi cuvintele poveştii sunau trist în sufletul Edwinei. „Tu m-ai salvat atunci pe ţărm! spuse prinţul, strângându-şi logodnica îmbujorată la piept.“[32] Adesea omul nu vede adevărul sau nu vrea să-l vadă. Edwina şi-a amintit că nicio clipă nu l-a lăsat singur, când au fost copii, pe Pavel. L-a însoţit în acea lume plină de

30. Idem, *Ibidem*, p. 39.
31. Idem, *Ibidem*, p. 39.
32. Idem, *Ibidem*, p. 40.

culoare pe care el o asocia acum cu singurătatea. Nu i-a spus s-o părăsească, pentru că era sensul viaţii lui, ba mai mult l-a însoţit prin ea învăţându-l să înoate printre valuri. „Nu ştie că i-am salvat viaţa! se gândea mica sirenă.“[33]

- Mă bucur pentru tine, bunul meu prieten.

- Nu am crezut niciodată că o fată aşa de frumoasă precum Claudia va accepta să se căsătorească cu mine.

Povestea îşi deşira firul provocând durere în sufletul Edwinei care venise la el cu speranţa că vor fi împreună dacă ea nu va reuşi la facultate. „visă din nou la fericire şi la un suflet nemuritor.“[34] Doar iubirea îţi face sufletul nemuritor. Cine nu cunoaşte iubirea nu va avea parte niciodată de un suflet adevărat. Totul se stinge odată cu moartea trupului. Sufletul va rămâne nemuritor doar în măsura în care a cunoscut iubirea. Ea este energia ce-i oferă nemurirea.

- O să-i fiu o bună prietenă şi Claudiei.

- Claudia este raza de soare din viaţa mea.

Din nou povestea curgea lin prin mintea Edwinei. „Sunt atât de fericit, spuse el către micuţa sirenă. Mi s-a îndeplinit dorinţa cea mai adâncă. Ştiu că şi tu te vei bucura, pentru că nimeni nu ţine la mine mai mult decât tine.“[35]

- O să vin la nunta voastră şi o să mă bucur alături de voi.

- O să-i spun Claudiei să te aleagă domnişoară de onoare.

Nunta lui Pavel şi-o imagina Edwina ca pe un moment cumplit din viaţa ei pe care trebuia să-l accepte cu bucurie pentru a nu-şi răni prietenul. „Îmbrăcată în fir de aur şi ţinând trena miresei, micuţa sirenă, oarbă şi surdă la tot ce se întâmpla, nu se putea gândi decât la apropiata ei moarte. […] Începu şi ea să danseze, în admiraţia generală, căci parcă niciodată nu dansase atât de frumos, în ciuda durerilor cumplite. Ştia însă că era ultima dată când îl vedea pe prinţ cel pentru care făcuse atâtea sacrificii;

[33.] Idem, *Ibidem*, p. 39.
[34.] Idem, *Ibidem*, p. 39.
[35.] Idem, *Ibidem*, p. 40.

dansă, aşadar, până se stinseră ultimele acorduri ale muzicii, deşi gândul ei era numai la moarte.“[36] Când energia se scurge din trup, acesta moare. Odată ce focul iubirii se stinge moare şi sufletul. Şi-ar fi rănit Edwina părinţii renunţând la studii, căsătorindu-se cu cel pe care ei nu-l doreau, i-ar fi fost sclavă şi nu regină o viaţă, doar ca să-i fie alături.

Cântarul suferinţei devenea din ce în ce mai greu cu cât iubirea îi întorcea spatele ca o umbră ce a murit demult.

Familia e locul unde găseşti tot timpul iubire şi protecţie. Totuşi iubirea oferită de familie nu mai avea puterea să vindece rana sângerândă din sufletul Edwinei. „Văzu atunci cum surorile ei ies din mare erau palide şi îşi tăiaseră frumosul păr lung care le flutura în vânt de obicei.“[37] Familia este cea care se sacrifică cu toată dragostea pentru oricare oiţă a ei care se rătăceşte. Surorile sirenei au rugat-o pe vrăjitoare să-i mai acorde o şansă celei rătăcite. „Ne-a dat un cuţit; iată-l! Înainte de răsăritul soarelui, să-l înfigi în inima prinţului şi, când sângele lui cald va cădea asupra picioarelor tale, ele se vor preface din nou în coadă de peşte, iar tu vei deveni iar sirenă şi viaţa ta va reintra pe vechiul făgaş.“[38] Familia a sacrificat pentru sirenă ceva din existenţa ei dar sirena a sacrificat totul pentru dragostea ei. Nu putea să-şi ucidă propria-i dragoste, să se lepede de ea, să se rupă de aceasta ca şi cum nu ar fi fost decât un vis. Dragostea sirenei ca şi a Edwinei a fost reală. Ea trebuia să protejeze ce a iubit, nu să ucidă „şi-l sărută pe frunte.“[39] Edwina la rândul ei se simţea datoare să-şi protejeze prietenul. Atâta i-a mai rămas. „Privi cuţitul, apoi încă o dată la prinţ. Ieşi din cort şi aruncă în mare cuţitul care-ncepuse să-i tremure în mână; pe locul unde acesta căzu, în apă ţâşniră picături de sânge. Se mai uită o dată spre prinţ, apoi se aruncă şi ea în mare, prefăcându-se imediat în spumă.“[40] Nu poţi să ucizi ceea ce ai

[36.] Idem, *Ibidem*, p. 41.
[37.] Idem, *Ibidem*, p. 41.
[38.] Idem, *Ibidem*, p. 41.
[39.] Idem, *Ibidem*, p. 41.
[40.] Idem, *Ibidem*, p. 41.

iubit cu adevărat. Îţi dai propria viaţă pentru ca cel pe care-l iubeşti să fie fericit. Accepţi asemeni sirenei să pluteşti pe valuri înspumate şi fără viaţă. Cândva iubirea adevărată îţi va da un fel de aripi, oricât de grea ar fi suferinţa şi te va înălţa deasupra valurilor. „vorba lor era melodioasă, dar nu putea fi auzită de urechea omenească, tot aşa cum ochiul omenesc nu putea vedea acele duhuri care, fără aripi, pluteau în aer.“[41] „Zânele mării nu au suflet nemuritor şi nici nu pot căpăta un astfel de suflet dacă nu dobândesc dragostea unui pământean.“[42] Mica sirenă a devenit o zână a mării. Inima împietrită nu poate înţelege focul iubirii. Edwina putea înţelege focul iubirii acele zâne a mării ce a fost cândva sirenă şi care acum pluteşte în aer pentru a veghea la fericirea prinţului ei. Nu putea să nu înţeleagă Edwina focul iubirii ce a mistuit sirena transformând-o în zână bună, când ea însăşi se află în aceeaşi situaţie.

- Trebuie să plec acasă Pavele. Rămâi cu bine.

---

41. Idem, *Ibidem*, p. 42.
42. Idem, *Ibidem*, p. 42.

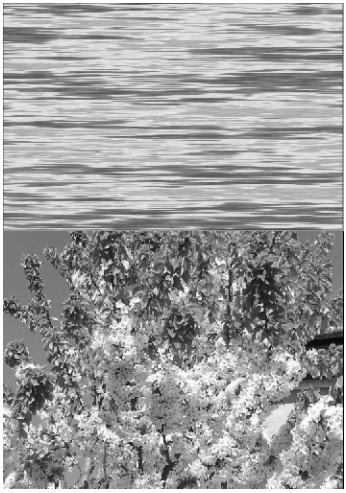

CAPITOLUL XI

INTRANSIGENŢĂ

Începutul lui aprilie a venit în anul în care Pavel urma să se însoare cu frig şi ploi multe. Ilinca Savu se simţea din ce în ce mai rău. Se temea că n-o să mai apuce Paştele.

- Pavele, eu nu ştiu cât o s-o mai duc, s-a adresat Ilinca lui Pavel care tăia momeală pentru vacă.

- O să trăieşti mulţi ani mătuşă de acum încolo. Te vei face bine. Doctorul a spus că tratamentul dă roade. Aşa cum a înflorit natura o să prinzi şi dumneata putere.

- Pavele, eu nu cred că ajung nici Paştele, cu atât mai mult nu o să te pot vedea la casa ta.

- Ce tot spui dumneata?

- Vreau să stăm de vorbă.

- Te ascult.

- Crezi tu că ai făcut alegerea bună?

- Ce alegere?

- Claudia e fata cea mai potrivită pentru tine?

- Da mătuşă, nu puteam găsi altă fată mai potrivită.

- Eu te cunosc pe tine mai mult decât crezi. Ştiu că în sufletul tău nu e loc decât pentru Edwina.

- Edwina este cea mai bună prietenă a mea, nimic mai mult.

- Pe mine nu mă poţi păcăli. De ce nu vrei să te însori cu Edwina?

- Mătuşă dragă, Edwina are o viaţă înainte pe care eu nu am dreptul să i-o închid. Este o elevă eminentă. Va reuşi la facultate. Nu am dreptul să-i fur această fericire. Nu pot să mă gândesc doar la mine.

- Aşadar o iubeşti.

- Mereu am iubit-o. Pe nimeni nu voi mai putea iubi aşa cum o iubesc pe ea dar nu pot să fiu egoist. Cel care iubeşte cu adevărat se dăruieşte pe sine, se sacrifică, îl pune pe celălalt mai presus de propria-i persoană, îl divinizează. Edwina a fost pe punctul de a renunţa la studii pentru mine. Renunţa la toată munca ei de până

acum.

- Şi cu tine cum rămâne?

- Eu o să mă însor.

- Nu trebuia să fiu nici eu egoistă. Era bine să te las să o aştepţi pe Edwina până termină studile dar mi-am dorit să te văd aşezat la casa ta până nu mor. Nu cred că o să am parte de această fericire.

- E bine să nu mai gândeşti negativ mătuşă.

- Mâine să-l aduci pe Zache Viorel, avocatul, ca să discutăm despre proprietate. Până nu mor trebuie să-ţi predau ţie totul. Nu vreau să ai probleme cu neamurile care ar împărţi şi pietrele din fântână. O să las totuşi o clauză. În cazul în care nu te vei căsători cu Claudia ai să pierzi proprietatea. Tu ai ales-o, dragul meu. Mie mai dragă mi-ar fi fost Edwina dar te-ai sacrificat pentru dragostea ce i-o porţi. Mult n-o să mai trăiesc dar lăsând această clauză în acte e ca şi cum aş participa şi eu la nunta ta.

- Bine, mătuşă.

Zilele au trecut şi Ilinca s-a bucurat şi ea de Sfânta Înviere a Mântuitorului Iisus Hristos. Afara natura era mai verde ca niciodată. Trăia şi ea alături de oameni bucuria sărbătorii. Lumina Învierii i-a zâmbit şi Ilincăi. Poate că era ultima. Asta nu putea să o ştie nimeni. Şi chiar ultima a fost, pentru că la o săptămână după Sfintele Paşti Ilincăi i s-a pus aşa, un nod în gât, ce nu o mai lăsa să respire. S-a chinuit ea să alunge nodul dar parcă a prins rădăcini acolo. Şi-a înfipt el ghearele în pieptul femeii şi nu a mai vrut să plece. Plămânii nu mai se puteau oxigena şi viaţa i se scurgea femeii prin fiecare încheietură. Baba Fira a lu' Brucu, ce s-a aflat la ea în vizită, a aprins o lumânare.

- E gata, a spus Fira.

- Mătuşă, a strigat-o Pavel, de au răsunat pereţii casei.

Sudori reci de gheaţă curgeau pe trupul Ilincăi. Femeia se afla la capătul puterilor. Cu greu a putut să lege câteva cuvinte.

- Mă doare în piept şi nu pot să respir. O să mor... Mi-e tare rău...

- Mătuşă, mătuşă ...

Ilinca Savu a lăsat capul pe pieptul lui Pavel şi a închis ochii pentru totdeauna. S-a dus şi ea lângă soţul ei pe care nu l-a mai

văzut de ani buni.

Peste şapte zile, la sfârşitul lui mai, ar fi trebuit să fie nunta Claudiei cu Pavel dar evenimentul nefericit a amânat bucuria căsătoriei cu un an. Claudia nu putea să aştepte aşa de mult. În scurt timp burta îi va da de gol păcatul. Dacă Pavel nu va accepta să trăiască împreună cu mine, îşi spunea Claudia, îi voi spune lui Gheorghe adevărul şi-l voi lua pe acesta de bărbat.

Pe Edwina a întristat-o mult moartea Ilincăi Savu dar i-a adus şi o rază de speranţă. Poate aşa a fost scris, îşi spunea Edwina, ca eu şi Pavel să putem fi din nou împreună. Trebuia să-l întâlnească pe Pavel şi să-i vorbească. L-a şi întâlnit. Grădina Edwinei era vecină cu cea a lui Pavel. Amândoi au ieşit la lucru în grădină. Un gard de sârmă străjuia între cele două petece de pământ.

- Pavele, îmi pare rău ... Dacă ai vreodată nevoie de ceva poţi să-mi ceri ajutorul cu toată încrederea.

- Ştiu. Totuşi ...

- Da?

- Ai putea să mă ajuţi cu plivitul statului de morcovi? Trebuie să-i şi răresc. Nu ştiu cum să-i răresc, deoarece nu am mai făcut niciodată acest lucru. Mătuşa mea rărea morcovii, pătrunjelul ...

- Desigur. O să vin prin grădină.

- Imediat o să deschid uşa de la grădină.

Alături de Pavel, Edwina a început să plivească şi să rărească morcovii răsăriţi pe strat. Pavel îi sorbea fiecare mişcare ca şi cum ar fi dorit să înveţe arta grădinăritului până în cele mai mici detalii.

- Îţi mulţumesc. Fără ajutorul tău nu mă descurcam, a deschis Pavel dialogul după ce au stat tăcuţi zeci de minute.

- Aproape am terminat.

- Altă dată cred că o să mă descurc singur. Am fost atent la lecţia ce mi-ai predat-o astăzi.

- Elev bun.

- Trebuie.

- O să te însori până la anul.

- Aşa este.

- Acum nu te mai grăbeşte nimeni să te însori. Căsătoria este un

pas important. Ai putea să ...

- Să ce?

- Să analizezi ...

- Să mă însor cu tine?

- De ce nu?

- Pentru că nu sunt îndrăgostit de tine. Eu o iubesc pe Claudia şi doar cu ea o să mă căsătoresc, a început să răcnească Pavel dorind să o rănească pe Edwina în aşa fel, încât aceasta să nu-l mai placă.

- Puteai să-mi spui mai frumos acest lucru. Nu era nevoie să ridic glasul. Înţelegeam.

- Ce să înţelegi tu? Nimic nu înţelegi? Tu una şti şi bună. Dacă mă port frumos cu tine sau m-am purtat cândva, asta nu înseamnă că te şi plac. Am crezut că putem să fim prieteni. Acum nu mai îmi doresc nici acest lucru. O să mă port cu tine aşa cum meriţi. Poate vei înţelege cât îmi eşti de indiferentă.

Şi fără să mai stea o clipă pe gânduri a lovit-o pe Edwina cu pumnul în piept. Aceasta luată prin surprindere s-a dezechilibrat şi a căzut.

- Eşti mulţumită?

- Nu am crezut niciodată că ...

- Că sunt un prostănac, un necioplit, un nebun cum mă făceau toţi în copilărie.

- Că pentru tine prietenia noastră nu preţuieşte nimic, a spus Edwina ridicându-se.

- Cine eşti tu ca să preţuiesc prietenia ta?

- Cea care ţi-a fost mereu alături în copilărie, cea care te-a purtat în suflet în fiecare clipă, cea care nu va uita nici de acum înainte să-ţi păstreze imaginea vie.

- Poveşti.

- Îmi pare rău de tine. Ai pierdut atâţia ani din viaţă fără să înţelegi că un om este bogat doar atunci când este înconjurat de prieteni adevăraţi. Poţi să ai orice bogăţii materiale, ele nu au nicio urmă de strălucire puse pe lângă bogăţia adevăratei prieteni.

- Dacă aveam nevoie să învăţ morală dădeam şi eu la Seminarul Teologic.

- Nu trebuie să fii religios pentru a fi moral. Sunt oameni care

nu au nicio legătură cu religia dar ştiu să deosebească binele de rău. De multe ori aceştia pun mai mult suflet în faptele lor bune decât cei religioşi. Cei aflaţi sub reguli fac de multe ori binele pentru a primi mai târziu o recompensă. Cei care nu se supun regulilor fac binele, pentru că aşa simt ei. Îl fac cu toată dăruirea, cu tot sufletul.

- Eu simt să-ţi mai pleznesc şi una peste gură ca să mai taci.

- Niciodată nu vei ajunge niciunde în viaţă cu un comportament vulgar. Ţi se vor închide uşi. Oamenii te vor eticheta ca needucat.

- Nu am avut eu nevoie niciodată de eticheta lor.

- Nu ai înţeles. Eu nu am spus că trebuie să faci totul de ochii lumii. Pentru mine, şi tu şti cel mai bine acest lucru, gura lumii este ca şi ploaia trecătoare de vară. Niciodată nu am pus mai presus lumea şi obiceiurile ei de tot ceea ce preţuiesc în viaţă. Eu am spus că nu vei reuşi să îţi găseşti un loc de muncă sau ...

- Şti ceva? Ai spus cam multe. Vezi uşiţa din spatele grădinii? Rapid să ieşi pe ea până nu devin şi mai mitocan. Am multă treabă şi mă deranjezi.

- Crezi că treaba aceasta a ta este mai importantă decât sufletul unui om ce te iubeşte?

- Da.

- O să plec. Să ai grijă de tine.

- Nu e problema ta dacă o să am grijă sau nu o să am grijă de mine.

- Ba da este. Eu te voi considera mereu prietenul meu. Odată cu trecerea anilor vei înţelege şi tu valoarea prieteniei.

- Tu chiar nu vrei să mă laşi în pace?

Rostind acestea Pavel a luat-o pe Edwina în braţe şi a încercat să o sărute. Aceasta s-a smucit şi Pavel i-a dat drumul.

- Eşti o laşă. Numai vorbele sunt de tine.

- Niciodată nu am fost o laşă. Dar nu aşa.

- Vrei să trec la fapte cu adevărat? Ce vrei de la mine?

Edwina nu i-a mai răspuns. A ieşit pe uşiţa din spatele grădinii lui Pavel şi s-a întors la ea în grădină plângând. Pavel nu s-a lăsat până nu a strigat în urma ei şi alte cuvinte care să-i rănească mai

adânc sufletul.

- Mai lasă teatrul! Dacă crezi că mă impresionezi cu lacrimile tale te înşeli amarnic.

Edwina a intrat repede în casă. S-a închis în camera ei şi a plâns mult. A plâns după dragostea care i-a întors spatele, după prietenul ei din copilărie care s-a rătăcit, după fericirea ce a uitat să-i mai încălzeazcă viaţa. De atunci a continuat să plângă pe ascuns, în camera ei, departe de ochii oamenilor, în sufletul ei. Pe chipul ei nu se mai putea zări acea lumină de altă dată.

Pavel ar fi putut să o aleagă pe Edwina. Nimic nu-l mai împiedica să-şi aştepte fata care-i este dragă patru ani până va termina studile. Ar fi putut să studieze şi el între timp. Nu a făcut acest lucru. De această dată a respins-o pe Edwina nu, pentru că îşi dorea să nu-i distrugă viitorul. El a ales cele materiale întorcând spatele iubirii. Claudia îi oferea dreptul la proprietate. Mătuşa lui i-a spus că doar căsătorindu-se cu vecina de peste drum va deveni moştenitorul averii ei.

La încercările Claudiei de a trăi împreună, chiar dacă se vor căsători peste un an, Pavel a rămas de neînduplecat, la fel de neînduplecat ca şi atunci când Edwina a încercat să comunice cu el oferindu-i toată dragostea ei. La scurt timp după ce Claudia a încercat să-l cucerească prin vorba-i mieroasă s-a auzit în Ohaba că ea şi Gheorghe, pădurarul, vor face nuntă. La început Pavel nu a crezut vorbele oamenilor. Pe urmă i-a văzut chiar el într-o zi împreună pe cei doi. A trecut pe lângă ei atunci şi nu le-a spus nimic. Nici măcar nu i-a salutat. Seara s-a dus la Claudia acasă ca să stea de vorbă.

Claudia era cea care l-a întâmpinat pe Pavel chiar de la poartă.

- Bună seara.

- Ciao.

- Am venit să-mi spui ce este între tine şi Gheorghe?

- O să mă mărit cu el.

- De ce? Mi-ai promis că te vei căsători cu mine.

- Am încercat să fiu cu tine, dar m-ai respins. Gheorghe mă place.

- Şi eu te plac. Trebuie doar să mai ai puţină răbdare.

- Îmi pare rău.

- Dacă vrei neapărat te poţi muta la mine.

- Te-ai răzgândit?

- Nu vreau să te pierd. Poţi veni chiar în seara aceasta.

- Şti, Gheorghe nu mi-a fost drag niciodată dar mă temeam că o să rămân fată bătrână. Tu te puteai răzgândi până la anul. Dacă o să stăm împreună te vei simţi obligat faţă de mine.

- Ai gândit prost dar nu are nimic. Te aştept să vii.

Gheorghe era chiar în spatele porţii şi a auzit toată discuţia celor doi. Când Pavel a dat să plece acasă a pătruns şi el în curtea Claudiei.

- Claudia este a mea, a spus Gheorghe.

- Nu a fost niciodată a ta, i-a răspuns Pavel. Ai face bine să n-o mai deranjezi.

- A ta nu a fost niciodată. Eu o să am un copil cu Claudia, a continuat Gheorghe conversaţia.

- Copil?

- Are aproape trei luni sarcina viitoarei mele soţii, a precizat Gheorghe.

- Şi tu ai vrut să te căsătoreşti cu mine, s-a adresat Pavel Claudiei?

- A vrut să se căsătorească cu tine pentru proprietatea ce ai moştenit-o de la mătuşa ta, a intervenit Gheorghe. Nu te-a plăcut niciodată.

- E adevărat? s-a adresat din nou Pavel celei pe care şi-a ales-o a-i fi nevastă.

- E adevărat.

- Până şi în această seară ai fi venit la mine. M-ai fi înşelat fără nicio remuşcare.

- Te rog să nu faci acum vreo tragedie din asta. Fii mulţumit că ai aflat adevărul la timp. Hai, la revedere, a finalizat Claudia conversaţia.

Pavel a fost dat afară pe uşă. Buimăcit s-a îndreptat spre casa sa. Nu mai avea niciun echilibru. Pentru o femeie o să piardă toată averea mătuşii sale. Nu ştia pe cine să urască mai mult, pe Claudia sau pe mătuşă. Poate trebuia să-i urască pe cei care l-au abandonat

pe când era în scutece. Era disperat. S-ar fi dus la poarta Edwinei dar pe ea a alungat-o demult din viaţa lui. A alungat dragostea, pe urmă a pierdut şi cele materiale. S-a dus la un moment dat în grădină sperând că o va întâlni pe Edwina. A aruncat privirile în jur şi totul era pustiu. A început să plângă.

- Te pot ajuta cu ceva? s-a auzit vocea Edwinei.

- Tu? Nu am văzut pe nimeni în jur.

- Nu a fost nimeni. Am simţit plânsul tău şi am venit în grădină.

- Cum să simţi plânsul meu?

- Când vei înţelege valoarea prieteniei o să simţi toate problemele prietenilor tăi.

- Sunt disperat Edwina. Claudia nu mai doreşte să se căsătorească cu mine.

- Aţi stat de vorbă ca să găsiţi o rezolvare a problemelor.

- Nu se mai poate rezolva nimic. Îl iubeşte pe Gheorghe. Aşteaptă un copil cu acesta.

- Îmi pare rău. O să treci peste asta. Timpul îţi va vindeca rănile.

- Probabil eşti mulţumită? Ţi-ai dorit acest lucru.

- Nu mi-am dorit niciodată să suferi. Mereu am fost sinceră cu tine. Dacă te deranjez o să mă duc în casă.

- Acum vrei să mă laşi singur?

- Nu te las singur doar că nu vreau să te mai supăr şi eu.

- Ce mă fac eu acum?

- Sfatul meu este să-ţi continui studile. Poţi termina şi tu liceul. Ai putea să urmezi Facultatea de Arte Plastice.

- Nu mai pot face nimic. Nu mai am niciun echilibru în viaţă.

- Trebuie să fii tare. Eu îţi voi fi alături mereu.

- Cum?

- Ca o prietenă adevărată. Nu trebuie să-ţi faci griji că te voi mai vedea vreodată altfel decât ca pe un prieten.

- Eu te-am întrebat cum mă poţi ajuta?

- Fiind lângă tine de câte ori ai nevoie de ajutor.

- Nu ştiu ce să fac.

- Încearcă să te linişteşti şi mâine încearcă să îţi pui ordine în viaţă. Ar fi bine să te gândeşti şi la studii.

- Nu-mi place şcoala.

- Poţi să-ţi faci un atelier de lucru. După ce ai mai multe tablouri chiar eu o să vorbesc cu câţiva prieteni ce lucrează la *Salonul de Artă* din Caransebeş ca să poţi face o expoziţie cu vânzare. Acest lucru va fi primul pas spre redobândirea liniştei tale sufleteşti pierdute.

- O să mă gândesc la acest lucru. Acum mă duc în casă şi o să încerc să adorm. Noapte bună.

- Noapte bună.

Pavel a intrat în casă. Nu a putut să nu observe câtă grijă îi purta Edwina. Ea suferea datorită dragostei pierdute din vina lui şi se arăta puternică ca să-l ajute pe el să se ridice.

Timpul a trecut şi Edwina şi-a continuat studile. Pavel şi-a văzut de ale sale. L-a ajutat Edwina să facă primul pas în lumea artei după cum i-a promis. Pe urmă Pavel nu i-a mai cerut ajutorul. Nici proprietatea mătuşii lui, Ilinca, nu a pierdut-o. A descoperit mai târziu că acea clauză pentru care şi-a alungat dragostea nu a fost consemnată în acte.

Fiecare şi-a văzut de drumul lui. Lipsa comunicării i-a depărtat unul de altul şi anii au trecut. Singurul care nu accepta depărtatea era sufletul. El păstra mereu vie imaginea dragostei. Iar sufletele celor doi păreau să se contopească într-un mare suflet.

Câte o picătură fierbinte de ceară a căzut treptat peste viaţa lor. Pe urmă şi-ar mai fi dorit ei şi acea picătură. Ea a început să se depărteze odată cu timpul. Absenţa picăturii i-a făcut de neînduplecat. Fiecare a pornit pe drumul lui în viaţă, deşi sufletul lor bătea în acelaşi timp.

În toamna anului când Edwina a reuşit la facultate, în timp ce Pavel a rămas singur şi abandonat de toţi, cei doi s-au întâlnit acasă la acesta. Şi-au dorit să petreacă cât mai mult timp împreună. Ea urma să plece peste două săptămâni la Timişoara pentru a-şi continua studile. Sperau să poată comunica dar cuvintele nu aveau puterea să răsară din suflet. La un moment dat Edwina s-a lăsat cuprinsă de braţele puternice ale băiatului. A fost o clipă de rătăcire în care sentimentele s-au detaşat de raţiune. Morala religioasă, până în acel moment atât de puternică, a fost

biruită de dragoste, o dragoste sinceră ce putea merge până la sacrificiu. La început nici ei nu au înţeles ce se întâmplă. S-au lăsat purtaţi de sentimente şi s-au unit în focul dragostei lor ca pentru o eternitate.

Pavel şi Edwina au comunicat mereu sufleteşte unul cu celălalt de parcă ar fi fost un tot de la primii paşi făcuţi în lumea copilăriei. Adesea comunicau printr-o simplă privire. Dacă erau departe unul de altul îşi simţeau toate trăirile fiinţei. În acea toamnă acel tot a prins un contur atât de puternic, încât nicio forţă din univers nu i-ar mai fi putut birui profunzimea. Pe urmă sabia zeului a trimis jumătăţile să exploreze faţa pământului pe câte un drum diferit. Atâta durere a provocat această despărţire, încât speranţa reîntregirii lor a rămas mult timp într-un întuneric de neînduplecat.

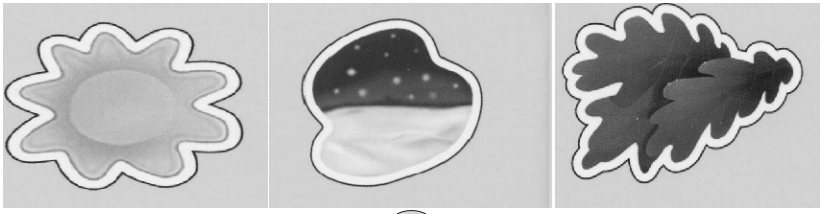

CAPITOLUL XII

POARTA SUFLETULUI

... Era o maşină roşie cu nişte ochi mari, albi, ce te invitau să iei loc pe unul din scaunele ei în formă de palmă. Degetele palmei înlocuiau centura de siguranţă. Oamenii abătuţi de gânduri păreau că aştepta demult această făptură. A staţionat o clipă în centrul oraşului spre a-şi culege victimele, iar Edwina crezând că e totuşi un obiect de ştiinţă mai sofisticat şi că ajunge mai repede la destinaţie a urcat rugând pe un membru al echipajului să oprească la biserica din localitatea sa natală pentru a putea coborî. A înţeles că mişcarea capului în sus şi în jos a fiinţei ciudate căreia i s-a adresat însemna „da".

Maşina a pornit, dar nu firesc, deschise nişte aripi lungi, transparente, în care puteai observa două tablouri de comandă şi foarte mulţi oameni costumaţi ciudat, părând a fi nişte soldaţi de la bordul unei nave, însă aceştia nu aveau niciun şef. Fiinţa ciudată aflată printre oamenii banalului aprobă cu un semn că totul e în regulă, aşa că zborul maşinii devenii atât de rapid, încât în jur puteai observa doar frânturi de imagini. Şi ce frânturi ... şosele petecite, clădiri dărăpănate, praf de oţel şi ciment, nu mai exista natură, nu existau ape, păduri, soare, lună, pământ, era întuneric, betoane fisurate, haos de clădiri uriaşe, miros de moarte.

Edwinei i se făcuse teamă. Ajunsese într-o lume necunoscută, o lume neînţeleasă. Încerca să descopere unde se află. Se străduia să distingă între frânturile de clădiri biserica ei dragă ce îi vestea întotdeauna că a ajuns acasă, însă nu reuşea şi devenea din ce în ce mai agitată.

S-a dezlegat de centura de degete şi a încercat să se târască spre omul ce vorbea prin semne, pentru a-l întreba ce se întâmplă, dar când a ajuns la un pas de acesta a observat o frântură dintr-un turn de biserică, vechi, pierdut în întuneric şi a început a striga să oprească.

Maşina ciudată a oprit ca la comanda unui şef. A lăsat-o să

cobore. A păşit într-o lume de haos, o lume de betoane şi maşinării ruginite. La primul pas făcut în acest sinistru infern a întâmpinat-o un om. Pe faţa acestuia se citea spaima, disperarea şi toată bunătatea ce nu-ţi venea să crezi că poate fi întâlnită în acel loc. Omul ciudat a rugat-o să nu cobore din maşina misterioasă, să se regăsească în ea întorcându-se înapoi, să facă acest lucru în secundele cât staţionează pentru a-şi alimenta motorul cu furie oarbă.

- Nu coborî din maşină înainte ca aceasta să ajungă la destinaţie!

- Ce se întâmplă de fapt, l-a întrebat Edwina?

- Urcă înapoi în creeatura morţii dacă vrei să te mai trezeşti vreodată din lumea imaginaţiei.

- Lumea imaginaţiei?

- Da, acum te afli pe tărâmul acestei lumi, este o lume moartă, o lume ce doare groaznic, vei putea fugi de ea călătorind până la final. Dacă te opreşti aici nu vei mai găsi calea, te vei pierde pentru totdeauna într-o carapace fără de ieşire. Fugi!

Edwina şi-a întors capul spre maşină.

- Simt că maşina e luntrea lui Caron, a început să vorbească cu sine însăşi Edwina, iar pasagerii ce au aşteptat-o înspăimântaţi sunt de fapt morţii ce merg spre o lume necunoscută. Cu siguranţă am greşit maşina. M-am rătăcit cu cei morţi. Oare am murit şi eu sau sunt la un pas de moarte? Aici nu pot rămâne, căci aş deschide cu siguranţă braţele morţii şi m-aş răstigni într-o lume fără primăvară. Dar dacă m-aş reîntoarce la bordul iluziei o să mai pot ajunge la cântecul păsărilor şi jocul luminii?

Maşina începuse să tuşească şi pregătindu-se de drum închise uşa la intrare. Edwina a alergat spre ea, dar maşina uitând de existenţa ei şi-a luat zborul.

Odată cu plecarea maşinii Edwina a rămas prinsă în lumea imaginaţiei, o lume plină de groază. Frica domnea peste această lume ca un împărat iar Haosul ca o împărătească crudă. Omul ce a încercat să o salveze pe Edwina părea mai trist. Stătea ghem şi studia ceva. Edwina s-a apropiat de el să observe ce face.

Surprinzător, studia furnicile.

- Nu înţeleg, l-a întrebat, cum de există în această lume moartă ceva viu, ceva din pământul mamă?

- Nu există, e imaginaţia mea pe care o vezi şi tu acum. În tinereţe m-a rănit mult o fată pe care am iubit-o nemărginit şi pentru a uita de suferinţă am căutat în clipa nebuniei înţelepciunea furnicilor, am început studiul lor, cum îşi formează familii, palate, cum muncesc toată ziua, de parcă ar trăi veşnic. Tu şti că furnicile se mănâncă între ele?

- ...?, ridicând din umeri.

- Oamenii sunt furnicile ce au distrus natura de dragul afirmării printr-o ştiinţă pierdută în haos de ciment şi roboţi, tabloul din faţa ta e imaginea viitorului lipsit de dragoste, un labirint al întunericului. Căutând înţelepciunea şi truda furnicilor am descoperit durerea lor.

- ...Nu, e prea mult... Cum se poate pleca de aici?

- De aici nu se mai poate pleca niciodată. De ani de zile încerc să iau maşina pe care am părăsit-o în tinereţe, dar nu mă lasă furnicile, lumea imaginarului e prea puternică. Tu cu ce scop ai rămas aici? Care e lumea imaginaţiei tale?

- Tocmai aceasta e problema, eu nu am o lume a imaginaţiei şi nu înţeleg de ce am greşit drumul.

- Ai o lume a imaginaţiei, dar nu o înţelegi. Dacă nu aveai această lume în fiinţa ta, nu te-ai fi pierdut pe aici.

Edwina l-a lăsat pe omul acelui loc să-şi studieze propria lume şi a încercat să caute o portiţă de scăpare din acel labirint, poate casa părintească şi iubirea caldă a mamei ce cu siguranţă o vor ajuta.

A început să alerge pe nişte străduţe ce le asociase cu uliţele copilăriei, dar acestea erau rupte, prăpăstioase şi bizare. Aerul era înecăcios. Respira praf şi jar de oţel. Simţea că se înăbuşă. A închis ochii o clipă şi cu toată logica ce a caracterizat-o mereu a încercat să-şi impună că a ajuns pe strada ce ţinea la mijloc casa părintească şi a reuşit. Imaginaţia a teleportat-o în acel loc. Uşa casei era închisă. A sunat şi a strigat în acelaşi timp. Pe geam s-a ivit chipul blând al mamei. Edwina i-a spus că are probleme. Mama i-a zâmbit şi s-a grăbit să-i deschidă poarta dar în acel

moment casa s-a pierdut, uliţa copilăriei la fel şi alte străduţe încâlcite au început să-i dea de furcă. Edwina încerca zadarnic să se întorcă spre braţele întinse ale mamei sale.

A încercat să utilizeze telefonul mobil. Acesta, deşi nou, nu mai funcţiona, se rupse în particule mici şi nu avea pe cine să roge să o ajute.

În faţa ei şi-a făcut apariţia o cheie. Cheia era un om.

- Cine eşti?

- Cheia spre izbăvire.

- Eu văd că eşti un simplu om.

- Te înşeli, sunt o cheie, foloseşte-mă!

- Cum?

- Priveşte acest portal, eu sunt cheia ta spre a trece dincolo.

- Atunci ce mai aştepţi? Hai să mergem!

În faţă, tabloul infernal, nu îşi schimbase faţa, nici aici nu erau ape, păsări, iarbă, flori şi lumină, erau aceleaşi străzi, aceleaşi clădiri, în plus era un râu de pucioasă din care un medic îşi alimenta o seringă. Substanţa diabolică din seringă era un experiment folosit de acesta pe oamenii ce-i călcau ţinutul. În acel moment mai avea doi prizonieri. I-a injectat. Carnea li s-a topit cu viteza luminii iar oasele acelor oameni prinseseră viaţă. Deveniseră diabolici asemeni serului injectat. Pesemne sufletul bun al omului se elibera şi rămăşiţele lor pământeşti primeau un suflet demonic.

Acei oameni se apropiaseră de Edwina ca să o lege şi să o pregătească pentru injecţie. Alţii dansau înnebuniţi. Dansau cu seringi în mâini, dansul morţii. Edwina trebuia să fugă de acolo. Fuga era singura ei scăpare.

- Nu se poate, şi-a spus, acesta e un vis. Cum se poate să visez aşa ceva eu, cea care nu călătoreşte pe aripile imaginaţiei, eu, fiinţa care cere o explicaţie logică la tot ce e în jur?

A închis ochii. Pe urmă şi-a impus să fugă de acolo, căci totul era o minciună din moment ce nu avea logică. ... A reuşit. Puterea gândului a rupt-o de acel infern. Cred că imaginaţia a salvat-o din acel iad şi nu logica. Logica nu te poartă dintr-un loc în altul printr-o dorinţă mentală, cu toate studiile descoperite despre

puterea voinţei şi telepatie.

Nici nu a deschis bine ochii că a şi observat în faţă ei o altă cheie. Nu a reuşit să evadeze încă din lumea imaginaţie. A scăpat doar de una din filele ei. Noua cheie i-a deschis un alt portal. Prin acel portal a pătruns într-o lume a duşmăniei, în miezul unui război. Două nave organice se luptau pe viaţă şi pe moarte. Nave? Cred că mai degrabă două creaturi. Una îi părea cunoscută, cea albastră. Cea roşie îi era străină.

- Dumnezeule! Pământul!

Creeatura albastră era pământul. Oamenii nu erau altceva decât celulele lui ce l-au îmbolnăvit de cancer prin distrugerea naturii, fiindcă el, Pământul, le-a dat libertate. Acum Pământul e pe cale să fie înghiţit de Iad, creeatura malefică, alimentată de cancerul răutăţii. Edwina se simţea datoare să intervină, dar cum?

- Nu e timp de pierdut, i s-a adresat Edwinei o altă cheie. Anunţă cât mai repede creeatura pe nume Cer pentru a-şi salva fratele!

- Cum?

- Vino cu mine!

Au pătruns într-un portal. Acolo au scris o scrisoare cu o peniţă dintr-o pană de şoim, cu cerneală de sânge şi au trimis-o spre Cer...

Imediat ce au rezolvat problema, nişte braţe puternice de umbre au luat-o pe Edwina pe sus. Cheia ce a însoţit-o s-a dizolvat ca un fum. Acele braţe au dus-o în faţa unui demon ce topea oamenii cu cea mai puternică armă, gândul. Edwina a ghicit arma demonului, pentru că şi ea se folosea adesea de gând. Trebuia să lupte cu demonul. Dacă voinţa şi credinţa ei se dovedea mai puternică ca a demonului îl va putea birui salvându-şi viaţa. Orice ezitare o putea topi în lumea morţii. A fost cea mai grea luptă. Imaginaţia Edwinei era lovită. Se lupta în gânduri. În cele din urmă tot sfânta logică a ajutat-o. Şi-a impus să biruiască fantezia de a crede că există un asemenea demon şi a reuşit. Demonul s-a topit distrus de arma gândului ei.

Biruinţa i-a deschis o portiţă.

A păşit pragul acesteia şi s-a trezit în mijlocul unei apocalipse

... O gândire diabolică a unui monstru a urnit o explozie nucleară pe soare şi astfel cuptorul galben a început să fie acoperit de pete întunecate până ce a devenit o imensă gaură neagră. Soarele şi-a terminat combustibilul. Valuri vulcanice topeau totul, stânci, ape ... Pământul plângea verdeaţa distrusă de om ... Inima planetei fierbea. Toată voinţa de viaţă a cosmosului era slăbită.

Nişte fiinţe ascunse într-un buncăr pluteau printr-un univers haotic. Era singurul loc unde viaţa îşi mai simţea slabul puls.

Fiinţele acelea, douăsprezece la număr, încercau să se adapteze la noul lor mediu. Toate erau de parte bărbătească şi aveau în grijă câte o plantă salvată din ghearele infernului. Cu toate acestea întunericul a distrus clorofila din plante, iar ele au primit o culoare galbenă. Galbenul arăta o absenţa a puterii de viaţă.

Cele douăsprezece făpturi încercau să extragă oxigenul din gazul emanat de explozile din Univers, să prelucreze din acest gaz esenţa vieţii, pentru a putea supravieţui.

O făptură din cele douăsprezece, la un moment dat, face, prin întuneric, un semn celorlalţi, iar ei se apropie pentru a-i asculta spusele:

- Vă mai amintiţi de marii vrăjitori?

- Nu înţelegem de ce trebuie să ne amintim de ei, răspunse cea mai bătrână făptură?

- Simplu ... Fiinţele cu numele de om au capacitatea de a-şi folosi mentalul pentru a controla totul. Vrăjitorii cunoşteau acest lucru şi se foloseau de puterea oamenilor. Cu voinţă şi credinţă depăşeau orice graniţă. Aceeaşi capacitate o foloseau şi Sfinţii, însă firea slabă a omului a fost obligată de nişte puteri malefice ce doreau să controleze totul să ignore această perfecţiune, iar mai apoi să uite de ea. Erau mai atraşi către malefic decât către perfecţiune.

- Cum crezi că putem redobândi credinţa pierdută?

- Prin însăşi sufletul nostru ... Priviţi! Metabolismul meu e bolnav. Sunt la un pas de moarte. Toată carnea mi s-a uscat ... O să-mi regenerez trupul. Iată! Îmi doresc acest lucru şi am destulă credinţă că voi reuşi. Am şi suficientă putere de concentrare...

- Minune! au rostit cu toţii...

- Ai reuşit! a adăugat făptura bălaie.

- Acum trebuie să salvăm Universul, aşa cum m-am salvat pe mine.

- Oare Universul e chiar Dumnezeu? Să fie Dumnezeu o fiinţă vie, iar noi forme celulare a vieţii corpului Lui, create de El? Să fim oare forme celulare a vieţii corpului Lui ce putem pieri într-o clipă, după cum piere un fir de păr? interveni în discuţie făptura numărul nouă.

- Nu te pierde în înţelepciunea nebuniei, grăi făptura numărul şapte!

- Să nu mai pierdem timpul! spuse bătrâna făptură...

... Douăsprezece făpturi omeneşti au reuşit să învingă focul prin forţa gândului şi au readus cuptorul galben, tatăl explozilor, înapoi pe cer, reînoidu-l, atât pe acesta, cât şi noua faţă a cerului şi a pământului.

Explozile dansau iarăşi pe soare. Totul părea la fel ca înainte ...

O lumină verde, pură, i-a înconjurat pe înţelepţi şi i-a călăuzit spre pământ, aşezându-i pe douăsprezece vârfuri de stâncă de unde au început să judece îngerii care deşi au fost făcuţi perfect, au adus în lumea lor greşeala, iar în urma acesteia au uitat iertarea şi iubirea, pierzându-se în invidie, în mândrie.

Acum cineva mai slab decât ei le hotăra soarta, pentru că a primit putere asupra lor. Ei au uitat esenţa vieţii şi au pierdut totul.

Doi dintre îngeri au început să strige:

- Cine este Dumnezeu?

- Unde este Viaţa?

În urma strigătului celor doi îngeri s-a făcut tăcere...

După câteva momente un plânset de copil a anunţat o nouă viaţă. O culoare verde-albă a purtat pe aripi un prunc aşezându-l pe templul unui nor.

- Mă bucur că eşti aici, îi spuse o voce pruncului!... Mă bucur că te-am găsit!... Am gustat viaţa devenind mai puternic prin împărtăşania cu pâine şi vin, am gustat iubirea şi iertarea. Acum o văd ... un prunc ... blândeţe, nevinovăţie şi iubire.

Edwina a fugit plângând din faţa spectacolului apocaliptic

spre poarta prin care a pătruns. Poarta a devenit catedrală ... Se afla singură între pereţii ei. Căuta ceva ... Da, ştia ce ... Să întrebe ...

- Unde eşti Tu, Doamne? Te-am găsit de multe ori şi tot de atâtea ori Te-am pierdut din cauza propriei mele neînţelepciuni.

- Caută-Mă în sufletul tău, fiindcă acolo Sunt! ... Nu sunt în templu de piatră, în pământ sau cer ... Sunt în sufletul fiecăruia ... Sunt Eu.

Speriată Edwina a întors spatele aceastei revelaţii căutând o altă ieşire din această lume stranie. A găsit o potecă cu opt braţe.

A încercat primul braţ la stânga.

O privelişte ciudată a întâmpinat-o cu primul pas făcut. Era o cărare vie. Dorea să copieze ceva din splendoarea naturii ce se scăldase în ape vii şi se împodobi ca o grădină, dar o grădină a întunericului. Clădirile uriaşe aveau forme de arbori. Balcoanele clădirilor păreau ramuri împodobite cu frunze de metal înroşit. Apa era de oţel şi topea totul în albia ei, însă alimenta frunzele copacilor. Era hrana lor. Păsările din aburi dansau şi fredonau un cântec straniu. Un munte de piatră străjuia falnic. Pe stânca lui, din loc în loc, zăreai flori de colţ cu petale de fier topit şi roci din inimă de vulcani. Tot întunericul era îmbrăcat într-o mantie roşie. Era un loc al Infernului dar feeric prin propria lume, o lume încă nedescoperită de nimeni până la Edwina. Oţelăriile au încercat să fure un sărut din splendoarea sălbaticului loc şi să devină pragul lui. Nu au reuşit nici măcar să-l atingă.

Şi de această dată Edwina a greşit drumul ... S-a întors şi a ales de primul drum la dreapta.

A pătruns într-o lume stranie, un fel de paradis al întunericului. Clădirile erau fiinţe vii împodobite cu podoabe de mare preţ, coliere de piatră, cercei de metal, perle din gloanţe de oţel, brăţări şi inele de lavă, rochii din pulbere şi trenă de pucioasă. Era mare forfotă aici. Ea se simţea respinsă de făpturile ce îşi apărau propria lume şi a fugit înapoi ...

Gândul încerca să o împingă să încerce celelalte şase braţe ale drumului dar ele se înnodau şi nu puteam găsi intrarea. Erau asemenea unui univers ce nu se lăsa descoperit. O pasăre de metal

îi zădărnicea mersul. Trebuia să o dobore. A lovit-o cu bolovani de foc din ochii minţii şi pasărea a căzut din văzduh. Pasărea căzută nu era decât un alt lacăt al celor şase braţe.

- Cred că fiecare făptură îşi are universul ei, gândi Edwina. Şi eu sunt un univers. Sunt asemenea unei frunze ce se leagănă nesigură, încuiată în propria lume. Nodul acela uriaş ce-mi sta împotrivă era un univers puternic. Când am încercat să-i vorbesc nu m-a înţeles. Târziu părea mai blând datorită cântecului de leagăn ce i l-am fredonat. Probabil avea nevoie de afecţiune maternă.

Când nodul şi-a deschis braţele Edwina a înţeles că trebuia să păşească pe drumul al noulea. Acest drum era cel drept. Trebuia să nu se mai abată de la drumul drept nici în stânga, nici în dreapta. Dar ce căuta oare? Pierdută în atâtea universuri se căuta pe sine într-o lume a imaginaţiei. Sau poate căuta o cale de a fugi din carapacea morţii?

Trebuia să găsească o cale de a finaliza această călătorie prin lumea imaginaţiei până nu se va face prea târziu. Dacă nu a murit până în acest moment înseamnă că s-a rătăcit în lumea visului. Dacă e prizoniera visului are datoria faţă de propria făptură să caute o cale spre a se trezi la realitate până nu va fi prea târziu.

- Da ... cum de nu m-am gândit? îşi vorbi Edwina, biserica, ea e scăparea. Biserica este singurul loc unde am lăsat imaginaţia să mă pătrundă de fiecare dată. Biserica este locul unde pământul cu cerul sunt împreună. Doar în biserică oamenii cu sfinţii şi îngerii zboară spre infinit prin ectenii. Jertfa este viaţă şi totul taină numai în biserică.

Biserica era singura imaginaţie reală pentru logica Edwinei şi asta până ce a întâlnit ciudata maşină ce a aruncat-o în cutia deşertăciunii. Posibil să scape din închisoarea deşertăciunii doar prin biserică.

O umbră de îndoială s-a strecurat în sufletul Edwinei. Nu era sigură că biserica se afla ascunsă pe cărarea a noua.

- Dacă biserica se află ascunsă pe a şasea cărare şi eu fug spre a noua? Dacă nu mă mai pot întoarce odată ce pornesc pe cărarea nouă? Trebuie să verific toate drumurile, şi-a spus.

A şasea cărare era cea mai înfricoşătoare. Aici totul se ascundea în spatele ştiinţei. Oamenii au devenit demult roboţi. Aveau implantat în inimă, mână şi cap, un cip ce controla toate legăturile sufletului cu trupul lor. Acest cip le îngrădea toată libertatea ce au primit-o în dar de la Dumnezeu când au fost creaţi. Nu mai aveau sentimente. Viaţa le era un veşnic plâns pe care nu-l sesizau. Iubirea divină era distrusă de un nucleu malefic ce le fura orice cugetare, dragostea, orice dorinţa. Edwina a ajuns în cel mai trist loc. Nu putea să-i ajute pe acei oameni-robot cu nimic, căci ei înşişi nu înţelegeau ce căutau. Li se ordona totul iar ei executau, chiar şi atunci când erau lipsiţi de orice voinţă.

Nucleul demonic ce controla oamenii printr-un cip era asemenea gândului încărcat cu energie neagră.

Edwina a plecat dezamăgită de toate pe cărarea a cincea. Aici a întâlnit pe cineva ce îi semăna. Scria o carte. S-a apropiat de scaunul de piatră al făpturii şi a întrebat-o:

- Ce scri?
- O scrisoare infernală.
- De ce infernală?
- Pentru că am trăit dezamăgirea.
- Mi-o citeşti şi mie te rog.
- Poftim, citeşte-o!

Infernului,

Înainte de a începe visul de făptură, aflată într-o grădină, în timp de-o frământată primăvară, mi-am creat o năzuinţă ...

Timpul a trecu şi visul de odinioară s-a materializat ...

... S-a întâmplat de curând. Câteva făpturi mă rugau să le ajut a se descoperi pe ele însele, dar ele îmi furau energia de viaţă ...

Şarpele şi-a bătut joc de munca de o viaţă a Creatorului şi de bucuria sufletească a micilor făpturi.

Acum totul miroase a distrugere. Focul aşteptă să topească sămânţa şarpelui.

De ce îţi adânceşti depresia Infernule, cazând demoni?

Naiva făptură

Edwina a încercat să înţeleagă mesajul ambiguu al scrisorii infernale. Răul este mereu neobosit în încercarea de a ditruge binele.

Drumurile 1, 2, 6 şi 5 au fost vizitate. Mai erau 3, 4, 7, 8 şi 9.

A păşit pe drumul al patrulea. Aici se întindea un pod până la drumul opt. Se pare că cele două drumuri se completau reciproc. Făpturile ce locuiau aici erau fluturii, nişte fluturi uriaşi, de metal, cu ochi de jăratic.

Când a ajuns la finalul potecii opt Edwina a observat că drumurile patru şi opt se intersectau şi cu poteca numărul trei. Trei poteci erau una singură ... Şi-a amintit de misterul Sfintei Treimi.

Dorind să părăsească cele trei poteci Edwina a observat că acestea erau aşezate sub formă de cruce, pe o lespede de acvamarin ...

Mai aveam puţine căi şi timpul părea să fie îngăduitor. Inima celor trei drumuri necesita să fie cercetată. Aceasta era calea a treia. Părea un magnet ce te atrăgea spre ea cu toată forţa. A alergat spre ea. La uşă a fost întâmpinată de nişte uriaşi din piatră cu înfăţişări omeneşti. Ei păzeau o comoară. Întreaga cale a treia era o comoară. Accesul pe acestă cărare era interzis.

- Dacă comoara e drumul spre casă? şi-a spus Edwina.

Trebuia să ajungă în acest loc cu orice preţ.

A început să fredoneze un psalm. La auzul psalmului uriaşii au adormit iar Edwina a deschis uşa. În faţă, o încăpere micuţă a început să-i zâmbească. Fiinţele ce locuiau acolo o numeau *aurul* sau *oaza vieţii*.

Edwina a cunoscut ce e aurul ascuns, un izvor ce plângea dintr-un ciob de stâncă şi care hrănea un copac ce aducea ca rod toate fructele ce au existat vreodată în lume. Totodată lacrima stâncii potolea şi setea firelor de iarbă din zgârieturile ei. Lacrima era ultima sevă a vieţii. Toate făpturile din acel loc se hrăneau doar privind cel mai frumos miracol, cea mai de preţ înţelepciune, ultima fărâmă vie dintr-o natură distrusă de dragul unei false înţelepciuni numită ştiinţă.

Tristă, Edwina a plecat să cerceteze şi calea a opta, cale ce se intersecta, după cum am precizat, cu drumul patru şi trei. Trebuia

să săvârşească acest lucru repede înainte ca uriaşii să se trezească.

Pe cărarea a opta a întâlnit un înger care citea o carte. Din slovele cărţii a înţeles că a făcut o călătorie în iad. Dar şi iazul de foc va pieri în flăcări alături de sufletele ce le-a câştigat.

- Nu de moartea trupului trebuie să ne temem, sunau cuvintele îngerului, ci de moartea sufletului. Moartea sufletului aduce cu sine nefiinţa. Sufletele vor cunoaşte moartea în iazul de foc. Foarte puţini vor scăpa de ea. Cei care sunt iubire vor scăpa. Unde sunt aceştia, Doamne?...

Edwina a început să se teamă de moarte. Taina iubirii e grea. Într-o lume plină de invidii şi răutăţi, doar sfinţii pot să fie iubire. Şi ar fi dorit să se înţelepţească în ea, dar nu reuşea, căci răul era pretutindeni, iar ea era prea mândră să se lase călcată în picioare de cei care nu aveau dreptate. Când va reuşi să biruiescă pentru totdeauna păcatul pentru care a căzut Lucifer, va putea să trăiască înţelepciunea iubirii ...

Viaţa sufletului va fi guvernată de bine şi de iubire. Nimic întinat nu va supravieţui. Eternitatea este iubire şi adevăr. Tot sâmburele răului, chiar şi cel mai neînsemnat, va arde.

Călătoria Edwinei în lumea imaginarului i-a arătat poarta de care trebuia să fugă până mai e timp, poarta deşertăciunii.

Ştia că Dumnezeu e Bun, e Iubire şi datorită acestui lucru trebuia să fie cu luare aminte. E adevărat că în Împărăţia Lui sunt multe locaşuri, dar în niciun locaş nu sunt primite seminţele răutăţii. Drepţii merită fericire veşnică.

În opera literară *Puiul* scriitorul I. Al. B. Voineşti a surprins zbuciumul şi mai apoi hotărârea finală a prepeliţei de a-şi părăsi puiul rănit ce a fost neascultător, pentru a-i salva de la moarte pe cei sănătoşi. Puii sănătoşi nu trebuiau pedepsiţi pentru greşeala celui bolnav. Asemenea şi Bunul Dumnezeu va înlătura sâmburele răutăţii, pentru ca cei buni să fie nemuritori.

Edwina a părăsit şi această cale. Se pare că a început să învăţe multe din pelerinajul său, chiar dacă nu a reuşit să dibuiescă încă drumul spre casă.

Drumul al patrulea i s-a deschis sub înfăţişarea unui palat înveşmântat în haina suferinţei.

Mulţi oameni ce s-au adunat în acest locaş îşi plângeau greşelile.

Cel mai mult a întristat-o povestea unui preot. Se îmbolnăvise de septicemie. A ajuns la spital. Acolo lucra mama unui tânăr ce s-a îndrăgostit de soţia preotului. Fiindcă soţia preotului nu dădea atenţie nelegiuirilor lumeşti, tânărul, prin mama sa, a găsit prilejul potrivit să se răzbune. În loc de antibiotice i-au administrat zeci de perfuzii cu glucoză preotului, ca să-l omoare. N-au reuşit, deşi au fost la un pas de a-şi atinge scopul, însă l-au nenorocit pe viaţă, l-au îmbolnăvit de aşa numita boală a zahărului, diabet.

Acest suflet mare nu le-a răspuns cu rău pentru rău. A strâns în sufletul lui doar rana răutăţii unor semeni ai săi.

După ce va fi arsă neghina la judecată Binele nu va mai vărsa oceane de lacrimi.

Poteca a şaptea şi-a întins şi ea braţele. Era poteca ce purta urma unei flori ce se înveşmânta odinioară cu parfumul vântului şi razele soarelui. Ea îşi căuta mugurii vieţii. Oare era poteca viselor? Poate. Aripi de vis alergau printre ruine. Fiecare purta pe ea câte o poveste. Cred că una din ele purta chiar povestea Edwinei. Edwina a concluzionat că nu are timp să-şi găsească aripa poveştii sale pentru că s-ar pierde asemenea omului ce studia furnicile.

A hotărât să plece.

Mai avea o singură speranţă, calea a noua. Poate aici va găsi biserica până nu se va face târziu.

Calea aceasta a fost cea mai lungă. Edwina trebuia să alerge. Timpul părea să ia sfârşit pentru ea, cu toate că locul bizar nu era supus acestuia. I se măsura fiecare clipă.

Picioarele Edwinei au prins aripi spre a regăsi biserica dărăpănată. Fuga i-a sleit orice putere. În jurul ei se făcea din ce în ce mai întuneric şi nu mai putea respira. Fumul toxic i-a secat plămânii rămaşi fără oxigen. Umbrele scheletice ale roboţilor hidoşi dansau zgomotos în juru-i. O ruină a unei imense hale industriale şi-a ridicat picioarele. Era cea mai puternică creeatură socotită c-a existat vreodată. Folosea energia vulcanilor din

pietrele devenite lavă, pietre ce sălăşuiau în inima acestora. Energia explozilor nucleare din oţelul topit era furată de ochii acelei creaturi.

Ochii creaturi au început să lumineze haosul din jur. O făptură, un prunc blond cu ochii de azur, s-a ivit în faţa Edwinei plângând.

- De ce plângi?

- Tu nu şti nimic?

- Ce ar trebui să ştiu?

- Aşa numita civilizaţie modernă a distrus orice formă de vegetaţie prin ridicarea unor munţi imenşi de nave ascunse în imagini de clădiri, biserici şi fântâni.

- Acest lucru l-am observat, dar nu pare decât o civilizaţie distrusă de propria înţelepciune bolnavă.

- Nu ai înţeles totul ... În centrul civilizaţiei au realizat o eprubetă uriaşă, o eprubetă plină de chimicale experimentale cu rolul de a hrăni o sămânţă furată de vânt din Pomul Vieţii. Ideea a fost că nu trebuia să existe în lume decât un singur pom care să dea oxigen, să vindece, să hrănească şi să dea viaţă eternă. În rest civilizaţia putea să îmbrace ce forme dorea imaginaţia fiecăruia.

- Dumnezeule, ce dezastru cred că s-a întâmplat!

- Sămânţa experimentală a devenit un pom, un pom cu frunze, flori şi fructe de culoarea curcubeului, însă rădăcinile pomului au trecut de eprubeta experimentală şi îşi făcuseră loc în sol ajungând în scurt timp până în inima pământului.

Omul nu a mai avut timp să simtă bucuria experimentală a vieţii, căci rădăcinile ei au ieşit prin tot pământul provocând o explozie catastrofală. Rădăcinile în chip de dragoni de foc au distrus viaţa. Rădăcinile ce s-au născut din însăşi Viaţa au distrus-o. Noua civilizaţie a robotizării omului şi adorării elementelor chimice de dragul ştiinţei a fost nimicită de propria-i neînţelepciune. Sămânţa vieţii a adus haosul în speranţa unei vieţi eterne, simple, simţită în iubire şi verdeaţă...

Explozia nu a atins doar pământul, ci tot universul.

Totul se autodistrugea din nepricepere, pământul, civilizaţia, Pomul Vieţii creat experimental de om.

În timpul haosului, o sămânţă din aşa numitul Pom al Vieţii i-a

pătruns copilului cu ochii de azur în plămâni. Ea a devenit uzina lui de oxigen într-o lume moartă. Trebuia doar să se ferească de lumină pentru ca sămânţa să nu încolţească ... Acum ...

Edwina s-a adresat din nou copilului cu ochii de azur.

- Ai fost luminat de monstrul acestui loc ... Ce se va întâmpla cu tine?

- Simt că deja venele mele devin ramuri, oasele trunchi, iar celulele-mi frunze ...

- Orice element îşi are chimia lui. Până şi o simplă frunză îşi are propria ei chimie. Prin modificarea elementelor chimice poţi să greşeşti sau ...

- E mai bine să nu te înalţi peste condiţia de muritor, pentru că poţi sfârşi mai repede decât îţi este dat.

Copilul tăcu. Se transformă într-un superb copac, în adevăratul Pom al Vieţii...

Pomul înflorii. O mulţime de albe flori deveniră repede fructe, nişte fructe verzi, nemaivăzute până atunci, nişte fructe asemenea unor muguri uriaşi.

- Ce o să mă fac eu, cum o să pot pleca de aici, a început Edwina a-şi plânge neînţelesul?

- Gustă din fruct, i-a şoptit pomul.

- Nu pot, aş soarbe viaţa unui copil şi aş deveni la rândul meu un pom.

- Atunci, pentru a înţelege, desfă în două fructul şi scoate-i sâmburele.

- Nu înţeleg de ce, dar o să încerc.

Edwina a cules un fruct şi l-a desfăcut în două. Sâmburele era copilul, copilul ce devenise cu câteva clipe înainte un copac.

- Ce se întâmplă, l-a întrebat Edwina pe copil?

- Copacul Vieţii mi-a redat viaţa, dar una eternă, nemurirea. Cu toţii ne vom transforma pentru a trăi veşnic, ne vom naşte din nou. Pomul Vieţii e doar gazda cu nectarul divin ... Ce cauţi tu de fapt în această lume?

- La început căutam o ieşire din acest loc straniu în care am ajuns fără să înţeleg ce poartă am deschis, apoi am încercat să înţeleg viaţa privind această lume, pe urmă l-am căutat pe

Dumnezeu, neînţelegând cum firul de pământ, firul de verdeaţă, firul de oxigen ... ia viaţă prin propria-i voinţă şi totuşi Dumnezeu există peste toate şi L-am găsit chiar în toate, El există, e pretutindeni, Îl găseşti în toate şi toate îţi vorbesc de El, fără El totul ar fi haos, aşa cum am văzut în această lume, fără El totul s-ar pierde în cercetări şi întrebări fără răspuns, fără El n-ar exista nimic, fără El nu ar mai fi armonia şi pacea de care se bucură Universul, El e Totul, Toate sunt El, însă acum caut ...

- Ce cauţi?

- Eu ... o biserică, da, o biserică veche, în ruine, asta caut.

- Te voi conduce acolo.

Deodată, nişte aripi albe, au prins-o de cămaşă pe Edwina şi într-o clipă a ajuns în faţa unei biserici dărăpănate ...

- Şi totuşi cum ai ajuns aici? a întrebat-o copilul.

- Nu ştiu ... Făcusem o glumă. Lăsasem la poştă un pachet pentru o persoană ce încerca să facă rău prin magie neagră altor persoane. Am pus în pachet numai ciudăţenii care pentru oamenii malefici nu puteau fi numite altfel decât vrăjitorii, lucruri diabolice izvorâte din gânduri şi inimi moarte în întuneric. Eu de fapt nu am pus aşa ceva. Toate dădeau impresia că sunt aşa ceva. Eu am pus jucării. M-am jucat. Vroiam să văd reacţia unor oameni răi când vor crede că li s-a făcut şi lor rău cu proprile simboluri, simboluri ce ei le foloseau ca pe nişte medicamente ale infernului pentru a nenoroci oameni nevinovaţi.

- Ce jucării ai pus în pachet?

- O coroniţă cu flamuri negre, lumânări negre, o lumânare colac ce se pune pe omul decedat, apă de izvor, câte treisprezece boabe de porumb, de grâu, orez, secară, cenuşă cu miere, mătrăgună, mac, făină, doi fluturi - cap de mort, un ceas cu ecranul spart şi care nu mai funcţiona, indicând o anumită oră, şapte insecte de pământ, o gheară de cocoş şi mustăţi de pisică.

- Ce crezi că ai rezolvat cu acest pachet?

- Cred că i-am speriat ... Au crezut că li s-a făcut şi lor vrăji.

- Dacă sunt foarte puţin iniţiaţi în tainele magiei negre vor crede ce ai spus, însă dacă sunt diabolici vor şti că simbolurile acelea nu au fost vrăjite, iar tu le-ai trimis doar materiale pentru a

face rău ...

- Vrei să mă faci să înţeleg că am ajuns aici din cauza greşeli mele, a jocului meu nefast.

- Posibil. Ce ai făcut după ce ai pus pachetul la poştă?

- Am mers în staţia de microbuz pentru a ajunge acasă.

- Şi?

- Am urcat într-o maşină neobişnuită, o maşină stranie şi am ajuns aici. Acum caut portiţa de ieşire şi cred că aceasta e o biserică.

- Eu te las, trebuie să plec, însă portiţa de ieşire din această lume nu o vei găsi decât prin tine.

Edwina a deschis uşa bisericii. Uşa din fier ruginit scârţâia ... Era ciudată. Totul în interiorul bisericii era ruină, ca şi în exterior. Căuta o icoană pentru a-i lumina calea. Păşind spre amvon a dibuit strana şi cel mai ideal, un acatistier pe care strălucea icoana Mântuitorului. L-a deschis şi-a început rugăciunea. Lumea acatistului a schimbat totul. În jur se lumina. Biserica întinerea. Edwina era cantorul, lumina preotul, praful s-a transformat în enoriaşi. Posibil ca în praf să fi fost ascunse suflete. Un clopot a început să cânte. Clopotul o pătrudea pe Edwina în toată fiinţa şi s-a trezit în camera ei. Ceasul deşteptător suna, iar ea strângea în braţe acatistierul ce îl citise înainte de a adormi.

- Ce uşurare, totul a fost un vis!... Acum înţeleg. Visul este de fapt poarta sufletului, iar sufletul trăieşte lumea fiecărei fiinţe, cu fericirile şi temerile ei...

*

Era sâmbătă şi ceasul a anunţat-o pe Edwina că e timpul să se trezească pentru a merge în excursie la mănăstirea Prislop ... Ciudat vis a avut înaintea acestui eveniment, un vis născut din preocupări zilnice, din întrebări fără răspuns ...

Drumul spre mănăstire a fost liniştitor. O natură edenică, oaze de verdeaţă, păduri virgine se înfăţişau pierdute în imagini prin faţa geamului de la autocar. La mănăstire o altă natură feerică a întâmpinat-o. O micuţă peşteră ce se adăpostea într-o stâncă aflată la marginea unei prăpăsti străjuită de arbori falnici în care a trăit cândva Sfântul Ioan a primit-o în cămăruţa ei. Mormântul

Sfântului Arsenie Boca a aşteptat-o ca să-i simtă puterea credinţei.

O călugăriţă i-a spus o povestioară despre Sfântul Arsenie Boca captându-i toată atenţia.

- Sfântul Arsenie Boca avea o vorbă învăţată de la bunica lui: „Mi-a dat Dumnezeu un gând."

- Multă înţelepciune se ascunde în acest enunţ, a răspuns Edwina călugăriţei. Dumnezeu ne dă gândul cel bun, trebuie doar să îl folosim. Mereu avem în gând să facem un lucru sau altul, însă trebuie să ne sfinţim, să ne înţelepţim prin sfinţenie pentru a deosebi gândurile bune, venite de la Dumnezeu, de cele rele, venite de la cel rău. Sunt unii ce confundă gândurile între ele şi cred că toate gândurile rele sunt bune şi astfel devin întuneric, crezându-se buni, iar dacă le explici acest lucru îţi răspund că tu eşti rău. Fără înţelepciune e greu să deosebeşti binele de rău. Sfinţii sunt cei ce au reuşit să simtă, să fie înţelepţi, să trăiască miracolul binelui ...

*

Din acea zi Edwina a început să caute a descifra misterele existenţei vieţii, însă cu cât căuta mai mult, cu atât se afunda mai mult în necunoaştere. Când credea că a descoperit prea multe şi îi era teamă că nu poate ţine dreaptă calea descoperită şi va plăti pentru lenevirea sa. Se pierdea din nou în marea neînţelesurilor, iar poarta sufletului o purta în somn prin lumi noi, grele ...

Era într-o noapte rece de iarnă. Florile imaginare de gheaţă deveniseră stele de foc. Ochii Edwinei s-au închis şi poarta sufletului s-a deschis ...

Natura a devenit primăvăratică.

Edwina a ajuns din nou în castelul visului. Inima ei şi-a deschis petalele spre cunoaştere şi a încercat să compună un cântec de sirenă pe note de basm veşnic, un basm inspirat din seninul cerului, mirosul pământului, zâmbetul florilor, lacrima pădurii, râsul izvorului, gânguritul păsărelelor, inima oceanului, ochiul mării ...

Pe urmă s-a jucat, s-a jucat de-a viaţa şi s-a pierdut în cuvinte. A privit oglinda fiecărui cuvânt şi i-a dat viaţă. Sufletul fiecărui

cuvânt era prototipul unei fiinţe himerice. Unele din aceste fiinţe bântuiau noaptea prin vise, altele se înfrăţeau cu nemurirea prin artă.

A început apoi să ningă cu raze de cuvinte magice peste lumea care a ajuns să stăpânească pământul.

Unele cuvinte se adunau din particule de apă şi se dizolovau în oceane. Altele se împleteau din particule de foc şi urcau spre soare.

Soarele a captat toată energia şi s-a ascuns. Literele picurau acum mări şi oceane. Toată făptura fugea de apă, iar ea acoperea totul. Singura scăpare era un clopot de sticlă plin de pământ şi verdeaţă ce trona ca o piramidă în mijlocul valurilor, în inima mărilor.

Sticla piramidei avea lumina curcubeului, iar pentru a putea ajunge în interiorul ei din valurile înspumate şi a scăpa cu viaţă trebuia să rosteşti o parolă. Parola era alcătuită dintr-un curcubeu de cuvinte. Acesta te ducea pe o altă lume, o lume ascunsă într-un clopot de sticlă.

Pas cu pas Universul a devenit o apă învolburată în aşteptarea picăturilor de soare. Doar soarele îi mai putea sorbi suferinţa.

Cred totuşi că această multă apă nu a fost ţesută doar din nechibzuitul Edwinei joc, din iluzia unui început de primăvară, ci a fost adunată din apa vie a izvoarelor sufleteşti, lacrima.

Sufletul a picurat după dor de verdeaţă. A alunecat din izvorul ochiului pe obraz, apoi iarăşi în adânc de inimă, apoi pe o potecă de mireasmă caldă a raiului, dar nereuşind să fure fericirea a adunat cascade, şi mări, şi oceane şi în final tot Universul s-a îneacat în suferinţa-i.

Poarta sufletului a purtat-o pe Edwina, în acea rece noapte, într-o mare de lacrimi. Tot Universul se îneca în proprile-i lacrimi. Edwina s-a trezit din vis când era pe punctul de a se pierde în marea sărată a lacrimei ...

- Câtă suferinţă Doamne! Oare sfârşitul lumii se va naşte din focul lacrimilor?

*

... A trecut mult de la ultima revelaţie pe care Edwina a avut-o

prin poarta sufletului despre viitorul apocaliptic al universului. Au trecut trei ani. De atunci au murit flori de foc, au înviat flori de vise, au murit izvoare şi s-au născut mări ... Acum e primăvară, o primăvară albă ... Edwina este cheamată de seva vieţii pentru a-i simţi eterna tinereţe ...

În grădină cu flori a casei părinteşti Edwina ar fi dorit să alegă o regină a lor dar nu se putea hotărî, din cauză că fiecare avea un farmec aparte. Erau atât de speciale, asemenea cuvintelor. Într-o lume a cuvintelor nu ai cum să găseşti un rege. Fiecare cuvânt are împărăţia lui. Fiecare floare a primăverii farmecă prin puritatea fiinţei ei. În iarbă, flori; în copaci, flori; în aer, un miros de sevă a vieţii; în urechi, o muzică divină; în sufletu-i a coborât o linişte, o linişte ce o atrăgea spre o lume de vis. Leagănul din părul cuprins de floare o ademenea, copacul surâdea, soarele dansa ...

O căruţă de foc s-a oprit în faţă-i. Florile din grădină s-au aruncat în ea şi inima de gheaţă a căruţei le-a îngheţat zâmbetul. Aşadar căruţa era o creeatură vie ce se hrănea cu frumuseţea tinereţii, eternităţii. Distrugea ce nu a reuşit să nimicească firea păcătoasă a omului alungat din Eden se rotea în aer.

La un moment dat căruţa s-a transformat în caleaşcă şi a început să tuşească. Din cuşetă a coborât un bătrân nins de milenii.

- Fugi, i-a spus Edwinei!... Vine *Nimicul*!... Pleacă şi nu întoarce capul înapoi!

- Nu înţeleg nimic ...

Caleaşca a dispărut într-o sclipire de fulger lăsând în urmă un nor de praf, de scântei şi lacrimi ... Zgomote, plânsete, oameni în armură, soldaţi călări, veneau din spatele grădinii şi distrugeau totul în jur.

- Cred că e timpul să fug, şi-a spus Edwina.

A intrat în casă, dar aceasta fusese deja pustiită. A ieşit în stradă. Acolo oamenii alergau înebuniţi căutând un adăpost spre a scăpa de moarte ... A alergat spre biserică. Acolo câţiva creştini se rugau. În timpul rugăciunii oastaşii Împăratului Negru i-a decapitat. Cei care au fugit de moartea prin decapitare şi-au pierdut sufletul. Toţi cei ce au asistat la măcel s-au îngrozit şi au

început a se îmbulzi pe străzi strigând, împiedicându-se. Erau urmăriţi de ostaşii morţii care-i secerau cu săbile ucicându-i.

Un nor de fum negru a adus un călăreţ. Lui i se închinau toţi cei ce erau lăsaţi să mai petreacă câteva clipe în trupul supus stricăciunii. Călăreţul era Împăratul Negru.

A zărit-o pe Edwina şi a început să alerge el însuşi după ea. În goana lui a fost însoţit de şase slujitori. Edwina a încercat să se ascundă într-o casă. Parcă intrase într-un labirint de camere cu mobilă veche. Era o locuinţă sinistră. A intrat într-un loc al întunericului din greşeală, un loc fioros şi cu miros de moarte. Locul era o poartă spre o altă lume ... Edwina a găsit un dulap şi s-a ascuns pentru scurt timp, căci casa a dat-o de gol.

- Împărate, un trup şi-a găsit sicriul! a grăit casa.

- Încă nu; urcaţi-o în trăsura de piatră şi duceţi-o în cetatea din stâncă!

Ajunsă în temniţa din piatră, Edwina a fost azvârlită într-o cameră cu mulţi copii şi bătrâni. Părinţii copiilor au fost trimişi în curtea temniţei şi li s-a ordonat să fugă. În timp ce fugeau erau împuşcaţi. Un excavator uriaş îi culegea. Erau aruncaţi într-o remorcă şi duşi departe...

Nu a trecut mult timp şi i-a venit şi Edwinei rândul să păşească în curte împreună cu toţi copiii căzuţi prizonieri ... Edwina i-a sfătuit pe copii să se arunce la pământ şi să se prefacă morţi în momentul în care vor declanşa focul cei ascunşi pe ziduri. Mulţi dintre copii au ascultat-o şi au rămas în viaţă. Asemenea a procedat şi ea. În momentul în care excavatorul a început să măture de pe jos cadavrele, unii copii mai fricoşi, că vor fi răniţi, au început să plângă şi astfel le-a fost scurtată viaţa. Suferinţa s-a abătut şi peste cei curajoşi. Erau cercetaţi toţi cei urcaţi în remorcă prin înţepătura cu o lancie, în piciorul şi mâna dreaptă. În acele momente s-au mai stins nişte copii ce au tresărit de durere.

Cadavrele şi puţinii supravieţuitori, socotiţi morţi, au fost transportate într-o altă clădire, într-un spital mare.

Trupurile au fost aruncate grămadă într-o sală, urmând ca ele să fie supuse examinării şi experienţelor de către medici.

În clipele în care cadavrele au rămas nesupravegheate, Edwina

şi puţinii copii rămaşi în viaţă, au luat de la spălătorie nişte halate albe şi s-au despărţit pierzându-se printre saloanele spitalului. În saloane era plin de oameni cobai. Erau oamenii Împăratului Negru. În fiecare salon trona atârnat pe câte un perete tabloul celui întunecat. Guverna şi prin imaginea azvârlită pe hârtie. Ochii lui aruncau flăcări şi sânge când cineva cuteza să-şi plângă soarta.

Ascunzându-se printre bolnavi Edwina se pierdea pe coridoare, prin saloane şi căuta o ieşire. Geamurile saloanelor, ornate cu gratii, erau străjuite şi de oamenii întunericului. Acei oameni aveau haine negre: pantaloni, cămaşă şi pelerină. Erau înalţi, toţi de parte bărbătească şi purtau plete. Oricâtă frumuseţe ar fi avut cândva chipurile lor, aceasta a pierit sub povara unei cicatrici ce o aveau pe frunte. Cicatricea era imprimată ca o ştampilă, dezumanizându-i. Toţi aduceau laude întunericului ori de câte ori un bolnav-victimă, era sacrificat în cele mai grozave chinuri. Li se extrăgea pe viu măruntaiele şi inima în sala mare, sala operţilor-spectacol.

Alergând prin labirintul suferinţei Edwina a găsit nişte scări. A încercat să le cobore, deşi ele păreau să se adâncească într-o prăpastie întunecată, fără fund. Spera să nu fie prăpastia aceea însuşi iadul. La un moment dat scările au început să urce la cer. Cu cât urcai mai repede păreau că nu se mai termină. Cu fiecare treaptă urcuşul devenea din ce în ce mai anevoios. Cu fiecare treaptă Edwina trecea şi o cumpănă, ferindu-se să nu cadă. Se agăţa cu disperare de câte un fir de ciment ... Cu greu a ajuns în vârf. Acolo s-au deschis în faţa-i două imagini, una a pâlniei de scări lăsate în urmă, iar a doua a grădinii cu statui de piatră, grădina unde a ajuns.

- Ce caut eu de fapt? Caut inimi împietrite? Poate caut un univers mort?

O statuie de piatră a prins viaţă.

- Până nu vei înţelege ce cauţi, spuse statuia, nu vei scăpa de lumea haotică din jur, nu vei găsi fericirea pe care încă nu şti să o cauţi.

Deodată a venit un vânt flămând ce îşi căuta hrana. Pentru a-şi

potoli foamea a înghiţit statuile.

Totul era ciudat. Haosul se hrănea cu durerea făpturilor mai slabe .., iar Edwina, căutând ceva, o ieşire, o rezolvare a situaţiei, a constatat că pote zbura, dar un zbor pe care nu-l putea controla. În timpul zborului s-a agăţat de rămăşitele unor clădiri ce păreau cândva a zgâria norii, de vârful munţilor, de ramurile pomilor. Încerca să ajungă cu picioarele pe pământ şi să se lipescă de el. Îi era frică să zboare şi totuşi zbura. De teamă nu îşi putea controla zborul şi el o înălţa spre cel mai depărtat cer. Necunoscutul o speria şi încerca să se agaţe de norii materiali. Pe aceştia îi cunoştea. Zborul o purta spre infinit iar Edwina simţea că se pierde ...

Ceva a agăţat-o Edwina de haină. A început să o zgâlţâie ... Edwina a deschis ochii ... Leagănul şi-a oprise balansul, căci o ramură bătută de vânt se agăţă în haina Edwinei.

A fost un vis ...

- Ce caut eu de fapt? De ce sufletul meu e atât de neliniştit în vise? s-a întrebat Edwina.

- Cauţi iubirea, i-au răspuns florile primăverii.

- Credeţi?

- Ea e fericirea ... Iubirea cauţi!

- Dar unde să o găsesc?

- În suflet.

- Cum?

- Pe cel ce te urăşte să iubeşti, celui rău să dăruieşti, egoismul să nimiceşti, să nu fii suflet doar pentru prieteni, să fii suflet şi pentru duşmani, să fii pentru tot suflet!

- E greu!

- Dacă nu vei reuşi să simţi iubirea, visul nu-ţi va fi lin, sufletul tău va căuta mereu ceva.

- Dar am găsit iubirea absolută. E Dumnezeu!

- Aşa este, dar chipul Lui Dumnezeu e tot ce te înconjoară, până şi cel ce are sufletul negru de spinii urii a fost Chipul Lui Dumnezeu, însă s-a pierdut pe el şi e greu să se regăsească. Şi cei ce s-au pierdut au nevoie de iubire pentru a se regăsi şi aşteaptă ca aceasta să le fie oferită.

- Cum reuşeşti să fii doar iubire?

- Când vei lăsa la o parte egoismul iubirii de sine şi mândria. Atunci vei deveni blândeţe şi smerenie. Vei deveni o fiinţă ce emană în jur linişte, o fiinţă în preajma căreia vor dori să stea toţi.

- Sufletul e iubire?

- Dacă nu ar fi iubire, nu ar exista.

- O să-l găsesc, o să găsesc iubirea ...

... Edwina a găsit iubirea ... Iubirea a purtat-o prin poarta sufletului într-o lume de vis. Aproape că a pătruns inima universului. A staţionat la poarta raiului. A călătorit pe lumina curcubeului. A adunat flori din lacrimile sfinţilor. S-a încălzit lângă izvoarele de îngeri. S-a pierdut prin urgiile iadului. S-a întărit prin puterea gândului ce e mai armă decât fapta ...

Poarta sufletului odată deschisă surâde aceluiaşi infinit.

Un pat de lemn străjuia întunericul unei odăi sărăcăcioase ... Pe patul de lemn zăcea un trup bătrân ... La capul lui străjuia o lumânare ce abia mai pâlpâia ... Atât viaţa trupului cât şi lumina păreau a se stinge în acelaşi timp. Era trupul Edwinei. Da, el era ... Un înger s-a apropiat de trup spre a-l cerceta:

- Ai înţeles esenţa vieţii?

- Esenţa vieţii este iubirea?

- Ce e iubirea?

- Iubirea este veşnicie. Ea nu se ofileşte în toamnă spre a fi îngropată în iarnă sub zăpada timpului. Primăvara nu renaşte altă privighetoare. Iubirea e veşnică primăvară. E vara maturităţii.

- E cumva iubirea patima trupului?

- Nu ... Am deosebit cele două iubiri. Una m-a ars, iubirea vorbelor mincinoase. Ea fură îndrăgostiri trecătoare şi lacrimi. Fură trupul şi-l murdăreşte. Ucicându-l în braţele-i puternice, înmulţeşte păcatul ... Nu degeaba cuvintele Sfântei Scripturi proorocesc că *acolo unde e comoara ta, e şi inima ta* ... Cineva m-a învăţat o altă iubire ... Dacă prima iubire a furat trupul, a doua a furat sufletul ... Şi cum să nu se fi întâmplat aşa când acel cineva mi-a deschis sufletul şi mi-a câştigat încrederea, mi-a oferit prietenia şi mi-a fost alături în orice moment. Niciodată nu mi-a spus că nu are timp pentru mine. În prezenţa lui, aproape de el, mă

simţeam bine. L-aş fi luat în braţe cu toată dragostea, dar îmi era teamă să iau în braţe un înger pentru a nu-i face rău.

- Aşa ai înţeles tu iubirea?

- Da. Acea fiinţă era iubire şi m-a înţelepţit să găsesc şi eu această taină în adâncul fiinţei mele. Am găsit-o cu ajutorul lui.

- Cine e acel cineva?

- Cineva pentru care mă rog la Dumnezeu cu toată căldura sufletului.

- Şi a te ruga unul pentru altul e iubire. Dar cine e?

- E o parte din inima mea ce se bucură împreună cu el şi plânge împreună cu el.

- I-ai spus vreodată cât de mult îl iubeşti?

- Niciodată nu i-am spus cât de mult îl iubesc, dar nu a fost necesar, căci au vorbit ochii, a vorbit sufletu-mi, a vorbit toată fiinţa-mi. Am încercat să folosec cuvintele dar ele au sunat sec şi el nu le-a înţeles.

- Iubirea nu e ascunsă doar în cuvânt, de multe ori ele ascund ...

- Da, iubirea vorbeşte prin suflet şi ochi.

- Aşadar eşti pregătită de călătoria în lumea de apoi.

- Da, sunt pregătită, căci am înţeles iubirea, şi am simţit-o şi am fost fericită.

- Eşti sigură că ai înţeles iubirea?

- L-am divinizat. M-am lăsat pe mine pentru el. Am lăsat totul ...

- Iar el nu a mai avut timp.

- Nu a mai avut timp. Şi totuşi sufletul meu numai pentru el a bătut şi bate.

- Nu eşti pregătită.

- Dar eu nu mai exist. Mi-am dăruit sufletul. Iubirea ...

- Te-a rătăcit prin vise.

Pe Edwina a atins-o adiere şi a dus-o într-un loc pustiu, un loc plin de oase.

- Ce sunt aceste oase, a întrebat Edwina îngerul?

- Deşertăciunea peste care ai trecut în viaţă.

- Şi am reuşit să o biruiesc?

- Dacă ai descoperit iubirea, da, însă vom afla acest lucru în

curând.

Şi îngerul a lăsat-o, spunându-i că o aşteaptă dincolo de câmpia deşertăciunii. Urma ca ea să traverseze singură câmpia de oase. Era necesar să ferece deşertăciunea.

A făcut doar un pas şi oasele au început să se agaţe de ea. Mâini, degete, o trăgeau spre ţărână. Urmele ochilor din cranii vroiau să o soarbă asemenea unei găuri negre. Totul se lipea de ea pentru ca ea să se contopească cu acel tot.

- Voi reuşi, şi-a spus. Acum sunt iubire. O să vorbesc oaselor despre flori şi primăvară.

Cântecul florii iubirii primăvăratice a umplut oasele deşertăciunii de lacrimi şi Edwina a străbătut câmpia ce a prins viaţă. Fiecare os a devenit un pom, un pom verde cu rădăcini adânci.

- Ai reuşit, i-a şoptit îngerul Edwinei. O să mergem într-un loc cu multă apă şi te voi lăsa singură să treci valurile vieţii.

- Dumnezeule, eu nu am ştiut niciodată să înot, cel puţin controlam forţa apei aproape de mal ca să mă joc plutind pe ea, însă acum trebuie să trec o mare ce geme sub furtună ...

- E lupta ta.

Edwina s-a aruncat în mare. Ea însăşi era o mare. Valurile i se izbeau de porţile sufletului şi o certau mugind de durere că a dăruit sufletul iubirii, l-a jertfit pe altarul energiei vii.

- Iubirea, credinţa, valurile vieţii le-am făcut punte şi am alunecat pe ea până la celălalt mal.

- Va mai trebui să treci o probă, i-a vorbit din nou îngerul. Pentru a urca scara de foc spre cer vei avea de escaladat nişte munţi stâncoşi, vulcanici, cu ochii de foc şi plini de păcate.

Edwina şi-a adus aminte de aripile ce i le-a oferit iubirea şi le-a găsit în punctul central al sufletului său. Le-a cules, pe urmă şi-a început zborul spre infinit însoţită de înger. O lumină le călăuzea drumul. Căldura dragostei a înveşmântat-o în acele momente pe Edwina. Căldura luminii, a dragostei adevărate o răpise pe Edwina. Nu mai dorea să plece din acel loc. Nu venise timpul ei de a se pierde în lumină şi a fost trimisă înapoi.

S-a trezit.

- Ce noapte vie! Am trecut dintr-un vis în alt vis. Am fost purtată în infinite spaţii şi am văzut o viaţă de căutare, o viaţă de om ... Visul, o poartă a sufletului ce te răpeşte în lumi imaginare, lumi necercetate de raţiune ... Şi totul a început cu un alt vis, cu o altă noapte, totul a început de la o maşină şi a cules aripi până la lumina iubirii. De acum totul se va schimba în mine. Voi deveni flacără verde ce arde neîncetat pe altarul jertfei şi dragostei. Voi iubi veşnic primăvara trimisă din grădina Edenului pe pământ şi nu mă voi mai teme de păsările nopţii, căci am gustat fructul vieţii. Vis, poartă a sufletului, m-ai renăscut.

Prin poarta sufletului Edwina a călătorit spre apocalipsă, bătrâneţe şi moatea trupului. Visul i-a fost infinite vieţi.

A descoperit focul iubirii dar oare a lăsat cuvântul să vorbească cu adevărat? Căldura dragostei e simţită de persoana asupra căreia se revarsă şi fără a lăsa literele să se prindă în hora cuvintelor dar câteodată sunt atât de necesare. Fără comunicare te depărtezi te tot ceea ce ai mai de preţ.

CAPITOLUL XIII

DEVORATORUL DE PĂCATE

Timpul s-a risipit. Acum goneşte spre sufletul Edwinei ca o uriaşă pasăre de pradă ce nu iartă fiinţa clipei. Efemerul nu mai reuşeşte să-şi usuce aripile ude de oceanele lacrimilor. De multe ori omul mai are nevoie de o secundă. Acea secundă a fost neglijată într-o clipă de deşertăciune. Foarte lungă şi foarte scurtă poate să fie secunda vieţii.

Fiecare clipă este o eternitate şi fiecare eternitate este o clipă. Suntem oamenii timpului. Omul s-a făcut robul timpului. Stă să-l măsoare. Unii îl dispreţuiesc ascunzându-se în spatele deşertăciunii. Alţii îi calculează toate bătăile sufletului. Şi unii şi ceilalţi greşesc. Din loc în loc răsare câte o sămânţă de om ce nu se supune timpului şi înfloreşte, rodeşte şi se fericeşte în clipa terestră. Pardisul terestru lasă impresia că totul trece aşa de repede, încât nu ai timp de nimic ... Totul în jur cere timp, însă lumea timpului e vremelnică. Viaţa lui este o clipă de lacrimi. Poate că sufletul timpului este veşnicie. Să nu fie sufletul timp? În lumea vremelnică a trupului omul nu-şi face timp pentru sufletul său. Mare durere va suferi sufletul care în loc să fie fericit în Edenul iubirii va suporta moartea păcatului.

Salvarea sufletului e Dumnezeu. El e Iubirea. E atât de frumoasă viaţa când laşi totul în grija Lui. Edwina a trecut prin mai multe greutăţi ce nu păreau a-şi găsi rezolvare, însă nu a disperat. Şi-a spus în inimă că Dumnezeu va purta de grijă şi aşa s-a întâmplat. El i-a rezolvat toate problemele. Îi trimitea ajutor prin cine nici nu spera.

Pierderea sufletului e diavolul. Diavolul este acel împărat mincinos ce îţi arată frumuseţi imaginare şi îţi îmbolnăveşte sufletul cu halucinaţii. Cel viclean nu are nicio putere. Nici pe slujitorii lui nu-i poate vindeca de neputinţe. De fapt nici nu doreşte să-i ajute, le lasă impresia că sunt ajutaţi. Se foloseşte de eul lor şi-i înşelă că le oferă forţă şi pricepere. Forţa şi priceperea survin din eul fiecărei fiinţe. În *Ieşire 9, 11* se poate observa că

diavolul nu a reuşit să vindece nici pe vrăjitorii ce-i slujeau. „*Şi magii n-au putut sta împotriva lui Moise din pricina rănilor, pentru că erau bube pe ei şi în tot Egiptul.*“

Credinţa şi nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu îţi vindecă trupul, iar iubirea îţi înnobilează sufletul. Ispitele sunt pretutindeni iar viaţa omului pe pământ e o neîncetată luptă.

Timpul şi semnele vremii sunt apocaliptice.

Într-o noapte rece şi umedă Edwina s-a pierdut în vis pe nişte străzi părăsite. La o răscruce de drumuri a zărit doi tineri. Locul unde stăteau ei era luminat puternic de lună. Tânăra, o brunetă cu părul lung, ondulat, era îmbrăctă într-o rochie de catifea roşie. Tânărul, un brunet fermecător, purta un costum negru. La un moment dat numele tinerei a picurat pe buzele băiatului, Ozana.

Edwina s-a apropiat discret de ei. A încercat să le citească sufletrul prin ochi. A înţeles că tinerii au trăit cândva o frumoasă poveste de dragoste. Acea dragoste le-a pătruns toată fiinţa. Acum nu putea să fie stinsă. Cu toate acestea s-au despărţit ... S-au întâlnit acum, după şapte ani. Sufletele le erau scăldate în lacrimile dorului. Tânărul a făcut un pact cu maleficul pentru a-şi întâlni iubita. Hainele lui reflectau oglinda sufletului. Tânăra a căzut în braţele păcatului şi iubirea a fugit de ea. Rochia de culoarea sângelui oglindea păcatul. Atâta iubire şi atâta suferinţă, atâtea greşeli ucigătoare de suflet şi atâtea păcate s-au adunat în acest tot despărţit.

Tânărul a încercat să cuprindă cu braţele-i mijlocul tinerei. Aceasta i-a cedat un moment, pe urmă l-a respins.

- Tu eşti mort, a rostit Ozana.

- M-ai omorât tu când ai fugit. Ai părăsit iubirea.

- Am sacrificat-o. Într-o lume supusă timpului mi-ar fi ocupat întreaga viaţă.

- Ai greşit. Cel care refuză iubirea moare.

- Da, am greşit.

- Dar greşeala ta ne-a despărţit pentru totdeauna.

- Şi am trăit o viaţă seacă.

- Şi haina ta roşie?

- Păcatele se spală prin căinţă şi smerenie. Hainele roşii pot să

redevină albe ... Sângele se scurge iar apa vieţii spală păcatul.

- Tu te-ai pierdut iar eu am murit.

- Tu nu ai murit. Eşti doar rece. Ai închinat viaţa ta întunericului uitând lumina.

- Era singura cale să te mai văd o clipă.

- Pierzând eternitatea de a râde împreună.

- Am greşit.

- Ai ales clipa pământului pierzând absolutul.

- Din neînţelepciune am pierdut şi a doua oară.

- Îmi amintesc un vis ce mi-a prevestit totul ... Era frig. Eu alergam împreună cu tine pe un pod aproape distrus. O apă negră îi măcina măruntaiele cu fiecare secundă. Tu ai căzut şi ai fost prins într-un vârtej. Te-am strigat disperată. Edrien ... Ţi-am întins mâna ca să te salvez. Nu ai reuşit să-mi prinzi mâna şi ai fost înghiţit de ape. M-am trezit înecată de lacrimi. Mi-am spus că a fost doar un vis ce va trece odată cu noaptea. Nu a fost aşa. Te-am pierdut, căci ai devenit un înger al Infernului. Izvorul omenesc, lacrima, nu curge zadarnic.

- Fii îngerul meu!

- Niciodată. Eu sunt creştin.

- Nu mă iubeşti. M-ai părăsit o dată. Mă părăseşti şi a doua oară.

- Nu te voi putea salva decât prin divin. Alturându-mă ţie în întuneric ne vom pierde amândoi.

- Ţi-am cerut să-mi fii înger de lumină în propriu-mi întuneric.

- Dar lumina nu poate să trăiască în infern.

- Şi în inima pământului găseşti diamante. Cele mai credincioase diamante sunt acoperite de ceaţa pământului.

- Dacă m-ai iubi ţi-ai dori ca eu să fiu bine.

- E tot ceea ce-mi doresc. Mă simţeam împlinit lângă tine dar dacă tu crezi că eşti fericită în absenţa mea o să te închid în mine eliberându-te ... E bine şi foarte greu să fii creştin. Este o mare taină creştinismul ... Mă bucur că ai găsit calea.

- Trebuie să plec.

- Ne despărţim din nou.

- Trebuie.

- Măcar ne-a mai fost dată o clipă ... Pleacă! Să nu te uiţi înapoi!

Ozana s-a pierdut în întuneric. Edrien a ridicat braţele spre lună. Luna a devenit al doilea soare. Căldura lunii l-a transformat pe Edrien într-o făptură monstroasă. A primit stăpânire asupra păcatelor pământului ...

Noua făptură a pornit într-o goană nebunească spre răscrucea celor patru părţi ale lumii. Acolo şi-a construit o curte uriaşă. Porţile îi erau de fier iar zidurile de piatră atingeau norii. A chemat vântul în ajutor. Vântul s-a metamorfozat într-o făptură diformă.

- Ce porunceşti, l-a întrebat Vântul?

- Aş dori să-mi treci toţi oamenii ce trăiesc pe pământ prin acestă cruce.

- Este foarte simplu.

- Să-i aduci pe categori.

- Ce fel de categori?

- În funcţie de păcatele lor.

În curte au apărut primii oameni. Aceştia au păcătuit împotriva Duhului Sfânt. Legiunile iadului îi chinuiau. Erau izbiţi de piatră până leşinau. Strigătele disperate ale acestor oameni erau însoţite de cuvinte ce nu-şi aveau originile în nicio limbă a pământului. Erau cuvinte împrumutate din cuptorul Infernului. Păreau fraţii demonizaţilor vindecaţi cândva de Iisus.

Edrien a primit puterea lunii spre a distruge păcatul. Acum trebuia să-şi îndeplinească misiunea. S-a apropiat de cei care au păcătuit împotriva Duhului Sfânt şi a început să le mănânce trupul. Erau mâncaţi de vii ... Îşi plăteau păcatul în durerile trupului ca sufletul lor să fie salvat. Inchiziţia a condamnat pe cei numiţi eretici la moarte prin arderea pe rug. Şi-a luat drept de viaţă şi de moarte împotriva acelora ce nu se supuneau legilor făurite de ei. Au păcătuit împotriva vieţii prin acţiunea lor. Istoria se repeta acum, dar cu o altă faţă. Cei care au păcătuit împotriva Duhului Sfânt plăteau prin jertfă de sânge.

Următoarea categorie de oameni culeasă de vânt, deşi înspăimântată, oferea păcatul făpturii stăpânite de lună pentru a putea scăpa de acesta şi a-şi salva sufletul.

O copilă i-a trecut prin faţă. Făptura monstruoasă în care s-a transformat Edrien i-a tăiat cu un topor mâna dreaptă şi i-a mâncat-o. Copila a rămas fără mână, dar în viaţă şi cu sufletul eliberat. Altora li se devora câte un mădular. Bârfitorilor, certăreţilor, clevetitorilor, hulitorilor le era devorată limba ... Priveliştea era groaznică.

A urmat o altă categorie. Trupul acestora trebuia decapitat. Mai apoi era devorat de Făptura Lunii.

Vântul a adus cu aceşti oameni căzuţi în păcat şi pe Ozana, tânăra ce nu demult şi-a luat rămas bun de la acela ce urma să devină Făptura Lunii de astăzi.

Când i-a venit şi ei rândul să moară, cel ce devora până acum mii şi mii de trupuri fără să scoată un cuvânt, fără să răspundă la nicio întrebare, la nicio rugăminte, cel caracterizat de răceală infernală, a prins glas.

- Nu ţi-am spus să nu te uiţi înapoi? ... Ai făcut acest lucru şi acum trebuie să mori. Eu trebuie ...

- Tu mă iubeşti!

- Pentru că te iubesc voi face ce am de făcut. Voi devora păcatele tale cu toată dragostea ce ţi-o port. Îţi voi elibera sufletul.

- Ce ai devenit, Dumnezeule mare! Eşti un canibal.

Un urlet a răsunat din adâncul fiinţei celui învinuit.

- Nu! ... Sunt *Devoratorul de păcate*!

- Devoratorul de păcate? ... Iubirea din sufletele noastre ne-a distrus fără voie ... Nu mai înţeleg nimic. Undeva am greşit de s-a întâmplat acest lucru. Nu am înţeles viaţa şi iubirea a luat foc.

Voinţa de viaţă a Ozanei a slăbit. S-a aşezat singură pe altarul sacrificiului. Era asemeni unui miel nevinovat în faţa călăului. *Devoratorul de păcate* a ucis păcatul din pricina căruia a ajuns să-şi piardă şi el sufletul. Sufletul Ozanei a fost eliberat prin acest sacrificiu.

În univers s-a făcut tăcere. Toţii aşteptau ceva, dar nu ştiau ce. Edwina, omul din umbră, s-a apropiat de cel care s-a numit pe sine *Devoratorul de păcate*. Când a ajuns în faţa lui a sfărmat tăcerea.

- Ce o să se întâmple cu mine?

Acum *Devoratorul de păcate* nu a mai păstrat tăcerea ca în trecut.

- O să-ţi tai capul, după care te voi devora.

- Ce fel de demon eşti?

- Un demon ce se hrăneşte cu păcatele oamenilor.

Spunând acest lucru s-a îndreptat spre masa de piatră pe care-şi sacrifica victimele şi a ridicat barda de fier.

Cuprinsă de laşitate Edwina a alergat cu groază spre porţile ferecate cu lanţuri grele. Nereuşind să rupă lanţurile în fracţiunea de secundă a libertăţii a început să escaladeze zidurile de piatră. *Devoratorul de păcate* a agăţat-o cu un cârlig. A trântit-o la pământ. De acolo a început să o târască spre altarul de piatră. Corpul Edwinei înota prin bălţi de sânge şi rămăşiţe omeneşti. Cu cât Edwina se zbătea mai mult, cu atât Devoratorul de păcate devenea mai hidos.

Edwina a înălţat o rugăciune către Dumnezeu.

În timpul rugăciunii Vântul a bătut din nou la porţile ferecate cu o altă categorie de oameni.

Devoratorul de păcate a renunţat pentru un moment la lupta cu Edwina şi a deschis uşile. Acesta era momentul în care Edwina putea să se salveze. A pătruns în labirintul de oameni şi a înotat împotriva curentului spre a ieşi din curţile malefice. *Devoratorul de păcate* a observat. A pornit pe urmele ei lăsând totul în urmă. Edwina s-a ascuns în nisipul pustiei. A scăpat ...

Devoratorul de păcate lumina nisipul. Era o noapte fără lună. Luna s-a ascuns în făptura lui Edrien şi cerceta nisipul în căutatea Edwinei. Era prea târziu. A pierdut lupta. Ozana s-a transformat în pântece-i şi totul îl ardea în interior. Luna şi-a ridicat treptat umbra razei de pe fruntea făpturii. Edrien era o torţă. L-a părăsit şi luna. Nu mai era *Devoratorul de păcate*. Era cea mai hidoasă fiinţă. Nu putea nici măcar să moară. Se târa pe pământ. Se târa greu. Se târa sub povara oaselor deşertăciunii cândva devorate. Oasele lui s-au topit sub povara altor oase şi se târa asemenea unei reptile. Moartea nu-l auzea. O lumină roşiatică i-a mângâiat obrazul schimonosit.

- Ozana, a murmurat cel de odinioară.

- E timpul să te eliberezi.
- Sufletul meu nu merită să trăiască.
- Te ajut eu ...

Un aer cald a învăluit trupul fără putere a lui Edrien. Acesta a început să ardă. Într-o clipă s-a transformat în particule de nisip. Nisipul deşertăciunii scânteia sub povara lunii.

Goana Edwinei din acea noapte cu lună plină a luat sfârşit. În momentul în care a trecut pragul porţii de la grădina casei sale şi a simţit puritatea parfumului de crin teama de moarte i-a dispărut. Îşi dorea timp spre a-şi salva sufletul de pustiul deşertăciunii.

A fost o noapte rece ... Devoratorul de păcate a fost un vis, o altă călătorie a Edwinei prin *Poarta sufletului.*

CAPITOLUL XIV

PRIBEAG

De la aventura conştinţei Edwinei prin lumea deşertăciunii au trecut douăzeci şi patru de ore. Totul părea îndepărtat. Un alt vis al nopţii, tot atât de real ca cele anterioare, i-a atins cugetul.

Edwina a mers în vizită la prieten bolnav internat în spital. Acesta a fost operat de curând la ochi. În urma operaţiei a primit un simţ neomenesc. Putea să zărească dincolo de materie. Zidurile de piatră ale spitalului erau transparente pentru ochii lui. În liniştea salonului i-a şoptit o taină Edwinei. I-a spus ce ascunde subsolul spitalului. Spitalul văzut era faţa ascunsă a spitalului ce se ascundea în inima pământului. Cel din inima pământului era un infern a experienţelor făcute pe oameni. Prin operaţia ce i s-a făcut la ochi a găsit cheia de a pătrunde dincolo.

- Poate totul este o iluzie Matei.

- Nu este o iluzie. Aşa am crezut şi eu la început. Am făcut cercetări.

- Aş dori să văd acel loc.

- E posibil să nu te mai poţi întoarce.

- Să mor?

- Mai mult decât moartea ...

- Merită să încerc. O evadare din real într-o lume a suferinţei a fost mereu greşeala vieţii mele. Poate o să mă înţelepţesc într-un final, după mai multe experienţe. E posibil ca în acel infern mii de oameni să aşteapte ca să fie salvaţi.

- E alegerea ta. Cheia spitalului subteran este morga.

Matei a însoţit-o pe Edwina la morgă. Acolo au pătruns într-un frigider aşezat în partea de est a camerei. Imediat ce frigiderul a fost închis cei doi au fost teleportaţi într-un salon uriaş unde câţiva medici se pregăteau să le taie mărunt fiecare parte a corpului, aşa cum au făcut cu încă alte două corpuri ajunse acolo cu puţin înainte.

Edwina simţea că a pătruns într-un coşmar din care aştepta să se trezească cât mai repede. A reuşit să se ascundă într-un dulap

plin de prosoape albe. Matei nu a găsit un refugiu. Pentru că medicii l-au crezut decedat au început să-l secţioneze de viu ... În acel spital erau trimise trupurile neînsufleţite ale celor ce nu mai aveau pe nimeni în viaţă. Un urlet înfiorător i-a făcut pe medici să-şi înceteze munca o clipă.

- Nu era mort.

Edwina profitând de neatenţia medicilor grăbiţi să curme suferinţa celui secţionat a ieşit din acel salon şi s-a pierdut pe coridoarele spitalului.

Era speriată. Camerele video îi călăuzeau paşii. Pentru a scăpa de ochii lor a pătruns într-un salon. În acel salon erau atât bărbaţi, cât şi femei. Cu toţii păreau că suferă de aceeaşi boală. Prezenţa Edwinei le era indiferentă. Bolnavii purtau uniforme albe ... Edwina şi-a dat seama că avea şi ea nevoie de o astfel de uniformă pentru a nu fi identificată de nimeni.

S-a apropiat de unul dintre bolnavi spre a conversa dar acesta nu răspundea întrebărilor Edwinei. Nici nu se uita la ea. A încercat să dialogheze cu alţii. A fost întâmpinată de acelaşi rezultat. Toţi pozau în muţi, surzi şi orbi.

Un zgomot ciudat a întrerupt încercările sale de a intra în vorbă cu acei necunoscţi. Zgomotul ciudat i-a trântit pe toţi oamenii din salon la pat. Păreau cu toţii morţi ... Era momentul ca Edwina să îşi facă rost de uniformă. A dezbrăcat un trup de femeie. Goliciunea lui a îngrozit-o. Corpul acelei femei era o maşinărie din cupru. Singurul lucru ce părea uman în acel corp era creierul. Edwina a îmbrăcat repede uniforma compusă din bluză, pantaloni, şapcă şi ghete. Îmbrăcată în uniforma spitalului s-a ascuns într-un alt dulap. Şi acesta a fost plin de prosoape albe.

Nu au trecut nici cinci minute de la ciudatul zgomot şi toate paturile salonului s-au transformat în câmpuri magnetice ce încărcau cu energie acele corpuri lipsite de viaţă.

Edwina a început să înţelegă ce se petrecea în acest labirint. Celor decedaţi li se salva creierul. Probabil creierul era salvat împreună cu toate trăirile şi sentimentele ce le-a avut cât a vieţuit în trup. Odată salvat, creierul era introdus într-o maşinărie din cupru. Această maşinărie îl ajuta să-şi retrăiască sentimentele

ţinându-i legat sufletul. Singura soluţie de a dezlega misterul celor rătăciţi şi a le elibera sufletele era ca Edwina să găsească creierul amicului ei Matei.

Edwina a început să cerceteze spitalul. Totul în jur o simţea a fi umană. Ea căuta şi era urmărită. Coridoare întortochiate, scări infernal de abrupte asemănătoare unor stânci îi puneau piedici. Păşea cu atenţie. Fiecare treptă era aidoma unui munte răsărit în cale-i. În orice moment putea să alunce. O prăpastie vie aştepta să înghită pe cei ce aveau dor de înălţimi. Spitalul nu mai avea uşi, nu avea geamuri. Totul se învârtea în acelaşi cerc fără ieşire.

Într-un târziu Edwina şi-a dat seama că nu putea să-l găsească pe Matei. Cel mai tragic era că nu reuşea nici să evadeze din acel iad. Era prizoniera acelui loc. Era prizoniera unui coşmar ce nu se mai sfârşea.

- Cât timp o să trăiesc voi nădăjdui o rezolvare a situaţiei în care am ajuns prin voia mea, şi-a spus Edwina.

- Mă doare fiecare clipă ce mă soarbe de când m-au înlănţuit în iad, a vorbit o maşinărie cu chip omenesc.

- Matei, tu?

- Da, eu. Nu puteam să te părăsesc. Ţi-am simţit zbuciumul.

- Ce se întâmplă aici?

- Câţiva oameni de ştiinţă încearcă să biruiască apocalipsa.

- Cum?

- Cred că dacă vor reuşi să fure sufletele oamenilor ascunzându-le în cugetele lor vor conduce lumea. Aceşti oameni de ştiinţă au uitat să observe munţii care se pierd în infinitul cerului şi se ascund în spatele umbrei. Umbra va cădea la un moment dat peste ei ...

- Acest spital este arma celui rău.

- Aş dori să-ţi spun că nu ai dreptate.

- Înainte de a te ajuta să părăseşti acest loc o să te duc să asculţi poveştile unor suflete. Vei asculta trăirile lor de o clipă. Cu aceste trăiri au păşit în coşmarul veşniciei.

- Cred că m-ar ajuta mult ...

Primul prizonier a început să-i nareze Edwinei visul ce l-a frământat înainte de a gusta haosul.

- A fost ceva confuz. Era prea multă lume. Era agitaţie mare. Nu era niciun cunoscut în mulţime. Toţi erau speriaţi. Panica s-a instalat pretutindeni. Cu toţii vorbeam acelaşi limbaj.

- Poate vorbeaţi prin ochi?

- Nu prin ochi.

- Prin telepatie?

- Nu vorbeam prin telepatie. Cunoşteam aceeaşi limbă. Înţelegeam şi graiul animalelor. Animalele au dispărut primele de pe pământ ...

- De ce?

- Nu mai puteau trăi pe pământ.

- Oamenii mai puteau trăi?

- Nu.

- Te ascult.

- Eu simţeam că am primit darul de a vedea totul cu puterea minţii. Am cercetat tot pământul. Nu mai era nicio urmă de viaţă pe pământ. Singurul loc populat de o fărâmă de viaţă era grupul de oameni în care mă regăseam şi eu. Pământul era înghiţit treptat de ape. Din cer cădea o ploaie de foc şi bolovani. Un grup de copii abia născuţi s-au întrebat de ce a fost necesar să vină în această viaţă.

- Noi de ce am venit în acestă viaţă? Am venit pentru a fi martori? se întrebau copiii.

- Ai visat sfârşitul lumii?

- Nu ştiu ce am visat. Am găsit în tot acel infern nişte lucruri interioare ce au reuşit să mă calmeze. Pronunţam nişte litere, apoi nişte cifre. Toate acestea spuse de mine într-un anumit fel mă linişteau. Erau ca o rugăciune.

- Erau nişte coduri secrete.

- Poate.

- Continuă te rog.

- Pe pământ mai am observat nişte oameni ce se băteau între ei. Îşi arătau pornirile firii păcătoase. Aceste porniri erau banii, lăcomia, invidia, foamea, setea, lenea. La un moment dat a venit un om dintre aceştia spre grupul din care făceam eu parte. Mâinile şi picioarele i-au fost smulse. Striga că a venit măcelarul ... Odată

măcelăriţi se târau pe pământ. Grupul meu a fost singurul ce a scăpat de măcelar. A fost ocrotit de o sferă, pentru că oamenii grupului meu au lucrat în viaţa pământească cu dreptatea. Ceva a luat pe fiecare om a grupului de mână şi i-a mutat într-o sferă protectoare.

- Am cunoscut şi eu măcelarul în persoana *Devoratorului de păcate*.

- Nu ştiu ce ai cunoscut tu.

- La un moment dat am simţit că orizontul s-a aprins. Acesta a devenit iazul de foc.

- Orizontul?

- S-a vărsat iazul de foc? am fost întrebat de cei din grupul meu ... Nu le-am răspuns. Simţeam durerea oamenilor. Aceştia se târau pe pământ. Aveau răni cauzatoare de moarte dar nu puteau muri. Moartea nu mai era nicăieri. Un trup a găsit o groapă plină de oseminte. A scos osemintele de acolo şi a intrat în locul lor. Osemintele au râs de el. Locul nu l-a salvat. Osemintele l-au alungat din culcuşul lor legându-i venele de trup. Nu venise încă timpul ca osemintele să-şi părăsească culcuşul.

- Îngrozitor.

- Durerea din lume se simţea ca un miros. Îmi amintesc. Totul a început cu o zguduitură puternică, un cutremur. Oamenii nu mai erau oameni. Ţipete se se auzeu ca o muzică a morţii. Pământul gemea asemenea unui copil ce plânge. *Vine distrugătorul*, se auzeau glasuri. Pe urmă am auzit o explozie şi am văzut mii de umbre.

- Infernal.

- Am obosit ... Visul l-am avut în momentul încercării eliberării sufletului de trup. Nu a mai reuşit sufletu-mi să se elibereze, pentru că oamenii de ştiinţă mi l-au închis aici. Poţi tu să-l eliberezi?

- ?

Al doilea prizonier a fost profesor în viaţa lui pământească. A fost repartizat la o şcoală ciudată. Arhitectură haotică dădea farmec acelui loc. Era dirigintele clasei a VII-a D. Toţi profesorii se temeau de acea clasă. Nimeni nu dorea să vorbească despre ea.

Nu doreau nici măcar să o pronunţe. A căutat-o prin toată şcoala. A cercetat fiecare etaj. A cercetat până şi subsolul. La subsol era foarte frig. Acolo se afla grădiniţa. Copiii nu aveau voie să părăsească acel loc ca să nu se topească. Toţi de acolo se priveau în ochi şi îi spuneau profesorului că s-a rătăcit. La un moment dat a întâlnit un profesor trecut de un secol care l-a sfătuit că nu are rost să mai caute clasa a VII-a D.

- Dacă nu te vor găsi elevii acelei clase, tu nu o să-i poţi găsi niciodată.

Şi aşa s-a întâmplat. La profesor au venit două eleve. L-au prins de câte un deget şi i-au spus să închidă ochii pentru a ajunge mai repede în clasă.

Le-a ascultatat. A închis ochii şi a simţit că a păşit într-un gol imens. Pe urmă s-a deschis o uşă şi s-a aflat în clasă. Clasa părea o peşteră ascunsă. Aceasta era marcată cu un chenar roşu. A început să le vorbesc elevilor despre câte cuvinte încep cu litera D. D era litera clasei lor. Printre cuvinte a menţionat demon. La auzul cuvântului demon aceştia au început să radieze de fericire. Cuvântul dragoste s-a izbit de grimasa stranie ivită pe chipul elevilor. Dumne ... a fost respins telepatic. I s-a interzis profesorului să îl pronunţe.

Profesorul a trecut linia roşie ce marca clasa, linie de care nu a mai trecut nimeni de şase sute de ani. A câştigat încrederea elevilor săi. Aceştia au început să îl placă. Peste câteva clipe au pronunţat împreună cuvântul Dumnezeu. Ora a trecut. O oră era aproximativ o mie de ani. Când profesorul a părăsit şcoala a putut observa că în urma lui a rămas o ruină. Nu doar locul pe care a fost şcoala era vitregit. Întregul pământ era asemenea. Profesorul a rămas singurul supravieţuitor. Nu avea unde să se mai întorcă. S-a aşezat pe o stâncă şi a început să plângă. Singurătatea era insuportabilă. După această nălucire a păşit în alt infern, spitalul ...

Un alt prizonier al spitalului i-a vorbit Edwinei despre încercările lui de a-şi trăi clipa. Spunea că oamenii trăiesc fie cu gândul în trecut la ce ar fi putut face, fie în viitor la ce vor face. Această vieţuire greşită îi rupe pe oameni de realitate aruncându-i

într-o existenţă paralelă. Prezentul i-ar fi ajutat să-şi descopere pacea lăuntrică. Trecutul şi viitorul soarbea fiecare clipă a existenţei lor. La un moment dat prizonierul i-a vorbit Edwinei despre fiinţă.

- Fiinţa umană e împărţită în teri sfere. Cele trei sfere al fiinţei sunt trupul sufletul şi spiritul. Trupul îşi formează perfecţiunea în pântecele mamei. Acolo îi dau mugurii mâinilor. Acolo îşi modelează mădularele. Nu are nevoie de toate acestea în pântece. Are nevoie de ele în viaţa pământească. Sufletul se formează în trup pe parcursul vieţii pământeşti şi aşteaptă să-i crească mugurii faptelor bune. Spiritul e cel care pregăteşte sufletul pentru veşnicie. Acesta din urmă se întoarce la Dumnezeu.

Edwina a înţeles în felul ei vorbele prizonierului.

- Încerc să înţeleg ce mi-ai explicat. De multe ori visez că zbor. Sunt atât de uşoră şi mi-e aşa de frică să mă dezlipesc de pământ, de tot ceea ce este lumesc. Atunci mă agăţ de arbori, de clădiri şi încerc să-mi curm zborul.

- Ai înţeles.

- Te ascult.

- Făptura umană se autodistruge ... Am început să simt în urmă cu câţiva ani mirosul păcatului pretutindeni. Treceam pe lângă fiinţe umane şi simţeam că emană doar parfumul desfrâului. Nimic din masca lor exterioară nu reuşea să ascundă interiorul fiinţei lor. Unii erau sclavii nenorocirilor, crimelor, banilor, desfrâului. Alţii erau mâncaţi de boală. Unii zăceau uscaţi de foame şi de sete. Majoritatea erau palizi de infernul grijilor şi neliniştilor sufleteşti ... Am început să plâng pentru lume ... Pentru vulcanul rugăciunii vreuniu sfânt ascuns prin crăpăturile pământului, apocalipsa nu a înghiţit încă universul.

Discuţia ar fi continuat dacă nu îşi făcea simţită prezenţa o fată. Aceasta dorea să povestească că a îmbrăţişat un înger frumos. Aripile-i negre i-au furat sufletul. De fapt îngerul era prietenul ei din copilărie. Acum îşi spunea Distrugătorul. Îngerul Morţii i-a amintit că a venit timpul să ucidă pe cea care i-a fost alături din copilărie, adică pe ea.

- Îngerul meu negru mi-a săgetat inima. Făcând acest lucru a

devenit gol, pustiit. Îngerul Morţii şi-a întins săgeata spre el. Doborându-l i-ar fi preluat energia. Eu, cu ultima suflare de viaţă, am intrat în faţa săgeţii salvându-mi îngerul. Inima mea a fost lovită de două ori. Acesta a fost momentul când iubirea a învins. Distrugătorul a redevenit o clipă iubire. Sufletele chinuite de oamenii lui au fost eliberate. Odată cu acele suflete am părăsit şi eu pământul. Apocalipsa nu a fost vindecată de zborul meu spre cer. Plutind în văzduh am observat mii de călăreţi ce veneau din cimitirul oraşului meu natal pentru a distruge lumea. Încercam să înţeleg cine sunt acei călăreţi. Odată cu trupul acei călăreţi ucideau şi sufletul. S-au ridicat din morminte şi tot oraşul a devenit cimitir. Haosul s-a mutat în întreaga lume. Oamenii fugeau şi nu ştiau unde să se ascundă. Erau mii de entităţi ce omorau creştinii ... Îngerul meu negru a fost salvat. A primit jertfa. Iubirea i-a arătat calea. A primit să fie răstignit pentru Hristos. Tot haosul căuta iubirea. Doar iubirea îl putea salva. Eu am greşit calea şi am rătăcit în acest spital.

- Acum ştiu, a întrerupt Edwina poveştile. Inima este cea care salvează sufletul. Oamenii de ştiinţa au scăpat de inimile fiecărui prizonier. Eu o să le găsesc.

Într-o eprubetă uriaşă zăceau mii de inimi. Păreau să asculte de propria raţiune, iubirea, creierul cel mai sfânt. Le-a eliberat iar acestea şi-au luat zborul spre sufletele întemniţate. Fiecare inimă şi-a cunoscut sufletul. Edwina a reuşit. Eliberate sufletele şi-au întins aripile şi au ajutat-o pe salvatoarea lor să părăsească acel infern.

A visat ...

Visele prin care rătăcea Edwina noapte de noapte îi arătau sfârşitul a tot ceea ce era păcătos ...

Edwina pribegea prin vise apocaliptice.

Oare aceste vise apocaliptice aminteau de sfârşitul unei lumi terestre? Era preocupată Edwina de moartea universului? „Şi m-am uitat când s-a deschis pecetea a şasea şi s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi luna întreagă s-a făcut ca sângele, / Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale vrezi, când este zguduit de

vijelie. / Iar cerul s-a dat în lături ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.“ (Apocalipsa 6, 12-14) Soarele ajuns la epuizare a făcut comoţie şi s-a transformat într-o uriaşă gaură neagră. Luna a sângerat ca să pedepsească pământul care a distrus atmosfera prin multele experimente chimice. Cerul a considerat că toamna stelelor a sosit şi le-a trimis pe pământ să se coacă. Pe urmă cerul a devenit papirus şi toate elementele terestre şi-au părăsit locul spre a fugi din faţa urgiei. „Şi a trâmbiţat al treilea înger, şi a căzut din cer o stea uriaşă, arzând ca o făclie, şi a căzut peste a treia parte din râuri şi peste izvoarele apelor. / Şi numele stelei se chema Absintos. Şi a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul şi mulţi dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.“ (Apocalipsa 8, 10-11) Steaua amărăciunii şi-a picurat veninul în esenţa vieţii şi făpturile au fost otrăvite.

E posibil ca forţa distrugătoare să se nască în interiorul pământului. Pământul nu-şi ia puterea din cosmos ci din însăşi fiinţa lui. Adunându-şi forţa interioară s-ar putea transforma într-un gheizer care să ajungă la soare transformându-l pe acesta într-o pată neagră a universului.

Poate Edwina îşi trăia apocalipsa propriei fiinţe. Durerea ei o trimitea să pribegească prin vise. Fiinţa Edwinei mocnea ca un vulcan a cărui epicentru s-a instalat în creierul nopţii ei. A trăit apocalipsa prin iubirea ce i-a întors spatele.

Oare cât va mai pribegi?

CAPITOLUL XV

LUMEA CEA VECHE

Edwina a greşit din nou drumul. De acestă dată s-a rătăcit într-o lume ascunsă. Unii ar putea spune că această lume a fost dată uitării dar nu este aşa. Ea este atât de veche, încât universul acesta nou ce ne găzduieşe este ca un prunc ce abia a învăţat să meargă. A ajuns acolo într-o altă noapte, poate într-un alt vis. Era în camera ei când un tunel s-a deschis în peretele dinspre apus. La început Edwina nu şi-a dorit să pătrundă în lumea înfricoşătoare a întunecatului tunel dar o adiere de aripi au determinat-o să-i calce pragul. Decizia acesta a fost greşită, pentru că lumea cea veche o aştepta.

Un demon frumos cu aripi negre a prins-o pe Edwina de cămaşă şi a început s-o târască după el prin tunel. Aceasta a încercat să scape din mâinile demonului agăţându-se de pereţii stâncoşi ai tunelului. Un moment demonul a lăsat-o să scape, căci un alt demon la fel de frumos şi de întunecat i-a tăiat calea cu gândul să-i răpească prada. Acesta a fost momentul în care Edwina a încercat să facă cale întoarsă dar când a privit în urmă a observat cum alţi demoni se ivesc pe calea de întoarcere şi a început să alerge înainte sperând o altă cale de ieşire din această situaţie. La un moment dat a observat că demonii trec pe lângă ea nepăsători. A crezut că se poate întoarce dar nu a fost aşa. Când a întors ochii în urmă a observat că în urma ei tunelul a luat foc. Trebuia să se grăbească. O lumină albăstruie îi călăuzea paşii. Tunelul a dus-o într-o lume de azur. A făcut câţiva paşi şi a simţit că începe să plutească. Câţiva demoni se certau în văzduhul acelei lumi atât de străină Edwinei.

Un demon mândru la chip s-a apropiat de Edwina.

- Nu ai fost chemată în acestă lume, a rostit demonul.
- Atunci de ce am ajuns aici?
- E posibil să îţi cauţi îngerul pierdut.
- Din câte ştiu eu, nu mi-am pierdut îngerul, a precizat Edwina.
- Nici măcar nu îţi cunoşti îngerul ca să îl poţi pierde.

- Mă cunoaşte el pe mine.

- L-ai pierdut. Nu-i şti nici măcar numele.

- E suficient că îmi cunoaşte el numele.

- Nu te mai cunoaşte din moment ce s-a pierdut.

- Nu înţeleg sensul acestei conversaţii.

- Nu poţi pleca din această lume până nu îţi găseşti îngerul pierdut.

- Aşadar îngerul meu este cheia spre libertate.

- Absenţa lui te-a adus în *Lumea cea veche*.

- De ce *Lumea cea veche*?

- Această lume a fost începutul a toate. Mai târziu au început războaiele văzduhului şi am pierdut în faţa energiei supreme. Am fost închişi în acest univers şi separaţi de celelalte universuri printr-un tunel.

- Cred că perfecţiunea domnea în fiecare făptură. Chipul angelic e cel care vorbeşte despre acest lucru.

- Dar aripile negre ce-ţi spun?

- Căderea ...

- Se încearcă o recucerire a universurilor.

- Tu cine eşti?

- Nu-ţi este menit să afli.

- Atunci de ce vorbeşti cu mine?

- De ce crezi că vorbesc cu tine?

- Ca să mă rătăcesc în *Lumea cea veche*.

- Mă bucur că înţelepciunea nu te-a părăsit.

Alţi doi îngeri negri s-au apropiat supăraţi de cel care a început o conversaţie cu Edwina încercând să-i răpească prada. Unul a prins-o din zbor pe Edwina de cămaşă şi a ridicat-o în văzduh în timp ce al doilea a început războiul cu cel care a îndrăznit să poarte un dialog.

- Până nu vă stăpâniţi firea vulcanică nu veţi reuşi să rupeţi bariera cu celelalte universuri, s-a adresat Edwina îngerului ce a înălţat-o în văzduh.

- Cum îndrăzneşti?

Punând această întrebare îngerul i-a dat drumul Edwinei şi aceasta s-a lovit de vârful unui nor. Cu hainele ude a alunecat pe

coasta unui munte stâncos urmărită de zeci de îngeri.

- Îşi caută îngerul şi s-a rătăcit în *Lumea cea veche*, se auzeau sute de glasuri.

- Eu nu mi-am pierdut îngerul, s-a apărat Edwina.

- Oamenii nu se rătăcesc în lumea noastră decât atunci când îşi pierd îngerul, i-au răspuns aceleaşi sute de glasuri.

- Eu m-am pierdut pe mine.

- E acelaşi lucru, a intervenit corul de glasuri. Omul se pierde pe sine când rămâne singur. Te-a părăsit îngerul.

- Nu aţi înţeles nimic.

- Tu ce ai înţeles? răsuna acelaşi cor în văzduh.

- Că v-aţi pierdut în această lume.

- Râde de noi, s-a adresat un demon cu cicatrice pe frunte unuia ce părea superior celorlalţi.

- Care este numele îngerului tău, a tunat vocea acelui comandant de oşti îngereşti?

- Ce importanţă are?

- Nu poţi pleca de aici fără a-ţi identifica îngerul.

- Îngerul meu este dragostea, a răspuns Edwina.

- A spus dragoste, murmurau cetele demonilor retrăgându-se în spatele muntelui de stâncă.

- Dragostea este aceea care biruieşte universurile, sfărâmă munţii stâncoşi, topeşte soarele, dăruieşte viaţă.

- Deschideţi uşa spre lumea oamenilor ca să poată pleca! a poruncit căpetenia cetelor.

- Noi nu avem putere să deschidem această uşă, i-a amintit corul de glasuri căpeteniei. Suntem închişi în această lume. Cei care ajung aici doar prin ei înşişi se pot întoarce. Dacă nu am fi închişi aici am cuceri celelalte universuri.

- Am uitat. Făptura acesta cu dragostea ei a venit aici să mă tulbure.

Edwina a simţit că o lumină puternică a înconjurat-o şi s-a trezit în camera sa. A visat.

CAPITOLUL XVI

LANŢUL

Edwina îşi simţea sufletul greu. Părea că un lanţ greu l-a încercuit şi nu-l mai lasă să respire. Ar dori să se vindece dar nu-şi găseşte leacul. Încercată de astfel de gânduri s-a lăsat din nou pradă somnului într-o altă noapte a vieţii ei iar visul şi-a întins din nou aripile s-o plimbe pe cărările lui pline de fantezie. De această dată visul a dus-o departe, la începutul lumii.

Totul a început cu un accident rutier. Ea era victima. Murise. Medicul legist a dus-o la morgă. A uitat să ia de lângă trupul ei telefonul mobil. Sufletul Edwinei încerca să formeze un număr, numărul de telefon al lui Pavel dar nu reuşea. Poate dacă se concentrează îi va transmite telepatic unde este, îşi spunea sufletul eliberat de graniţele lumii terestre. În încercarea de a transmite un mesaj s-a văzut purtat în văzduh. Încerca să se agaţe de lucrurile lumeşti dar ceva îl ridica din ce în ce mai sus. În jurul lui erau doar nori. Era speriat. Totul îi era necunoscut. Pe urmă a traversat multe câmpuri energetice. La un moment dat s-a oprit. A ajuns într-un loc unde totul se aduna într-un nod uriaş. Un duh privegea ca totul să se înlănţuiască în ordinea stabilită dintru început.

- Ce se întâmplă aici? a întrebat Edwina duhul.

- Ceea ce vezi.

- Nu înţeleg ceea ce văd.

- Echilibrez energia universului.

- Cum reuşeşti acest lucru?

- Încă de la începutul lumii am locuit în diferite case planetare. Rolul meu este de a echilibra energia. Vindec tot ceea ce este dezechilibru.

- Cum?

- Prin armonie, adevăr, muzică.

- Nu înţeleg.

- Emoţile şi gândurile până nu le aliniezi nu poţi reuşi să parcurgi drumul drept în viaţă, nu poţi făuri nimic. Eu sunt cel

care produce această aliniere.

- Cine eşti tu?

- Cyclopea.

- Am citit ceva despre Meşterul Cyclopea dar acum nu-mi mai amintesc unde şi când.

- Sunt Meşterul tău personal de karmă.

- Eu sunt creştin.

- Creştinii nu răspund de acţiunile lor?

- Firesc că răspund.

- Orice acţiune are o urmare, pozitivă sau negativă, depinde de acţiune. Karma este o lege a firii. Faptele bune te încarcă cu energie pozitivă, cele negative aduc după sine suferinţă, boală, etc. Nu trebuie să renaşti sau să trăieşti mai multe vieţi pentru a înţelege importanţa unei acţiuni pozitive.

- E adevărat. O simplă gândire pozitivă te ajută să rezolvi mai uşor multe lucruri.

- Tu ai un suflet matur, Edwina.

- Nu înţeleg.

- Problema este că a fost înlănţuit de temeri şi neputinţe dar este pe cale de a rupe lanţul şi a se elibera.

- Mă simt bine când ajut pe alţii.

- Pentru că ai un suflet matur. Oferi energie vindecătoare altora şi străluceşti în urma acestei acţiuni, păşeşti spre desăvârşire.

- Swami Vivekanada în cartea sa Raja Yoga vorbea despre importanţa fiecărei acţiuni prin imaginea unei pietre arncate în vid. Piatra aruncată în vid s-a întors la cel ce a aruncat-o.

- Aşa se întoarce fiecare gând şi faptă a fiecărei făpturi.

- Eu ...

- Tu ai nevoie de cineva care să-ţi fie alături mereu, să vă completaţi unul pe altul.

- Androginul.

- Împreună puteţi desăvârşi orice lucru.

- Acel cineva mi-a întors spatele.

- Nu ţi-a întors spatele. Nu l-ai înţeles tu. Lanţul a fost prea greu dar dragostea voastră este pe cale să-l rupă...

Telefonul Edwinei a început să sune.

- E Pavel. Mi-a auzit chemarea. Dragostea lui m-a smuls din moarte.

Cu adevărat telefonul Edwinei a început să sune. A trezit-o din visul ce i-a înlănţuit iarăşi sufletul. Nu era Pavel la telefon. Era o pacientă care avea nevoie urgentă de o consultaţie. Nu se simţea bine.

Realitatea a făcut-o să înţeleagă că rătăcirile ei nocturne nu duc nicăieri. Mai mult decât atât îi oboseau fiinţa. Trebuia să se detaşeze de orice iluzie. Nu mai putea lăsa trecutul să-i înlănţuiască prezentul şi să-i zădărnicească viitorul.

O să păşească înainte.

CAPITOLUL XVII

FRUNZE RĂTĂCITE

Toamna a lăsat pensula şi a început să se joace. Prea multe culori a folosit în acel an. Niciodată nu se întrecuse pe sine ca atunci. Buchete de flori multicolore păreau să se piardă pe dealurile împădurite. Ploaia se străduia zilnic să dizolve culorile dar ele se încăpăţânau să-şi păstreze cromatica. Un tei bătrân din grădina lui Pavel Stanca a îngălbenit în încercarea lui de a-şi potrivi noile haine. Un galben atât de intens îi păta chipul, încât teiul părea imaginea unei lumini solare apusă în urmă cu o clipă. Alt tei şi-a împletit hainele în nuanţe de verde, galben şi maro. Un pui al celor doi tei părea să se frângă în două, o parte de un galben desăvârşit clipea căutând alinarea unei veri pierdute, o altă parte s-a pierdut în ruginiu ascunzându-se în umbra celei ce încerca să mai păstreze o scânteie vieţii de odinioară. Frunzele nucului au fost pictate cu un maro foarte închis. A combinat toamna culorile zile de-a rândul până ce a obţinut acel maro profund. S-a uitat la frunzele ce le-a vopsit în roşiatic şi le-a luat din intensitate turnând peste ele portocaliu. Pe urmă şi-a îndreptat privirea spre galbenele frunze, spre negrul pământ şi spre cenuşiul cer. A luat din trusa lor culoare şi a turnat-o peste ale nucului frunze. Un păr supărat şi-a alungat frunzele ca vremea cea rea călătoarele păsări. Mărul deranjat de prea multă uscăciune a luat exemplul părului trimiţându-şi frunzele în excursie prin văzduh. Vântul, cel mai nestatornic element al naturii, le-a poftit la dans. Acestea i-au ascultat îndemnul şi au început să-şi unduiască trupul împovărat de prea multă culoare. Plutind unele pe lângă altele frunzele păreau mii de fluturi ce se bucurau de botezul vântului din văzduh. Cuprinse de euforie frunzele nu înţelegea ce li se întâmplă. Ele au închis ochii din momentul în care copacul şi-a scuturat straiele spre pământ însă durerea ruperii de viaţă le-a anihilat o clipă toate simţurile. Lipsite de raţiune frunzele au găsit portalul necunoscutului văzduh care le-a purtat spre negrul şi recele pământ.

Edwina Ştefănescu era în grădina casei ei dar s-a detaşat de

aceasta privind imaginea grădinii unui vechi prieten. Şi ea se simţea o frunză rătăcită. A fost alungată demult din copacul fericirii. A plutit o clipă şi pe urmă a căzut. După ce a căzut a uitat să mai trăiască. Eternitatea seacă a ferecat-o în labirintul închisorii ei. Toamna morţii ei a rămas departe. De mai bine de zece ani nu a mai văzut chipul luminii. Acum aştepta ca acea lumină să deschidă poarta grădinii vecine şi să-i pătrundă viaţa dar aşteptarea ei era zadarnică. Afară era toamnă. Frunzele erau prigonite. Copacii se dezbrăcau de ele ca de ceva nefolositor iar vântul le prindea de păr trăgându-le spre pământ.

Tot într-o toamnă a apus şi Edwina. Nu putea spera prea multă lumină şi totuşi şi-ar fi dorit să spere. Uşa ruginită de ploaie a grădinii vecine nu dădea niciun semn că şi-ar putea urni trupul greu pentru a lăsa lumina să alunece în sufletul Edwinei.

Pavel nu era acasă. Au trecut zece zile de când a plecat la fratele său Anghel Stanca stabilit provizoriu în judeţul Timiş, localitatea Cheglevici.

Edwina nu avea cum să ştie acest amănunt. A fost plecată ani de zile din localitatea natală. Venea rar să-şi viziteze părinţii şi atunci nu stătea mai mult de două zile.

După terminarea studilor Edwina a locuit la Caransebeş datorită locului de muncă, medic rezident la Spitalul Municipal de Urgenţă Caransebeş. În toamna acestui an şi-a deschis un cabinet medical în localitatea natală, Oţelu Roşu. Era şi timpul să se întoarcă acasă.

Acum ea aştepta zadarnic un semn de la vechiul ei prieten. Era ca şi cum o frunză ruginită s-ar fi trezit că aşteaptă primăvara mugurilor. După ceasuri întregi de aşteptare Edwina a renunţat la luptă şi a intrat în casă. Se vedea asemeni unei frunze biruite de vânt. Întreaga ei fiinţă îl simţea pe vechiul ei prieten foarte departe. Fiori reci au cuprins făptura fetei. Dragostea i-a întors spatele. Poate a murit demult dar ea nu a înţeles până acum acest lucru. A trăit mereu cu speranţa că va veni şi vremea când soarele va lumina şi viaţa ei. În această toamnă, când Edwina s-a reîntors acasă după ani de zile, întunericul a pus lacăt greu în viaţa ei. Nu mai simţea nimic. Nu mai dorea să comunice cu nimeni. Era absentă la tot ce se întâmplă în jurul ei şi totuşi trebuia să se

căsătorească foarte curând spre a-şi bucura părinţii şi bunicii.

- Vreau să te văd şi eu mireasă, îi spunea bunica Cristina, Edwinei.

La sfârşitul lui octombrie, de Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, a fost fixată căsătoria Edwinei cu Aurel Boată. Mai era o lună şi două săptămâni până atunci. Pavel al ei nu se zărea nicăieri ca şi cum nu ar fi existat niciodată. În sufletul Edwinei Pavel era mai viu decât ea însăşi dar realitatea părea potrivnică. Realitatea îi ascundea existenţa. Parcă Edwina s-a întors în copilărie când prietenul ei a plecat departe şi nu-i auzea chemarea, atâta doar că acum era în jur prea mult întuneric. Niciodată nu a iubit întunericul. Simţea o teamă când în jurul ei totul era inundat de bezna nopţii. Ochii nu-i mai puteau prelucra imaginile multicolore. Întunericul e faţa necunoscută a morţii şi Edwina îşi dorea să guste viaţa şi lumina zilei. Pavel al ei era departe. Nici locul unde se afla el nu era cunoscut de Edwina. Totul rătăcea în întuneric şi mai era atâta de puţin timp până în douăzeci şi şase octombrie.

Familia lui Boată Aurel era bine văzută în Ohaba. Era viţă bună. El era tânăr învăţat, profesor de engleză la liceul din localitate. Înainte ca bunica lui, Măriţa Boată să treacă în veşnicie, l-a sfătuit pe Aurel să se gândească a-şi uni destinul cu cel al Edwinei Ştefănescu, fată cuminte, învăţată, cu servici bun, din familie de vază.

Edwina Ştefănescu a fost ca o fiică pentru Măriţa. Când Edwina a fost la şcoală Măriţa a meditat-o la biologie pregătind-o pentru facultate. Foarte bună profesoară de biologie a fost Măriţa Boată.

În luna septembrie a anului trecut Măriţa Boată a părăsit această lume. La înmormântarea ei Edwina a plâns mult. A pierdut un adevărat prieten. Nu a observat obiceiurile de trecere ale zonei când au murit străbunicii ei cum le-a observat când profesoara ei a trecut la cele veşnice. Ea a fost cea care a numărat cele patruzeci şi patru de monede ce i-au fost puse în buzunar pentru a putea trece cele patruzeci şi patru de vămi. Câteva zile, în funcţie de cât i-a permis serviciul, s-a numărat şi ea printre cele nouă femei care au mers la cimitir dimineaţa şi seara ca să

tămâieze. Şase săptămâni după moartea unui om, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, nouă femei mergeau la mormântul celui decedat şi tămâiau rostind rugăciunea *Tatăl nostru*. A participat şi când familia a tras izvor Măriţei. Izvorul trebuia să fie tras de o femeie văduvă. Aceasta a luat o crenguţă de măr din care a scos patruzeci şi patru de bucăţi de lemn. Această crenguţă împreună cu cele patruzeci şi patru de bucăţi urmau să fie aruncate pe apă în momentul în care se trăgea izvorul. Izvorul putea să fie tras cu apă, suc, vin sau răchie. În dimineaţa zilelor când se punea pomana de şase săptămâni, şase luni sau un an, femeia ce trăgea izvorul, însoţită de membrii familiei, în unele cazuri şi neamuri apropiate sau vecini, mergeau la o apă, în general un pârâu micuţ, o baltă. Pe malul apei se puneau lumânări aprinse. Într-o cutie era aşezată o lumânare în formă de cruce, aprinsă. Acestei cuti i se dădea drumul să plutească pe apă în timp ce femeia văduvă rostea *Rugăciunile începătoare*. În apă se turna şi o parte din băutura destinată tragerii izvorului. Dacă lumânarea aprinsă din cutia ce plutea pe apă nu se stingea era semn că izvorul era bine primit. De fiecare dată izvorul Măriţei Boată a fost bine primit.

An de an, toamnă de toamnă, cad atâtea frunze şi mor atâţia oameni.

Edwina Ştefănescu simţea că a murit demult. A îngheţat-o vântul unei toamne cândva apuse iar acum copacul i-a lepădat chipul. Respira, însă viaţa din trupul ei părea să-şi fi pierdut orice scânteie. Va trebui să se prefacă că trăieşte, cu toate că sufletul ei a ruginit în lacrimile suferinţei şi e prizonierul morţii. Rătăcea prin viaţă căutând şi negăsind mângâiere. Era ca o frunză ce gusta nesiguranţa în timp ce vântul o legăna furtunos în toate părţile.

Pavel s-a rătăcit ani de zile în gospodăria lui. S-a izolat de tot ceea ce era în jur. Încă din copilărie a fost un singuratic. Viaţa l-a făcut să se detaşeze complet de lume în ultimul timp. Când şi când mai avea contact cu aceasta, atunci când făcea câte o expoziţie a lucrărilor sale de artă. Era ca o frunză ruginită şi alungată de copac spre solul rece dar care în dorinţa de a da glas artistului şi-a brodat făptura cu fir argintiu de mătasă, ascunzându-şi neputinţa sub povara brumei.

CAPITOLUL XVIII

VÂNZĂTORUL DE LACĂTE

Anghel Stanca, fratele lui Pavel, era mai mare decât acesta cu şapte ani. Spre deosebire de Pavel, Anghel a preţuit învăţătura iar cea mai fierbinte dorinţă a lui, a fost dintotdeauna, aceea de a deveni preot. Din copilărie a iubit biserica. Biserica era locul unde el se simţea ocrotit, iubit, unde se întâlnea cu Dumnezeu. Nici nu a ştiut să citească când el cunoştea deja rânduiala Sfintelor Slujbe. Slujba Utreniei i s-a părut cea mai grea. Rânduiala acesteia a priceput-o mult mai târziu. După ce a învăţat să citescă nu mai vedea nimic greu în rânduiala Utreniei, ba, mai mult decât atât, se minuna că i s-a părut de neînţeles înainte. Când Sfintele Slujbe ajungeau la final Anghel se necăjea că trebuia să părăsească Sfântul Locaş spre a se reîntoarce acasă. Atâta pace găsea el în Casa lui Dumnezeu, încât şi-ar fi dorit să locuiască acolo, într-un colţişor, cu zi, cu noapte.

Pentru a putea să studieze Anghel Stanca a fost nevoit să muncească. Familia Stanca nu era bogată. Singura lor avere erau copiii. Anghel fiind cel mai mare dintre fraţi avea pe umerii lui şi responsabilitatea faţă de cei mai mici. De la optsprezece ani Anghel a fost văzut vânzând lacăte. A preluat afacerea de la vecinul său Andrei Lăcătuş care a fost nevoit să renunţe la statutul său de comerciant datorită vârstei înaintate şi suferinţelor trupeşti. Până la optsprezece ani Anghel a lucrat cu ziua. De vara până toamna târziu ajuta la muncile câmpului sau ca salahor în construcţii iar pe timpul iernii muncea pe la casele oamenilor, tăia lemne, repara câte un acoperiş, etc.

Lacătul greu de la poarta grădinii lui Pavel a fost primit cadou de la Anghel. Acum acest lacăt e ruginit şi aşteaptă o cheie care să-l deschidă pentru a intra pe acea uşă iubirea ce s-a dizolvat într-o toamnă. A răguşit de prea multă rugină adunată de atâţia amar de ani şi nu-şi mai poate deschide gura încleştată. În ciuda acestui fapt lacătul nu a obosit să aştepte cheia izbăvitoare.

Multe lacăte a oferit şi vândut Anghel Stanca până a reuşit să-şi

împlinească visul de a deveni preot.

Când Anghel Stanca a împlinit douăzeci şi trei de ani şi-a finalizat studile liceale la seral, pentru că ziua trebuia să muncească pentru a-şi permite luxul de a învăţa iar în toamnă a reuşit la Facultatea de Teologie din Timişoara.

În studenţie nu s-a depărtat nici de statutul său de comerciant. În timpul liber vindea lacăte în piaţa Iosefin. Avea nevoie de bani pentru a studia. Deoarece la examene rezultatele lui Anghel Stanca au fost foarte bune a reuşit să obţină şi bursă de studii dar nu se putea descurca doar cu acea sursă financiară.

Biserica era şi în timpul studenţiei uşa caldă pe care sufletul lui Anghel o deschidea cu drag spre a simţi pacea în toate ungherele lui. A simţit nevoia să aducă slavă lui Dumnezeu, activ, prin cântarea religioasă şi a activat la strană în cadrul bisericii cu hramul Naşterea Maicii Domnului din Iosefin, cartierul Kutl. Acolo mergea şi colegul lui Cheie Fală Floricel. Era fiul unui mare om politic din zonă. Acesta a fost angajat cantor dar nu cunoştea nici măcar rânduiala Sfintei Liturghi. A ales Facultatea de Teologie pentru un servici uşor, sigur şi nu din dragoste faţă de Dumnezeu şi aproapele. E cea mai grea misiune preoţia, pentru că lucrezi cu sufletul. Cheie Fală Floricel nu înţelegea acest lucru.

Cheie Fală Floricel nu era bisericos. Nu înţelegea rostul Sfintelor Slujbe şi nici nu dorea să le pătrundă frumuseţea. Auzise că ectenile sunt rugăciuni de cerere, că în cântările liturgice ar fi versete din psalmi, din viaţa Mântuitorului Iisus Hristos, etc. însă privea totul cu indiferenţă. Anghel Stanca se afla lângă el la strană şi îl ajuta. De cele mai multe ori era prezent doar Anghel de parcă el ar fi fost angajatul bisericii.

Floricel a fost nevoit să îl lase pe Anghel să-l înveţe rânuiala Sfintelor Slujbe, măcar în ultimul an de studenţie, călcându-şi pe mândrie, pentru că altfel ar fi fost nevoit să-l înveţe crâznicul de la biserica unde ar fi fost numit preot şi acest lucru era cu mult sub demnitatea lui.

După terminarea studilor Cheie Fală Floricel, căsătorit fiind cu fiica protopopului din Sânnicolau Mare, a fost numit preot la catedrala din Timişoara. Anghel Stanca a fost sfinţit preot pentru

parohia Cheglevici, judeţul Timiş, protopopiatul Sânnicolau Mare.

Localitatea Cheglevici este situată în vestul ţării, la o distanţă de aproximativ 86 km faţă de municipiul Timişoara şi 22 km faţă de oraşul Sânnicolau Mare. Ea aparţine teritorial de comuna Dudeştii Vechi. Locuitorii din Cheglevici sunt de etnie română, maghiară, bulgară şi germană. Se spune că încă din Evul Mediu ar fi existat localitatea Cheglevici. Atunci s-ar fi numit Kokenyer sau Cocheni şi ar fi aparţinut familiei de Cenad dar ar fi fost pustiită în 1552 în timpul războiului cu turcii. Actuala localitate s-ar fi întemeiat începând cu anul 1842 cu germani din diferite localităţi, Beba Veche, Sânnicolau German, Cenadul Vechi, Teremia Mare, Tomnatic luându-şi numele de la contele Gavril Keglevici. Germanii au numit localitatea Keglewitschhausen iar maghiarii Keglevichhaza. După cel de al doilea război mondial, odată cu deportarea germanilor în Bărăgan, Cheglevici a rămas o localitate majoritar românească. Localitatea Cheglevici a mai avut şi denumirea de Porumbeşti. Începând cu anul 1921 a primit denumirea de Cheglevici.[43]

Parohia Cheglevici a fost până ca Anghel Stanca să fie hirotonit preot, filie a parohiei Beba Veche.

Localitatea Beba Veche este situată în punctul cel mai vestic al ţării. În acest punct ţara noastă se învecineză cu Ungaria şi Serbia iar localnicii aşezării româneşti afirmă că pasărea ce vesteşte zorile, cocoşul, ştie să cânte în trei limbi. Graniţa triplă a celor trei ţări a primit denumirea latină de Triplex Confinium. Această graniţă se deschide o dată pe an, primăvara şi atunci e mare sărbătoare în zonă.

Pe drumul rutier dintre Cheglevici şi Beba Veche se află situată şi localitatea Cherestur. Acelaşi drum rutier înainte de a se poticni în oraşul Sânnicolau Mare traversează şi comuna Dudeşti Vechi. Aşadar după ce călătorul lasă în urmă de cel mai vestic oraş

[43.] Http://bits.wikkpedia.org/wikkpedia/ro

al ţării, Sânnicolau Mare, este întâmpinat de localităţile Dudeşti Vechi, Cheglevici, Cherestur şi în cele din urmă Beba Veche. Pentru a pătrunde în localitatea Beba Veche trebuie să treci peste podul Raba. Acest pod a fost construit de turci.

Parohia comunei Beba Veche mai are în subordinea ei filiile Cherestur şi Pordeanu. Pordeanu este aşezat în vecinătatea localităţii Cherestur. Parcă ar fi o aripă a Cheresturului, presărată pe câmpie. Fosta Filie Cheglevici unde era amenajată o capelă cu hramul Schimbarea la faţă, într-o casă donată bisericii, a devenit la rândul ei parohie începând cu anul 2003. Atunci a primit în subordinea ei filia Dudeşti Vechi ce nu avea până în acea vreme niciun punct ortodox de rugăciune.

Prin strădania părintelui Anghel Stanca s-a amenajat şi în localitatea Dudeşti Vechi o capelă. Capela a fost construită într-o casă donată, purtând hramul Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. Fratele părintelui Anghel, Pavel, îşi serba onomastica odată cu hramul capelei din Dudeşti Vechi.

Greu i-a fost lui Anghel la începutul păstoririi sale. Puţine familii din localitatea Cheglevici aveau râvnă pentru biserică. Puteai număra credincioşii prezenţi iniţial la biserică utilizând doar degetele celor două mâini. Tanti Rela şi fiul ei, Marius, au fost cei care au ajutat biserica cât de mult au putut.

Capela Schimbarea la faţă a început să luminze pe zi ce trecea devenind o bisericuţă micuţă.

Casă parohială nu avea fosta filie Cheglevici dar părintele Anghel a ales două camere mari ale vilei ce a devenit o parte biserică şi le-a amenajat pentru a putea avea un loc unde să-şi pună capul pe pernă spre a se odihni. Cu timpul atât casa parohială, cât şi biserica, din firave mlădiţe au devenit crini înfloriţi.

Anghel Stanca şi-a văzut visul împlinit. Îi putea sluji lui Dumnezeu de la masa Sfântului Altar. Putea să ajute oamenii. Uşa bisericii şi a casei parohiale era mereu deschisă pentru credincioşi.

Soţia părintelui Anghel a fost colegă cu el la facultate. Era o bună studentă. Blândeţea sufletului ei l-a determinat pe Anghel să

o îndrăgească în ciuda firii ei bolnăvicioase.

Sanda Lazăr Stanca, originară din Valcani, o localitate aflată în apropierea oraşului Sânnicolau Mare, încă din pruncie a suferit de diferite boli ale plămânilor, răceli repetate; bronşite cronice; bronşectazie, acesta fiind cauza dilatării bronhilor, inflamării purulente a acestora, a sputei; astm bronşic. După căsătoria ei cu Anghel Stanca şi stabilirea în localitatea Cheglevici, problemele ei respiratorii s-au agravat. Mediul în care locuia a fost principala cauză.

Casele localităţii Cheglevici, ca de altfel şi cele din localităţile învecinate, ca de pildă Beba Veche, erau din chirpici. Chirpiciul este un material de construcţie făcut dintr-un amestec de lut (pământ galben), paie şi băligar de cal. Acest amestec era uscat la soare şi nears. Populaţia din acea zonă fiind mai săracă nu-şi permitea alte materiale de construcţie.

Localitatea Cheglevici era situată într-o zonă de câmpie unde se cultivau multe cereale iar şoarecii nu se sfiau să-şi facă apariţia săpând galerii prin pereţii de chirpici ai caselor, încât trebuia să duci o permanentă luptă cu aceştia. Toată frica preotesei Sanda faţă de şoareci s-a vindecat de când a locuit la Cheglevici.

Sanda a activat ca profesor la şcoala din localitate. Era iubită atât de elevi, cât şi de localnici. Mulţi elevi au început să-şi îndrepte paşii spre biserică datorită ei. Odată cu elevii nu au întârziat să apară şi părinţii acestora. Adesea biserica părea neîncăpătoare. Cum părintele Anghel nu a găsit cantor, preoteasa Sanda dădea răspunsurile la fiecare Sfântă Slujbă. Inţiţial a făcut acest lucru singură. Mai târziu a învăţat şi un grup de copii. Atât de iubitori de Dumnezeu au devenit copiii, încât biserica părea că a devenit a doua lor casă. Erau de toată nădejdea. În scurt timp au început să se descurce singuri la strană. Datorită lor biserica era mereu curată, plină de flori, luminoasă. Ca răsplată părintele Anghel şi Sanda au pus ban peste ban şi i-a dus pe copii în excursie la Timişoara şi la mănăstirea Timişeni Şag. Majoritatea nu au fost plecaţi niciodată din localitate. Cel mai mult i-a încântat parcul copiilor din Timişoara şi pădurea mănăstirii Timişeni Şag. Doar în cărţi au mai văzut pădurea. Splendoarea

pădurii le-a bucurat sufletele. Pădurea Mănăstirii Timişeni Şag se întindea pe loc drept. Nu era asemenea pădurilor de deal şi de munte însă avea un farmec aparte. Cărările ei umbroase, pline de cetină, duceau spre râul Timiş din apropiere. Măreţia acestei naturi părea ea însăşi o poezie.

Preoteasa Sanda nu se plângea niciodată. Ştia să-şi împartă timpul în aşa fel încât atât serviciul, treburile gospodăreşti, cât şi Sfintele Slujbe erau onorate pe deplin.

În anul în care Edwina s-a mutat cu serviciul în localitatea natală, Oţelu Roşu, în luna lui gustar, imediat după sărbătoarea hramului bisericii de la Beba Veche, Adormirea Maicii Domnului, preoteasa Sanda a căzut jos. A fost dusă de urgenţă la spital. La nici o săptămână de atunci a părăsit această lume datorită unor complicaţii la plămâni.

Părintele Anghel a rămas singur. Nici copii nu i-a dăruit Sanda dar cu toate acestea a respectat-o şi a iubit-o mult. Mereu s-a bucurat de un loc special în sufletul lui.

Rămas văduv părintele Anghel a început să fie lovit de cei pe care i-a considerat prieteni. Părintele Cheie Fală Floricel i-a sugerat episcopului să-l mute pe părintele Anghel într-o parohie dintr-o comună a protopopiatului Sânnicolau Mare ca preot II, iar paroh în localitatea Cheglevici să fie numit părintele Sutaru Viorel, un văr de-al lui căruia îi era dator cu multe.

Dureroasă a fost despărţirea de sat a părintelui Anghel. Atâta suflet a pus în acel loc. A căzut în seara dinainte de a părăsi pentru totdeauna Chegleviciul în genunchi în biserică şi a sărutat locul unde Bunul Dumnezeu i-a permis să-i slujească pentru prima dată de la Sfântul Altar cu lacrimi în ochi. Părea să dea sărutarea cea de pe urmă celui ce a fost parte din viaţa lui. Simţea că a pierdut o bătălie iar cetatea a fost cucerită şi el alungat departe. Cum să nu-şi sărute pământul drag? Cum să nu-şi iubească patria care l-a apropiat şi mai mult de Dumnezeu şi de aproapele?

Pavel Stanca s-a dus în toamna acelui an, la începutul lui septembrie, în localitatea Cheglevici, ca să-şi ajute fratele să se mute la noua lui parohie. A putut observa şi el durerea din sufletul fratelui său dar şi durea celor ce i-a păstorit până atunci. Cei mai

afectaţi au fost copiii care numai ce au pierdut-o pe doamna lor dragă, că trebuia să-şi ia rămas bun şi de la părintele lor care mereu le-a fost călăuză bună. Au promis părintelui că vor merge în continuare la biserică dar rana sufletului lor era mare. În altar erau obişnuiţi să-l vadă pe părintele lor slujind iar acum nu îl vor mai vedea. Vor simţi nevoia să se mărturisească, să-şi descarce sufletul şi duhovnicul lor va fi departe. Plângeau. Cu toţii plângeau. Au încercat să se împotrivească sorţii dar cei mari nu i-au ascultat.

Părintele Anghel Stanca a ajuns preot II la parohia Variaş.

Numele localtăţii Variaş provine de la Varju care în maghiară înseamnă corb. Se presupune că denumirea localităţii ar avea legătură cu elementul heraldic al unei familii nobiliare dispărute. Localitatea Variaş a mai purtat şi denumirea de Dănciuleşti.

În mitologie animalele şi păsările simbolizează binele sau răul, fie îi ajută pe oameni, fie le îngreunează existenţa. Corbul, o pasărea neagră prin cromatica lui a fost mereu asociat cu moartea, cu perioada întunecată a separării de divinitate, cu războiul. Acest simbol şi-a pus sigiliul şi în viaţa părintelui Anghel odată cu sărbătorile de iarnă.

Pavel Stanca după ce l-a ajutat pe fratele său, părintele Anghel, să se mute de la Cheglevici la Variaş, s-a întors la casa sa din localitatea Oţelu Roşu. Era începutul lui octombrie când Pavel s-a reîntors acasă. Toate lucrurile de acasă aşteptau să-şi scuture praful lenevirii şi să fie utilizate de stăpânul lor. Un lucru nu-l lăsa în pace pe Pavel, cuvintele înţelepte ale fratelui său. În loc să-l întărească el sufleteşte pe părintele Anghel, s-a dovedit că părintele Anghel i-a deschis fratelui mai mic ochii demult adormiţi.

- Pavele, Pavele, tu ce ai de gând cu viaţa ta? l-a întrebat părintele Anghel.

- Nu mai aştept nimic de la viaţă. M-am detaşat de tot ceea ce este în jurul meu.

- De ce Pavele? Ce te frământă? Ce povară îţi apasă sufletul?

- Edwina, Anghele, Edwina. Viaţa mea a fost pustie fără ea.

- Să nu uiţi, Pavele, ce îţi spune fratele tău astăzi! În viaţă poţi

să ai toate averile pământului, să îţi realizezi toate visele, să te învredniceşti de slava lumii dar dacă nu ai iubire eşti sărac. Iubirea este singura forţă care te motivează. Fără iubire nici voinţă de viaţă nu ai. Eu dacă nu aveam dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele eram ca un sâmbure sec.

- E adevărat. Iubirea pentru Edwina m-a motivat în toate picturile şi sculpurile mele.

- Artişti nu reuşeau să-şi desăvârşească operele dacă la capătul celălalt nu exista iubirea, Pavele. Mă bucur că ai înţeles.

- Nu am vrut să accept acest lucru până acum.

- De ce?

- Nădăjduiesc că viaţa Edwinei e mai bună fără mine.

- Este o falsă iluzie. Iubirea este cea mai puternică forţă din univers. Ea îţi dă puteri nemărginite. Cel mai fricos devine curajos când iubeşte. Cel mai timid devine îndrăzneţ de teamă să n-o piardă. Cel mai tăcut se transformă în cel mai vorbăreţ om. Cel care a trăit în lux se mulţumeşte cu o colibă şi o coajă de pâine. Cel care a dobândit slava lumii îi întoarce spatele dacă acesta este potrivnică adevăratei iubiri. Iubirea este atât de înălţătoare încât se sacrifică pe sine pentru celălalt. Mai importantă este viaţa celui pe care îl iubeşte decât propria-i viaţă. Merge dacă este cazul până la sacrificiul suprem. Nu se plânge, este credincioasă, nu cunoaşte trădarea, minciuna şi se află mereu în slujba adevărului şi dreptăţii. Ea deschide lacătele ferecate ale celor mai puternice personalităţi.

- Lacăte.

- Da Pavele, lacăte. Ai pus lacăt peste iubirea ta cu Edwina de dragul de a o vedea pe ea fericită. Eşti sigur că ea este fericită?

- Nu.

- Atunci de ce nu o cauţi?

- O să se mărite cu Aurel Boată.

- Pentru că o laşi tu.

- Şi ce aş putea face?

- Vorbeşte cu ea.

- O să încerc.

- Trebuie să încerci.

Întors acasă Pavel s-a dus să se plimbe pe drumul ce duce spre pădurea de la Gura Jgheabului. Îl legau multe amintiri de acel loc. În aceaşi zi Edwina a ajuns şi ea în locul unde copil fiind s-a ascuns cu Pavel în scorbura unei sălcii bătrâne, demult apusă. Dorea să retrăiască clipele vii de odinioară. Locul sălcii de altădată a fost ocupat de o altă salcă care la rândul ei avea o scorbură aidoma celei din copilărie. Priveliştea a încântat-o pe Edwina. Şi-a amintit că Pavel i-a spus că atunci când vrea să-l întâlnească să pătrundă în lumea scorburei din salcie. A încercat să facă acest lucru cu două decenii în urmă dar nu a găsit scorbura. Acum scorbura se afla în faţa ei.

- Oare vechiul meu prieten va veni chemat de noua scorbură? s-a întrebat Edwina atingând intrarea lemnoasă.

- Aştepţi pe cineva? a întrebat-o Pavel care numai ce a ajuns în locul plin de farmec al copilăriei îndepărtate.

- Pe cineva care s-a rătăcit. Îl aştept de ani buni şi el nu mai găseşte drumul spre mine.

- Poate că acel cineva a fost tot timpul lângă tine.

- Dacă a fost lângă mine eu de ce nu am ştiut acest lucru?

- Pentru că ai refuzat să treci dincolo de faţa văzută a lucrurilor.

- Cum se putea?

- Aşa cum am trecut cândva dincolo de realitate printr-o scorbură.

- Am crezut că Pavel al meu a murit demult.

- Sufletul ce îţi spune?

- Se contrazice. Adună faptele şi le pune în balanţă cu prietenul de odinioară.

- Crezi tu că am încetat vreo clipă a te iubi?

- Nu mai cred nimic.

- Sufletul tău ce crede?

- Speră.

- Dragostea?

- Da.

- E lângă tine.

- Unde a fost când am avut nevoie de ea.

- A fost tot lângă tine dar nu ai văzut-o tu.

- Chiar şi atunci când m-ai respins?

- Ce-ţi spunea fiinţa ta în acele momente?

- Că Pavel al meu mă iubeşte.

- Nu te căsători cu Aurel! E timpul să fim şi noi fericiţi.

- E prea târziu. Nu pot să rănesc o familie nevinovată care a început pregătirile de nuntă.

- Mereu altceva înaintea iubirii.

- Nu, Pavele. Eu am pus iubirea pe primul loc în viaţa mea dar ea a tot fugit de mine.

- Acum îţi pasă de alţii mai mult decât de mine.

- Nu. Lumea să-şi vadă de ale ei. Nu mi-a rezolvat lumea problemele niciodată şi nu m-a încântat făţărnicia acesteia dar acei oameni, familia Boată, au pus suflet în tot şi eu nu am dreptul să rănesc acel suflet, chiar dacă sufletul meu va plânge neîncetat.

- E alegerea ta. Să şti că eu te voi aştepta toată viaţa.

- Când s-a putut de ce nu mi-ai deschis uşa Pavele?

- De teamă.

- Ţi-a fost teamă de iubire?

- Poate.

- Îmi pare rău.

- Să nu uiţi, Edwina, că doar tu eşti cheia lacătului sufletului meu.

- Rămâi cu bine.

Când a ajuns acasă, Edwina a avut surpriza să-l găsească pe Aurel stând de vorbă cu părinţii ei. A venit să îşi ceară iertare. Nunta cu Edwina nu mai dorea să o săvârşească. A încercat să îndeplinească dorinţa Măriţei dar nu a reuşit. El a iubit cu toată fiinţa sa pe Doiniţa Păpuc, o colegă de facultate şi nu putea să-şi calce iubirea în picioare. Edwina a ajuns în focul discuţiei.

- Edwina! a exclamat Aurel.

- Eu.

- Nu ştiu dacă o să poţi să mă ierţi vreodată. Am venit ...

- Ştiu. Am auzit de afară discuţia. Apreciez sinceritatea ta. O căsătorie care îşi construieşte temelia dintr-un compromis cade la prima adiere de vânt.

- Nu eşti supărată pe mine?

- Nu. Mă bucur că tu ai avut curajul de a mărturisi adevărul. Mie mi-a lipsit acest curaj.

- Nu înţeleg.

- Şi în sufletul meu este altcineva.

- Nebunul de Pavel, a intervenit mama Edwinei. O să rămâi nemăritată aşteptând după el.

Aurel după ce a vorbit cu Edwina a plecat liniştit spre casă. Avea să se căsătorească la sfârşitul lui octombrie dar nu cu Edwina Ştefănescu, ci cu Doiniţa Păpuc.

Pavel şi Edwina urmau să se căsătorească în primăvară odată cu primii muguri ce zgârie scoarţa copacilor.

Anghel Stanca, de Sfântul Nicolae, a fost nevoit să-şi ducă pe ultimul drum şi soacra care după moartea fiicei ei a început să se prăbuşească treptat. În ziua înmormântării a fost chemat până la protopopiat. Nu s-a putut duce. Nu putea să-şi lase soacra neîngropată, fără pomană. Nu avea cine să se ocupe de aceste lucruri. A fost mama soţiei lui. În timp ce-şi ducea soacra pe ultimul drum şi-a amintit vorbele unui prieten din copilărie, Avram.

- Cum să nu-l înmormântez creştineşte pe tatăl meu şi să nu-i fac pomană? Aşa cum a fost el, beţiv, m-a crescut şi nu m-a dat la Casa de copii.

Şi el avea datoria să îşi înmormânteze soacra.

După trei zile s-a dus la protopopiat. Acolo l-a întâmpinat cadoul sărbătorilor de iarnă. A fost acuzat că nu a făcut ascultare şi datorită acestui lucru i s-a luat drepul de a mai oficia orice fel de slujbă religioasă pe o perioadă de timp neprecizată, fără a fi decăzut din funcţia de preot.

A contestat părintele Anghel Stanca acestă decizie ataşând o copie după *Certificatul de deces* al soacrei lui dar totul s-a dovedit zadarnic. I-a fost pregătită această soartă din timp. O mare contribuţie a avut-o şi părintele Floricel.

Părintele Anghel a fost nevoit să se reîntoarcă în satul natal şi la vechea lui meserie, aceea de a vinde lacăte.

CAPITOLUL XIX

NU SE POATE

Cei care l-au alungat din Sfântul Altar pe părintele Anghel Stanca au săvârşit fără pic de conştiinţă Sfintele Slujbe cu ocazia sărbătorilor de iarnă.

Părintelui Anghel i s-a făcut o mare nedreptate iar cei care i-au adus atâta nefericire în viaţă lui îşi văd nestingheriţi de drum, mâncaţi de orgolii, răzbunare şi răutate.

Părintele Cheie Floricel i-a încuiat poarta vieţii părintelui Anghel dintr-o invidie născută încă din perioada studenţiei când acesta îl întrecea în toate. Un băiat din Banatul de munte, dintr-o familie săracă, i-a ştirbit lui orgoliul de a fi cel mai apreciat. A reuşit să se răzbune pe cineva care de fapt l-a ajutat şi nu i-a creat nicio neplăcere în cel mai malefic mod posibil. I-a luat tot ceea ce a iubit mai mult în viaţă.

Cântecele Tatianei Stepa răsunau încetişor în camera sărăcăcioasă a casei părinteşti din localitatea Rugi, judeţul Caraş Severin, în timp ce părintele Anghel privea cum fulgii de nea rătăceau în văzduh neînţelegând ce cale să apuce. „Luaţi-mi tot, prea multe nu-s, / Din inima vi le-am tot spus, / Doar cântecul să nu mi-l luaţi / Nu mi-l luaţi ...“ Tot le-ar fi dat părintele Anghel celor ce i-au furat viaţa. Un singur lucru îşi dorea pentru el, acela de a fi lăsat să slujească lui Dumnezeu de la masa Sfântului Altar şi bineînţeles aproapelui dar ei i-au furat şi acest lucru. „Dă Doamne iarnă să mă adoarmă / Să mă îngroape cu tot cu toamnă / Să cadă albă peste destine / Să nu mai ştie nimeni de mine.“

Câteva frunze uscate de tei nu doreau să părăsească copacul. Totul în jur le alunga. Nici copacul nu mai avea nevoie de ele. În primăvară frunzele fragede nu puteau înmuguri lângă cele uscate. Fulgii de zăpadă se străduiau să le îngroape uscăciunea toamnei, să le adoarmă încăpăţânarea de a rămâne pe crengi, să şteargă orice urmă a existenţei lor.

Uşa camerei părintelui Anghel s-a deschis. În odaie a intrat Marius, fiul Relei de la Cheglevici. A venit să-l vadă.

- Doamne ajută, părinte.

- Pofteşte fiule. Ai bătut tu atâta amar de drum pentru mine.

- Dumneavoastră mi-aţi vindecat răni sufleteşti. Cum aş putea să nu vă caut?

- Îţi mulţumesc. Mă ajută mult faptul că eşti lângă mine în necazul meu.

- Ce mă voi face acum fără duhovnicul meu? Nedrepţii aceia nu v-au făcut numai dumneavoastră rău, ci tuturor fiilor dumneavoastră duhovniceşti. A luat păstorul oilor şi a lăsat turma lupilor ca să o sfâşie.

- Trebuie să fii tare, Marius.

- Mai repede ar fi întors Bunul Dumnezeu un muribund la viaţă decât acei nedrepţi pe părintele nostru.

- Aşa este.

- M-au delegat pe mine purtător de cuvânt toţi credincioşii pe care i-aţi păstorit. Or să vină şi ei în primăvară să vă întâlnească.

- Vă mulţumesc.

- I-am scris unchiului meu care este preot în Bucureşti. Speram un ajutor de la el. Mereu mi-a fost alături până când l-am rugat să spună adevărul despre dumneavoastră celor mai mari. Am copia ultimei scrisori la mine.

Unchiule şi părinte drag,

V-am mai scris în urmă cu aproximativ o lună două scrisori dar nu am primit niciun răspuns din partea dumneavoastră.

Dumneavoastră aţi fost mereu omul care aţi răspuns fiecăruia, nu doar mie, că vă sunt nepot. Nu doresc să cred că nu v-aţi deranjt să răspundeţi. Nădăjduiesc că sunteţi bine atât dumneavoastră cât şi familia dumneavoatră.

Când aţi plecat din zonă mi-a fost foarte greu. Pe urmă am găsit un om adevărat care să mă sprijine în viaţă, un mare om, pe părintele Anghel. Atâta suflet punea în toate părintele Anghel. Nu exista om care să nu-i aprecieze bunătatea. Am utilizat verbele la trecut, ca de exemplu punea, pentru a descrie acţiunile părintelui Anghel care în prezent nu mai poate să fie alături de credincioşii

săi datorită unei nedreptăţi.

Mi-aş fi dorit să stau şi eu de vorbă cu un prieten despre frământările mele sufleteşti, un prieten care să îmi poată da un sfat bun, să îmi deschidă o rază de lumină în întunericul încercărilor dar cred că de data acesta am greşit persoana. Oamenii se mai schimbă.

Cu toate acestea pentru mine rămâneţi acelaşi om bun care şi-a pus o părticică din sufletului lui în devenirea mea şi pentru care vă sunt recunoscătoar toată viaţa. Mi-aţi ajutat mama material să mă ţină la facultate. Veţi rămâne omul care mi-a fost alături în nenumărate încercări ale vieţii, mai ales atunci când soţia a divorţat de mine luându-mi şi fetiţa spre a-şi reface viaţă alături de o altă persoană.

M-ar fi ajutat mult comunicarea cu dumneavoastră dar v-aţi încăpăţânat să nu-mi răspundeţi.

Îmi amintesc vorbele dumneavoastră de ieri „Nu aveţi preoţi acolo ...?“ Poate că nu avem. Singurul preot adevărat care mi-a fost alături de câte ori am avut vreo problemă a fost părintele Anghel ce a fost nedreptăţit de superiorii bisericii din zonă. La început l-au mutat din localiatea Cheglevici într-o altă localitate. Pe urmă i-au interzis să mai slujească. Aş dori să-l pot ajuta. Nădăjduiam un răspuns de la dumneavoastră. Nu poţi să nu-i fii alături unui prieten adevărat.

Îmi amintesc când mi-aţi spus cândva că unii preoţi demonizează oamenii şi nu v-am crezut atunci. Acum vă cred. Prin nedreptăţile ce le-au făcut unii reprezentanţi ai bisericii părintelui Anghel şi-au demonstrat talentul de a demoniza oameni. Unii creştini au ajuns să se uite cu silă la oricare slujitor al altarului.

Am înţeles în timp că pentru unii reprezentanţi ai bisericii creştinii reprezintă doar o sursă de venit. Sufletele lor nu contează. Un bun păstor aleargă şi după o singură oiţă rătăcită. Păstorii ce l-au nedreptăţit pe părintele Anghel dau turma lupilor.

Am fost la un pas de a-mi pierde credinţa în Dumnezeu. 99 % din făptura mea era convinsă că nu mai există nimic după moarte,

că totul este o invenţie a celor cu mai multă înţelepciune pentru a controla pe alţii ce se tem de moarte, de nefiinţă. 1 % mai credea în existenţa divină. Îmi doresc ca Dumnezeu să existe măcar pentru cei care în puţina lor pricepere acest lucru au sperat toată viaţa. În numele religiei s-au făcut nenumărate crime ...

M-aş întoarce puţin în trecut, atunci când oamenii credeau în zei. O legendă spunea de un mare faraon a fost pe punctul de a fi înlăturat de popor. Acesta şi-a chemat preoţii înţelepţi pentru a găsi o soluţie acestei probleme. Înţelepţii preoţi au calculat când este eclipsă de soare. În ziua cu pricina poporul a fost chemat la faraon şi preoţii le-a arătat cum Dumnezeu şi-a întors faţa de la ei prin dispariţia soarelui. Sfânta Scriptură este printre altele istoria poporului evreu. Unele povestioare din Sfânta Scriptură sunt greu de înţeles. Universul este infinit şi în Vechiul Testament ni se comunică că a fost făcut cerul şi pământul. E posibil ca termenul de cer să fie utilizat pentru restul universului unde Dumnezeu a pus luminători, soarele pentru ziuă şi luna cu stelele pentru noapte. Evanghelia lui Ioan ar elucida puţin acest mister prin cuvântul ce a existat dintru începuturi şi a creeat.

Nu contest. Există o forţă energetică.

Omul dacă ar rămâne fără energie ar muri.

M-am folosit de propria energie pentru a ajuta în câteva rânduri câţiva bolnavi şi a funcţionat dar evit să fac lucrul acesta pentru că mi-e rău mie după. Nu am studiat nimic despre aşa ceva. Bolnavii mi-au fost apropiaţi altfel nu mă foloseam de propria energie. Energia de viaţă se duce undeva. Aici e o discuţie lungă. Incinerarea din religia budistă e destul de ciudată. Au şi ei ştiinţă de ceva. La fel şi cei care înhumează. Aş putea concluziona multe în privinţa acestor aspecte.

Pădurea, de exemplu, e un loc unde te poţi încărca energetic.

Moartea bunului Sandu m-a făcut să cred din nou în Dumnezeu dar mereu există un dar.

Mi-aş fi dorit să discut cu dumneavoastră despre îndoielile mele, frământările mele şi v-am scris un mesaj. Speram să mă luminaţi dacă se poate. Nădăjduiam un ajutor şi pentru părintele Anghel.

Părintelui Anghel nu i-am vorbit de îndoilile mele în credinţă. Mi-e teamă să nu-l smintesc acum când i s-a făcut o mare nedreptate.

Unii prieteni falşi, preoţi din parohiile vecine, nu i-au fost alături părintelui Anghel de frică să nu-i muşte Cerber care linge mâinile episcopului. Pe mulţi a ajutat părintele şi mulţi i-au muşcat mâna.

Unchiule şi părinte, de această dată nu vă cer să-mi răspundeţi la acestă scrisoare. E alegerea dumneavoastră. Pentru mine veţi rămâne mereu omul care şi-a pus cândva o amprentă însemnată în destinul meu, fapt pentru care vă sunt mereu îndatorat şi vă mulţumesc. E posibil ca viaţa să vă fi schimbat. Poate nu mai sunteţi omul ce vedea şi în ultimul păcătos un semn de îndreptare şi-i întindea o mână. Nu sunt eu în măsură să vă judec.

Părintele Anghel are un suflet mare în ciuda felului său nebunatic. Şi-ar da viaţa pentru prietenii lui. Adevăraţii prieteni nu pot să nu-i fie alături la greu.

Cei care nu-l cunosc pe părintele Anghel s-ar putea lăsa uşor impresionaţi de bărbile celor ce acoperă prefăcătoria chipului, de glasul mieros şi spectacolul trenelor lungi ce mătură amvonul.

Sper că nu îmi veţi răspunde la aeastă scrisoare, ca de multe alte ori, cu un singur cuvânt, roagă-te! Poţi spune unui om care poate merge la medic spre a se vindeca: Roagă-te! şi Nu te duce să te vindeci! sau unui familiei unui muribund care poate mai are o şansă: Aprinde-i lumânarea şi aşteaptă că poate o să moară! sau elevului ce are un examen: Nu învăţa, roagă-te că treci! sau prietenului pe care-l poţi ajuta chiar tu: Roagă-te că o să cadă pâine din văzduh!?

Am constatat în timp că cea mai buna meserie în ţara aceasta este aceea de a fi lingau. Eşti lingau, mergi mai departe. Eşti pentru adevăr, vei fi condamnat. Până şi ai tăi devin lingăi când este vorba de pielea lor şi-ţi întorc spatele.

Ştiţi ce doare cel mai rau? Când cei care ţi-au fost modele şi ţi-au îndrumat paşii punând o cărămidă în devenirea ta de mai târziu constaţi că sunt făţarnici.

Eu mai bine prefer sa mor decât să întorc spatele adevarului şi adevăraţilor prieteni.

Rămâneţi ce bine.

Marius

- Cred că ţi-ai rănit unchiul cu acestă scrisoare.

- Pentru că am spus adevărul, părinte?

- Uneori adevărul doare cel mai rău.

- Pot să citesc şi eu poezia ce o ai pe masă?

- Sunt versurile unei vechi romanţe. Poftim!

- „ ... Nu se poate să-i iei orbului băţul ce-l poartă pribeag / Sau ţiganului să-i spargi vioara. / Nu se poate să ia altcineva tot ce aveam eu mai bun. / Nu se poate gândul curat să n-am cui să-l spun. / Nu se poate, spune-i că, deşi mi-au luat tot, le dau tot ce mai vrea, / Fiindcă totul nu-nseamnă nimic nici aşa. / Dar să laşi deznădejdea ca ultim popas / Şi să nu fii cu mine în ultimul ceas, / Nu se poate, nu te las, nu te las."

- Frumoasă romanţă...

- Părinte, aceştia v-au luat totul, până şi mângâierea ultimului ceas.

- Nu se poate. Nu o să-i las.

- Să nu-i lăsaţi!

- Copiii mici când sunt obosiţi şi le este somn plâng. Şi eu am obosit psihic să mai lupt dar nu se poate să-i las. O să strig după odihna dreptului meu. În viaţă nu există nu pot, ci doar nu vreau. Eu nu vreau să-i las.

Pavel Stanca ce a venit să-şi vadă fratele a pătruns şi el în cameră.

- Pentru a reuşi să se atingă de tine, frate, va trebui să mă omoare întâi pe mine. Când vrei să distrugi un om trebuie să iei de lângă el pe cei care-l iubesc şi pe care-i iubeşte. Atunci el se simte gol, putiit. În pustietatea lui va putea să fie zdrobit. Ca să distrugi un copac trebuie să-i tai crengile credincioase. Rămasă goală tulpina plânge iar securea poate să o taie mai lesne. Chiar şi văduvită de crengi tulpina e puternică prin crengile credincioase ce au lăsat rodul mlădiţelor. Nu-i voi lăsa niciodată să-mi îngenuncheze fratele.

- Aceeaşi fire visătoare ai rămas Pavele dar ai dreptate. Cât timp sunt adevăraţii prieteni lângă tine eşti viu.

- Eu vă las, a spus Marius. Trebuie să mă întorc spre casă până nu mă prinde noaptea.

- Îţi mulţumesc pentru toate.

- Şi eu vă mulţumesc părinte.

Marius a plecat. În cameră a mai rămas părintele Anghel şi fratele său, Pavel.

- Ai vorbit cu Edwina?

- Da.

- Şi?

- Te invit la nuntă la sfârşitul lui ianuarie.

- Mă bucur că fratele meu a înţeles să nu mai rătăcească fără rost prin viaţă.

- Cu mulţi solzi de ţurţuri şi-a pictat iarna chipul.

- Artist.

- Îţi aminteşti de Trombonel Cârpaciu care nu venea niciodată pe la slujbe? Mi-ai povestit că tot alţi colegi de facultate făceau prezenţa şi pentru el.

- Ce este cu el?

- Am auzit că l-au făcut preot.

- Foarte bine.

- S-a linguşit pe lângă episcop. A plâns. I-a spus că atâta dragoste are faţă de biserică, încât, dacă nu-l face preot, să-l lase să fie măcar crâznic.

- Aşa era el.

- Dacă i-ai cere iertare episcopului şi ai folosi metoda lui Trombonel.

- Eu nu am greşit cu nimic şi nu sunt lingău. E sub demnitatea mea orice joc murdar. Am fost şi voi fi corect. Ce depăşeşte corectitudinea nu se poate să îşi găsească loc în viaţa mea.

- Cum crezi tu.

- Cred aşa cum mă şti.

- Am dorit să-ţi dau un sfat.

- Îţi mulţumesc dar nu se poate. Eu nu îngenunchez decât în faţa lui Dumnezeu. Făţărnicia nu am îmbrăţişat-o niciodată. Am suficientă demnitate ca să stau drept în faţa furtunii.

CAPITOLUL XX

DIAMETRUL

Sărbătorile de iarnă au trecut. Edwina Ştefănescu şi Pavel Stanca s-au căsătorit în primăvară. Au rătăcit suficient prin această viaţă căutându-se unul pe altul. Anghel Stanca a renunţat la vechea sa meserie, vânzător de lacăte, continudu-şi drumul în viaţă ca dascăl la şcoala din localitatea natală. A avut parte în viaţă de lacăte deschise şi închise. Cel mai greu lacăt a fost al bisericii. Mulţumirea i-au adus-o lacătele deschise ca de pildă cel din viaţa lui Pavel şi al Edwinei.

Edwina şi Pavel Stanca şi-au găsit o clipă liniştea sufletească. Erau căsătoriţi de jumătate de an şi soarele părea să nu mai dea semne de oboseală în viaţa lor. Niciun apus, niciun nor de furtună nu zgâria cerul vieţii lor până ce luna decembrie a bătut din nou la porţile timpului. Tânăra familie avea în plan să îşi petreacă sărbătorile de iarnă la malul mării. Îşi doreau să vadă marea iarna.

De Sfântul Nicolae Pavel şi Edwina se plimbau pe faleza Mării Negre. Încercau să înţeleagă glasul mării. Aceasta ca un bătrân abandonat de sufletul cald al turiştilor din anotimpurile călduroase îşi plângea răceala valurilor pe ţărm. Un nor cenuşiu vestea prima ninsoare şi marea îşi unduia mai zgomotos glasul prin corzile vocale de valuri. Pavel era din ce în ce mai palid. Edwina i-a observat slăbiciunea şi s-a gândit că cel mai indicat lucru ar fi să se întoarcă la hotel.

- Eşti foarte palid astăzi, s-a adresat Edwina lui Pavel.

- Cred că de la curenţii de aer. Simt o răceală în tot corpul.

- Ar fi bine să ne întoarcem la hotel. Probabil ai răcit.

- E posibil. E mult mai bine să ne întoarcem la hotel. O să putem admira marea şi de pe balcon.

În timp ce se întorceau la hotel Pavel a început să-şi piardă echilibrul.

- Mi-e foarte rău, a grăit Pavel. Simt că totul se roteşte în jurul meu. Parcă aş fi punctul central al universului şi acesta se încăpăţânează să se rotească spre a-mi seca energia diagonalei ce

am trasat-o între cele două extreme, stânga-dreapta.

- Cu tine nu este bine deloc. Mai bine mergem la spital.

- Nu vreau să merg la niciun spital, s-a împotrivit Pavel.

Au mai încercat să facă câţiva paşi, Pavel sprijinit de trupul firav al Edwinei şi tremurând de frig, dar zadarnic. O ceaţă întunecată s-a aşezat în faţa lui Pavel şi acesta a leşinat. Edwina a chemat salvarea. La spital medicii au constatat că Pavel a suferit un blocaj renal şi a fost transferat în capitală. Se impunea un transplant urgent de rinichi. Edwina s-a oferit să doneze un rinichi soţului ei. În urma analizelor s-a dovedit a fi compatibilă cu Pavel. O rază de speranţă a răsărit în tot infernul dezlănţuit.

A doua zi Edwina urma să fie supusă unei intervenţii chirugicale pentru a-i salva viaţa soţului ei. În noaptea dinaintea operaţiei a visat că se afla undeva în inima pământului şi totul în jur ardea. Părea că poarta sufletului de odinioară şi-a deschis braţele. Pavel se afla lângă ea şi transpira puternic. Se sufoca din cauza căldurii.

- O să te salvez, îi spunea Edwina lui Pavel în vis.

Cu o forţă de neimaginat Edwina a acceptat să moară spre a-şi salva soţul cu energia sufletului ei. L-a privit în ochi, i-a spus cât de mult îl iubeşte, pe urmă şi-a întins mâinile spre focul viu ca să-i oprească forţa. Acesta i-a rănit de moarte trupul în timp ce sufletul Edwinei eliberat a început să ardă cu focul dragostei infernul din jur. Atâta energie de viaţă a izvorât din sufletul Edwinei, încât pământul ars a înmugurit, înverzit şi înflorit a primăvară. Pavel a început să respire profund în timp ce Edwina trasa diagonala vieţii din inima pământului. Diametrul iubirii a fost mai puternic decât forţa dezlăţuită a universului.

- Nimic nu este mai puternic decât iubirea Edwina, a glăsuit Pavel în visul soţiei sale alergând să-i ia trupul în braţe.

Trupul Edwinei însă a atârnat fără de viaţă. Şi-a oferit toată energia pentru a-şi salva dragostea.

Dimineaţa Edwina s-a trezit lac de sudoare. Era ziua cea mare în care ea avea să-i salveze viaţa soţului ei drag.

Operaţia a decurs normal. După ce s-a trezit din operaţie Edwina a aflat că medicii nu au putut să facă transplantul de

rinichi pacientului, pentru că Edwina nu avea decât un singur rinichi. Se pare că soţia lui Pavel s-a născut cu un singur rinichi şi acum a descoperit acest lucru.

Fiecare moment în plus de aşteptare era fatal pentru Pavel. Niciun rinichi salvator nu se grăbea să sosească. Edwina a înţeles ce trebuie să facă. Fără Pavel viaţa ei nu ar fi însemnat nimic. A rătăcit ani de zile în căutarea fiinţei iubite. L-a găsit o clipă iar acum soarta îi porunceşte să rătăcească din nou prin viaţă fără dragoste ca o planetă pustie şi moartă în haos. Un cadou mai negru decât cel primit de Edwina cu ocazia sărbătorilor de iarnă şi a noului an nu a mai primit nimeni, poate doar Anghel Stanca când a fost depărtat de ceea ce a avut mai sfânt. Diametrul salvator l-a descoperit Edwina în vis. O să-i dăruiască soţului ei propria-i viaţă. Prea mult a suferit arsura picăturilor de ceară. Fără dragoste nu va putea trăi. A cerut medicilor să-i ia unicul rinichi şi să salveze cu acesta viaţa lui Pavel. A semnat că renunţă la viaţă ca soţul ei să trăiască.

În timp ce se pregătea pentru sacrificiul suprem Edwina şi-a amintit o poveste care a făcut-o de nenumărate ori să plângă. Când a ascultat-o prima dată era copil. Preotul a relatat-o la biserică într-o predică despre credinţă şi răbdare. Era povestea unui câine ce şi-a aşteptat stăpânul trecut în nefiinţă ani de zile. Şi ea îşi aştepta prietenul să se reîntoarcă la ea dar el întârzia să vină. Când a devenit domnişoară, peste aproximativ un deceniu, prietenul ei s-a întors, dar i-a întors din nou spatele iar ea a continuat să-l aştepte răbdătoare ani şi ani. Câinele Hachiko, un câine din rasa japoneză Akita Inu, de gen masculin, ce s-a născut lângă oraşul Odate în 10.11.1923, a fost găsit uitat printre bagaje în anul 1924 de către profesorul Hidesaburo Ueno. Profesorul i-a oferit dragoste câinelui iar acesta s-a ataşat de stăpânul lui. În fiecare dimineaţă câinele şi-a însoţit stăpânul la gară urmând ca la întoarcerea acestuia de la serviciu, de la Universitatea din Tokyo unde funcţiona ca profesor la catedra de Agricultură, să-l aştepte în acelaşi loc, la aceeaşi oră, ca să se întoarcă împreună acasă. În anul 1925 profesorul a suferit un atac de cord în sala de clasă şi a murit. Câinele Hachiko, timp de nouă ani şi-a aşteptat trist şi

răbdător stăpânul în faţa gării să se întoarcă. Familia profesorului, unele rude, au încercat să adopte câinele dar el se întorcea în acelaşi loc, la aceeaşi oră, până în data de 08.03.1935 când a murit în faţa gării Shibuya. Edwina l-a aşteptat credincioasă şi răbdătoare pe Pavel zeci de ani. Prima dată l-a aşteptat copil fiind. Mai târziu l-a aşteptat în postura de adult. De multe ori îngheţa de frig iarna aşteptându-l să apară sau vara lăsa soarele să îi ardă făptura în timp ce prietenul ei drag nu mai se ivea. Acum nu va mai putea să-l aştepte. Durerea aceasta din urmă ar fi fost prea sfâşietoare. A rătăcit suficient pe uliţele vieţii. De acestă dată îi va dărui lui Pavel ceva al ei ca să trăiască prin el.

Edwina a părăsit această lume salvând viaţa soţului ei. Pavel Stanca a început să se refacă după transplant. La început nu a dorit să accepte moartea soţiei lui, pe urmă a înţeles că ea i-a dăruit propria-i viaţă şi astfel se simţea dator celei ce l-a divinizat a-şi continua existenţa pământească.

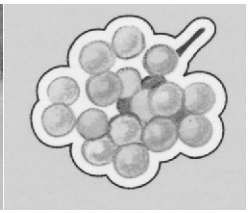

CUPRINS:

CAPITOLUL I
PICĂTURA DE CEARĂ ..... p. 3
CAPITOLUL II
BOTEZUL LUMINII ..... p. 6
CAPITOLUL III
RĂŢUŞCA CEA URÂTĂ..... p. 15
CAPITOLUL IV
EDWINA, RUBINELE NU SUNT GALBENE ..... p. 23
CAPITOLUL V
NORII DEASUPRA PĂDURII ..... p. 28
CAPITOLUL VI
BEZELE NEGRE ..... p. 34
CAPITOLUL VII
PRINTRE VALURI ..... p. 38
CAPITOLUL VIII
PRINTRE ABURI ..... p. 42
CAPITOLUL IX
MARGINI DE TIMP ..... p. 49
CAPITOLUL X
CÂNTARUL SUFERINŢEI ..... p. 53
CAPITOLUL XI
INTRANSIGENŢĂ ..... p. 64
CAPITOLUL XII
POARTA SUFLETULUI ..... p. 74
CAPITOLUL XIII
DEVORATORUL DE PĂCATE ..... p. 101
CAPITOLUL XIV
PRIBEAG ..... p. 108
CAPITOLUL XV
LUMEA CEA VECHE ..... p. 117
CAPITOLUL XVI
LANŢUL ..... p. 120
CAPITOLUL XVII
FRUNZE RĂTĂCITE ..... p. 123

CAPITOLUL XVIII
VÂNZĂTORUL DE LACĂTE ..... p. 127
CAPITOLUL XIX
NU SE POATE ..... p. 138
CAPITOLUL XX
DIAMETRUL ..... p. 145

DESPRE MINE

►Numele: Popescu (fostă Mîţu).

►Prenumele: Ana-Cristina.

►Data naşterii: Caransebeş - 24.07.1976.

►Naţionalitate: română.

►Religie: ortodoxă.

►E-mail: Elzumina@yahoo.com

►Site: www.elzumina.ro

►Absolventă a Facultăţii de Litere, Filosofie şi Istorie din cadrul Universităţii de Vest, Timişoara şi Licenţiată în sesiunea iunie 1999.

►Master Managementul educaţional, 2007.

►LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAŢIONAL: profesor titular de limba şi literatura română, gradul I, la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oţelu Roşu, Judeţul Caraş-Severin.

►Activitate publicistică:

● Am publicat:

- Culegerea de creaţie literară *Îndrăgostiţi de poezie*, ianuarie 2009, Dalami, Caransebeş, ISBN 978-973-1717-33-3.

● Publicaţii în reviste:

- *Foaia Diecezană* a Episcopiei Caransebeşului.
- *Vatra Veche* Brăila.
- *Ecou de timp* Oţelu Roşu.

● Publicaţii în culegerile:

- *Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei.*

- *Tradiţie, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică.*

- *Demersuri creative de predare-învăţare.*

- *Educaţia şi preocupările pedagogiei contemporane.*

● Recenzii:

- Despre *Culegerea de creaţie literară Îndrăgostiţi de poezie*, Marciana Corici în Revista Uniunii scriitorilor *Reflex* 4-6/2009, ISSN 1582-361x.

- Despre *Culegerea de creaţie literară Îndrăgostiţi de poezie*, Vicu Cojocaru în revista *Ecou de timp*.